

HAYALET ŞÖVALYE

Cornelia Funke

©psilon

HAYALET ŞÖVALYE

Orijinal Adı: Geister Ritter
Yazarı: Cornelia Funke
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yonca Kocadağ
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
İllüstrasyonlar: Friedrich Hechelmann

1. Baskı: Mart 2014

ISBN: 978-9944-82-816-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Cecilie Dressler Verlag

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı/ İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78 Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

HAYALET ŞÖVALYE

Cornelia Funke

Çeviri:
Yonca Kocadağ

İllüstrasyonlar:
Friedrich Hechelmann

©psilon®

UZAKLAŞTIRMA

Annem beni Salisbury'deki yatılı okula gönderdiğinde on bir yaşındaydım. Evet, itiraf etmek gerekirse, garda iki gözü iki çeşme ağlamıştı. Ama yine de beni o trenin içine oturttu.

“Baban onun eski okuluna gittiğini bilseydi çok mutlu olurdu!” dedi zorla tebessüm etmeye çalışırken ve sakallı da omzuma öylesine bir neşeye vurdu ki onu tren raylarına itebilirdim.

Sakallı... Annem onu eve getirdiğinde kız kardeşlerim hemen kucağına tırmandılar ama ben kolunu annemin omzuna doladığı an ona savaş açmıştım bile. Babam ben dört yaşındayken öldü ve onu tam olarak hatırlamamama rağmen özlüyordum. Fakat bu yeni bir baba istediğim anlamına gelmiyordu, hele de tıraş olmamış bir dişçi asla! Evin erkeği bendim, kız kardeşlerimin kahramanı, annemin gözbebeğiydim. Ama annem birden akşamları benimle yan yana televizyon izlememeye ve sakallıyla dışarıya çıkmaya başlamıştı. Evin bahçesine giren herkesi kovalayan köpeğimiz, sıkıştırınca öten oyuncaklar gibi onun önüne yatıyordu ve kız kardeşlerim ona kocaman kalpler çiziyorlardı.

“Ama o çok iyi biri Jon!” İkide bir bunu duymak zorunda kalıyordum. İyi! Neresi iyiydi? Annemi yediklerimin zararlı olduğuna ve çok televizyon seyrettiğime ikna etmişti.

Ondan kurtulmak için her şeyi yaptım. Annemin ona verdiği ev anahtarlarını birçok kez yok ettim, diş doktoru dergilerinin (evet böyle bir şey var) üzerine kola döktüm ve sürekli gargara yaptığı ağız suyuna kaşını tozu karıştırdım. Hepsi boşunaydı! Annem trene onu değil beni bindiriyordu. *Düşmanlarını asla küçümseme!* diye öğretecekti bana Longspee daha sonra. Ama ne yazık ki o zaman henüz onunla tanışmamıştım.

Sanırım küçük kız kardeşimi sakallının ayakkabısının içine mama dökmeye ikna ettikten sonra sürgüne gönderilmem kaçınılmaz olmuştu. Belki de fotomontajla fotoğrafını yapıştırdığım ‘Terörist Aranıyor’ ilanının da payı vardır. Her neyse...

Annem hâlâ inkâr etse de, konsol oyunlarım üzerine iddiaya girerim ki yatılı okula gönderilme fikri sakallıya aitti.

Elbette annem beni şahsen bırakmayı ve “Sen iyice alışana kadar,” diyerek birkaç gün benimle Salisbury'de kalmayı teklif etti ama reddettim. Çünkü ben yapayalnız, tamamen yabancı öğretmenlerle, berbat yatılı okul yemekleriyle ve birçoğunun benden daha güçlü ve akıllı olduğu yeni okul arkadaşlarıyla boğuşurken, annemin sakallıyla birlikte İspanya'ya gitme planları içinde olmasından dolayı vicdanını rahatlatmak istediğine emindim. Ailemden en fazla bir hafta sonu ayrı kalmıştım. Başka yataklarda yatmaktan hoşlanmıyordum, ayrıca bin yaşından fazla ve bir de üstelik bununla gurur duyan bir şehirde okula gitmek istemiyordum. Sekiz yaşındaki kız kardeşim benim yerimde olmayı çok istiyordu. Harry Potter'ı okuduğundan beri yatılı okula gitmek istiyordu. Ama ben, iğrenç okul uniformalarıyla, karanlık salonlarda, sulu lapa kâselerinin önünde oturmuş, ellerinde bir metrelik sopalar olan insanlar tarafından gözetlenen çocuklar hayal ediyordum.

Gar yolunda tek kelime konuşmadım. Annem valizimi trene uzattığında ona veda öpücüğü bile

vermedim çünkü sakallının önünde çocuk gibi salya sümük ağlayan bir varlık haline dönüşmek istemiyordum. Tren yolculuğunu, gazetelerden parçalar kesip sonra başka bir kâğıda yapıştırdığım ve annemi rahat bırakmazsa sakallıyı feci bir ölümün beklediğine dair tehdit eden mektubu hazırlamakla geçirdim. Yanımda oturan yaşlı adam gitgide panik olan bir yüz ifadesiyle beni izliyordu ama sonunda mektubu tren tuvaletine attım. Çünkü annem kesinlikle bunu kimin yaptığını bilirdi, sonra da sakallı benden çok daha öncelikli olurdu.

Biliyorum. Acınacak durumdaydım. Yolculuk bir saat dokuz dakika sürmüştü. Bu olay yaşanalı sekiz yıl oldu ve hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Clapham, Junction, Basingtoke, Andover... Tüm garlar birbirine benziyordu ve ardımda kalan her kilometrede kendimi biraz daha kovulmuş gibi hissediyordum. Yarım saat sonra annemin yanıma verdiği çikolata paketlerinden birini yemiştim (dokuz tane, eğer doğru hatırlıyorsam, vicdanı oldukça rahatsız olmalıydı) ve tren penceresinden baktığım her sefer camdan aşağıya akan damlaların gözyaşı değil, yağmur damlaları olduğuna dair kendimi ikna etmişim.

Diyorum ya işte. Acıklı.

Salisbury’de valizimi trenden dışarıya çekiştirirken kendimi aynı anda hem çok küçük ve yola çıkmadan önce olduğundan yüz yaş daha yaşlı hissediyordum. Sürgüne gönderilmiş, kovulmuş, annesiz, köpeksiz ve kız kardeşsiz. Lanet olası sakallı! Ve valizi ayağımın üzerine koyduğumda, İspanyada diş doktorlarını öldüren bir salgın hastalığa yakalanması için dua ettim.

Öfke, kendine acıma duygusundan daha iyi geliyordu. Ayrıca yabancı bakışlar için iyi bir zırhtı.

“Jon Whitcroft!”

Elimden valizimi alan ve çikolata bulaşmış elimi sıkan adamın yüzünde, sakallının aksine sakaldan eser yoktu. Edward Popplewell’in yuvarlak yüzü benimkinden farksızdı (en büyük derdinin bu olduğunu kısa sürede öğrenecektim). Karısının ise üst dudağının üzerinden kıl fişkırıyordu. Dahası, Alma Popplewell’in sesi kocasınınkinden kalındı.

“Salisbury’ye hoş geldin Jon!” dedi kadın hafifçe, titreyen ve yapış yapış olmuş parmaklarıma bir mendil tutuşturdu. “Bana Alma diyebilirsin, bu da Edward. Biz yurdun sahibi olan aileyiz. Annen seni burada karşılayacağımızı mutlaka söylemiştir, öyle değil mi?”

Midemi bulandıracak kadar çok lavanta sabunu kokuyordu ama belki de çikolatalardan olmuştu. Yurdun sahibi olan aile mi... bir bu eksikti! Eski yaşantımı geri istiyordum: Köpeğimi, annemi, kız kardeşlerimi (bazen onlar olmasa da olur dememe rağmen) ve eski okulumdaki arkadaşlarımı... Sakallıyı, sakalsız yurt sahibi adamı ve lavanta sabunu kokan karısını değil.

Popplewell’ler yeni gelenlerin ev hasreti çekmesine elbette alışkındılar. Sakalsız Edward gardan çıkar çıkmaz, sanki olası herhangi bir kaçış girişimini yok etmek istercesine elini omzuma koydu. Popplewell’ler araba kullanmaktan hoşlanmıyordu (söylentilere göre sebebi Edward’ın viskiye olan düşkünlüğü ve her gün aldığı bu zevkle günün birinde biraz sakalı çıkacağına dair inancıydı). Her neyse, yürüyerek gittik ve Edward bana otuz dakikalık yürüyüş mesafesinde Salisbury hakkındaki her şeyi anlatmaya başladı. Alma kocasının sözünü sadece yılları karıştırdığında kesiyordu. Ama boşuna uğraşmasına gerek yoktu. Zaten dinlemiyordum.

Salisbury karanlık çağın nemli sisleri arasında kurulmuş, 50.000 nüfuslu ve katedralleri görmeye gelen 3,2 milyon turist akışı olan bir şehirdi ve beni sağanak yağmurla karşılamıştı. Islak damların arasından gökyüzüne yükselen katedral, tıpkı azarlayan bir parmak gibiydi. ‘*Dinleyin Jon Whitcroft ve bu dünyanın oğulları! Sizler, annelerinizin sizi başkasından daha çok sevdiğine inanan aptallarsınız!*’

İngiltere'deki büyük veba zamanından beri var olan eski caddelerden geçerken ne sağa ne de sola bakıyordum. Edward Popplewell yolda bana dondurma aldı. ("Dondurma yağmurda da lezzetlidir. Haklı mıyım Jon?" dedi.) Ama melankolim yüzünden dudaklarımdan bir teşekkürler bile dökülmemişti, onun yerine soluk gri kravatının üzerine çikolatalı dondurma lekesinin nasıl yayılacağını hayal ettim.

Eylül sonuydu ve yağmura rağmen sokaklarda turistler itiş kakış ilerliyordular. Restoranlardan balık ve patates kızartması kokusu yükseliyordu ve çikolata dükkânının vitrini baştan çıkarıcıydı ama Popplewell'ler, gümüş suyuna batırılmış katedrallerin, şövalyelerin ve su püskürten şeytan figürlerinin satıldığı mağazaların önünden eski kentin sur kapısına doğru yürüdüler. Rengârenk sırt çantalı ve elinde öğle yemeği paketi olan tüm yabancılar, sur kapısının arkasındaki bu manzara için geliyordular. Ama ben Salisbury katedral avlusuna ayak bastığımda kafamı bile kaldırmadım. Ne, kalesi yağmur yüzünden karanlık görünen katedrale baktım, ne de onu iyi giyinmiş birer hizmetkâr misali kuşatmış olan eski evlere. Gözlerimin önüne sadece televizyonumuzun karşısındaki koltuğa oturmuş ve soluna annemi, sağına ise dizine tırmanmak için yarışan kız kardeşlerimi almış olan sakallı geliyordu. Ve hain köpek Larry de ayaklarının dibindeydi. Popplewell'ler tepemde, katedralin inşa edildiği yıl hakkında inatlaşırken gözümün önüne öksüz kalmış odam ve eski okulumdaki sandalyem geldi. Onda oturmaktan çok keyif aldığımdan değil ama düşüncesi bile Alma'nın lavantaya (artık çikolataya da) bulanmış mendiliyle sildiğim gözyaşlarımı akıtmaya yetiyordu.

Geliş günümle ilgili diğer anıları ev hasretime ait olan sis perdesi örttü ama kendimi zorladığımda birkaç tane bulanık kare hatırlıyorum: Yatılı öğrencilere ev sahipliği yapan evin büyük kapısı, ("1565'te inşa edilmiş Jon!" - "Saçmalama Edward, 1594. Ve Jon'un kalacağı bina ise 1920 yılında inşa edilmiş.") koridorlar, yabancı kokan odalar, yabancı sesler, yabancı yüzler, bir lokma bile yiyemeyeceğim kadar ev hasreti tadındaki yemekler...

Popplewell'ler beni üç kişilik bir odaya vermişlerdi.

"Jon, bunlar Angus Mulrone ve Stuart Crenshaw," dedi Alma beni odanın içine sokarken. "Çok iyi arkadaş olacağınıza eminim."

Öyle mi? Peki ya öyle olmazsa? diye düşündüm. Bir yandan gelecekte birlikte yaşayacağım insanların duvarlara astıkları posterleri inceliyordum. Elbette nefret ettiğim gruplardan biriydi. Evimde kendime ait bir odam vardı ve kapısında, *'Yabancıların ve aile üyelerinin girmesi kesinlikle yasaktır'* yazan bir levha asılıydı (en küçük kız kardeşim okumayı bilmese de). Kimse yanımda veya üzerimde horlamıyordu. Halımın üzerinde terli çoraplar olmuyordu (kendiminkiler hariç). Sevmediğim müzik çalmaz, hoşlanmadığım bir grubun ve futbol takımının posterini asılmazdı. Yatılı okul! Sakallıya hissettiğim nefret Hamlet'i onurlandırır (o zamanlar Hamlet hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen).

Stu ve Angus beni neşelendirmek için büyük çaba harcıyordular ama ben o kadar mutsuzdum ki sadece isimlerini hatırlayabiliyordum. Gizledikleri şekerlemeler (ki şekerleme kesinlikle yasaktı) arasından bana çıkartıp verdikleri meyve şekerleri bile almıyordum. Akşamları annem telefon açtığında sakallıyı biricik oğlunun mutluluğuna tercih ettiği konusunda en ufak bir şüphe bırakmıyordum ve gaddarca en az benim kadar uykusuz geceler geçireceğine emin oluyordum.

Yatılı okul! 20.30'da ışıklar kapanıyordu. Neyse ki el fenerimi yanıma almıştım. Onunla sakallının mezar taşını çizmek için saatler geçirmiştik, bir yandan da sert yatağa ve düz yastığa küfrediyordum.

Evet. Salisbury'deki ilk gecem oldukça kötüydü. Tabii ki bu dipsiz mutsuzluğumun nedenleri

gelecek olan Őeylere oranla tamamen gŐlŐnçtŐ. Ancak ev hasretinin ve sakallının benim en kŐçŐk sorunlarım olacağını nereden bilebilirdim? O zamandan beri kendime sıklıkla kader diye bir Şey var mı diye sordum ve eğer varsa onu deđiŐtirebilir miydik? Acaba annem tekrar âşık olmasaydı da gŐnŐn birinde Salisbury'ye gelir miydim? Yoksa sakallı olmasaydı Longspee, Ella ve Stourton'u hiç tanımayacak mıydım? Belki de.

ÜÇ ÖLÜ ADAM

Yeni okulumu ertesi gün gördüm. Katedral avlusu üzerinden yürüyerek gidilen kısa bir mesafedeydi ve Alma Popplewell bu sefer beni önünden geçirirken katedrale uykulu gözlerle baktım. Ardındaki sokağın kenarına kitaplar dizilmişti ve ortalık enerji dolu birinci sınıf öğrencilerinin çığlıklarıyla inliyordu. Alma korurcasına kolunu sırtıma dayadı, bu utanç vericiydi çünkü yanımdan kızlar geçiyordu.

Okul caddenin sonunda, üzerine tırmanılacak olsa kolaylıkla bir pantolonu paramparça edecek demir kapının arkasındaydı ama bu sabah ardına kadar açıktı. Onu süsleyen arma insanı hayal kırıklığına uğrattıyordu: mavi bir fonun üzerinde beyaz bir zambak! Ne tek boynuzlu bir at, ne de kent surları üzerinde olduğu gibi bir aslan vardı. “Çünkü bu aynı zamanda kraliyet arması Bay Whitcroft!” diye açıklayacaktı yeni tarih öğretmenim Bay Rifkin sinirli bir yüz ifadesiyle. Bunu eleştirdiğimde ise işkence gibi geçen bir saat boyunca, korkutucu arma hayvanlarının katedral okullarına neden tamamen uygunsuz olduğunu anlatmıştı.

Eski okulum çimentodan bir kutuya benziyordu. Yenisi bir saraydı. “1225 yılında Piskopos’a saray olarak inşa edilmiş,” diye açıkladı Alma sesini yükselterek, çünkü yanımdan gürültücü ve huzursuz edecek kadar uzun boylu bir erkek sürüsü geçiyordu.

Korkudan kendimi kötü hissediyordum ve sakallıyı okul bahçesindeki çimlerin üzerinden yükselen devasa ağaçlardan birine bağladığımı hayal etmenin de pek faydası olmuyordu.

Biz çakıl taşlarının üzerinden girişe doğru ilerlerken Alma aktarmaya devam etti. “Ana bina 1225’te inşa edilmiş, Piskopos Beauchamp doğu tarafına bir kule yaptırmış, ön cephesi...” vesaire vesaire. Hatta dua edercesine burada daha önce yaşamış piskoposların ismini de saydı. Portreleri merdivenli büyük salonda asılıydı ve sözüm ona alınlarına kâğıt toplar atmak insana şans getiriyordu. Ama bana hiç getirmede. Her neyse... Alma’nın o ilk sabah yorgun kafamın içine doldurduğu bilgilerin içinden zihnimde kalan tek şey, ikinci kattaki pencerelerden birinin ardında yaşamış olan II. Jakob’un burnunun korkunç şekilde kanadığı ve Oranien’li Wilhelm’le mücadele etmek yerine günlerce yatak döşek yattığıydı.

O ilk gün çok şey öğrendim, isimleri ve yüzleri hafızamda tutmakla, koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirente kaybolmamakla meşguldim.

İtiraf etmem gerekir ki okul arkadaşlarım aklıktan ölüyormuş gibi görünmüyordu ve rüyalarımdaya gördüğüm o karanlık salonlardan eser yoktu. Öğretmenlere bile katlanmak mümkündü. Ama tüm bunlar benim sürgüne gönderilmiş olmamı değiştirmiyordu ve bu sebeple her akşam, sabah banyo aynasında takındığım sert bakışlı ifademle Angus ve Stu’nun yanına dönüyordum. Ben ada hapishanesinden geri dönüp intikam alacak olan Monte Kristo kontuydum. Ben sürülmüş ve St. Helena’da yalnız başına ölüme mahkûm edilmiş Napolyon’dum.

Sürgün gecelerimi geçirdiğim evde kraliyet hikâyeleri anlatılmıyordu. Okulun yatılı bölümü

piskopos sarayının içinden buraya, ben gelmeden kısa bir süre önce taşınmıştı. Popplewell'lerin anlattığına göre bu bina da oldukça eskiydi ama yattığımız yerler 21. yüzyıla göre modernize edilmişti: Mineflo zemin, ranzalar, çamaşırhaneler ve zemin katta bir televizyon odası vardı. Kızlar birinci katta, erkekler ikinci katta kalıyordu.

Üç kişilik odamızda Angus, tartışmasız olarak tek kişilik yatağın sahibiydi. Angus benden bir kafa kadar uzundu, dörtte üç oranında İskoçya kökenliydi (diğer çeyrek oranı konusunda tek kelime etmiyordu), oldukça iyi bir ragbi oyuncusuydu ve 'seçilmişlerden' biriydi! Eski okulumda koroda görev alanlara asla seçilmiş denmezdi. En az piskopos kadar yaşlı olan koro kostümleri giyiyorlardı, provalar yüzünden derse girmiyorlardı ve sadece katedralde değil, Moskova veya New York gibi kulağa egzotik gelen yerlerde de ilahiler söylüyorlardı. (Testi geçememiş olmam beni hiç şaşırtmamıştı ama annem hayal kırıklığına uğramıştı çünkü babam bir koristti.)

Angus'un yatağının başucunda köpeğinin, iki kanaryasının ve evcil kaplumbağasının resimleri asılıydı ancak aile bireylerinden hiçbirinin resmi yoktu. Stu ve ben onlarla nihayet tanıştığımızda, gerçekten de bir köpek veya kanaryadan daha sevimli olmadıklarını anladık. Gerçi Angus'un dedesinin kaplumbağayla oldukça benzer tarafları vardı. Angus bez hayvanlardan oluşan bir dağın altında uyuyordu ve pijamalarında köpek desenleri vardı ancak İskoç usulü kucaklaşmanın nasıl bir şey olduğunu kendi bedenim üzerinde öğrenmek istemiyorsam asla bu konularla ilgili herhangi bir yorum yapmamam gerektiğini çabuk öğrenmiştim.

Stu ranzanın üst bölümünü işgal etmişti, bana da altı kalmıştı ve tepemde, her döndüğünde gıcırdayarak beni uykumdan eden bir şilte vardı. Stu bir sincaptan biraz daha büyüktü ve yüzünü çiller istila etmişti. Ayrıca o kadar gevezeydi ki Angus zaman zaman ağzını kapattığında ona minnettar kalıyordum. Stu'nun bez hayvanlara veya köpekli pijamalara ilgisi yoktu. O, Alma Popplewell'in onu haftada iki kez acımasızca keselemesine rağmen, zayıf bedeninin ulaşabildiği her köşesine suyla kolay kolay çıkmayan sahte dövmeler boyamayı seviyordu.

İkisi beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama yeni arkadaşlarım kovulmuş ve mutsuz olmamı katlanılır hale getirmiyordu. Neyse ki Angus ve Stu benim sessiz, suratsız halimi üstlerine alınmıyorlardı. Yatılı okulda ikinci yılı olmasına rağmen Angus da bizzat ev hasreti nöbetleri geçiriyordu ve Stu benimle kafa patlatmaktansa, okulda ortalama güzellikteki her kıza âşık olmakla meşguldü.

Ev hasretimin Salisbury'deki en küçük sorunum olduğunu anladığım gece, oradaki altıncı gecemdi. Angus uykusunda koroda prova ettikleri bir ilahiyi mırıldanıyordu ve bense uzanmış kendi kendime hangimizin önce pes edeceğini düşünüyordum: Sakallı bir diş doktorunun oğlundan daha önemli olmadığını nihayet kabul edecek olan annem mi, yoksa kurşun gibi ağırlaşan kalbime acıyıp, ona beni eve götürmesi için yalvaracak olan ben mi?

Angus'un mırıl mırıl şarkı zırvalığından kurtulmak için kafama yastığı çekmek üzereydim ki, bir at soluması duydum. Bir yandan pencereye giderken, Edward Popplewell'in son zamanlarda birahaneden eve atla mı döndüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum. Angus'un uykulu mırıltıları, yerdeki kıyafetlerimiz, Stu'nun çalışma masasına koyduğu sevimsiz gece lambası... Tüm bunlar bende, dışarıdaki yağmurlu gecede tehditkâr bir şey olmadığı izlenimi bırakmıştı.

Ama oradaydılar.

Üç süvariydiler, o kadar soluktular ki sanki gece üzerlerini küfle kaplamıştı. Başlarını kaldırmış bana bakıyorlardı.

Her şeyleri renksizdi: Pelerinleri, çizmeleri, eldivenleri, kemerleri ve yanlarından sarkan kılıçları.

Gecenin tüm kanlarını bedenlerinden emdiği adamlara benziyorlardı. En iri olanın uzun saçları omuzlarına kadar geliyordu ve bedeninin içinden bahçeyi çevreleyen duvarın tuğlalarını görüyordum. Onun yanındaki fare suratlıydı ve o da saydamdı, öyle ki arkalarındaki ağaç göğüs kafeslerinde büyümüş gibi görünüyordu. Boyunlarında derin kesik izleri vardı, sanki birileri gırtlaklarını kör bir bıçakla kesmişti. Ama en korkunç olanı gözleriydi: Yanmış delikler cinayet arzusuyla doluydu. Bugün bile hâlâ kalbimde yanıcı delikler açıyorlar.

Atlar da tıpkı binicileri gibi soluktu, etsiz kemiklerini örten tüylü derileri yırtık pırtık kumaşlar gibiydi.

Kansız yüzlerini görmemek için ellerimle gözlerimi kapatmak istedim ama kollarımı bile kaldıramıyordum.

“Hey Jon, dışarıda neye bakıyorsun?”

Stu'nun yataktan aşağıya indiğini bile duymamıştım.

En iri olan hayalet kemikli parmağıyla beni işaret etti ve dudaksız ağzından sessiz bir tehdit çıktı. Geriye tökezledim ama Stu yanımdan geçip burnunu pencere camına dayadı.

“Hiçbir şeye!” dedi hayal kırıklığıyla. “Görünürde bir şey yok!”

“Onu rahat bırak Stu!” diye mırıldandı Angus uykulu bir sesle. “Herhalde uyurgezer. Uyurgezerler onlarla konuşulunca delirirler.”

“Uyurgezer mi? Kör müsünüz?” Panikle o kadar bağırıyordum ki Stu endişeli gözlerle kapıya baktı. Ama Popplewell'ler derin uykudaydılar.

Fare suratlı hayalet sırtıyordu. Ağzı, soluk yüzünde sadece bir yarıktı. Sonra yavaş, çok yavaşça kılıcını çekti. Kılıçtan kan damlamaya başladı ve ben göğsümde derin bir acıyla nefes almaya çabaladım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve titreyerek pencere pervazının altına çömeldim.

Bugün bile o korkuyu hatırlıyorum. Her zaman da hatırlayacağım.

“Lanet olsun Jon. Haydi yat artık!” Stu sendeleyerek yatağına gitti. “Dışarıda birkaç çöp tenekesinden başka hiçbir şey yok.”

Onları gerçekten görmüyordu.

Cesaretimi topladım ve pencere pervazının üzerinden dışarıyı gözetledim.

Gece karanlık ve boştu. Kalbimdeki acı yok olmuştu ve kendimi aptal gibi hissediyordum.

Şahane Jon, diye düşündüm, kaşındırıcı battaniyemin altına süzülürken. Ev hasreti yüzünden şimdi bir de deliriyorsun. Belki de Stu'nun ve Angus'un şekerlemeleri dışında hiçbir şey yemediğim için halüsinasyonlar görmeye başlamıştım.

Angus yine uykusunda bir ilahi mırıldanmaya başladı ama ben birkaç kez daha kalktım ve yavaşça pencereye gittim.

Ancak dışarıda gördüğüm tek şey ışıktandırılmış katedralin önündeki insansız sokaktı. Ve nihayet, bundan böyle yatılı okul yemeğini yalayıp yutmaya karar vererek uykuya daldım.

HARTGILL

Ertesi gün o kadar uykusuzdum ki ayakkabımı zor bağladım. Önünde hayaletler gördüğüm duvara bakmak için pencereye gittiğimde Angus ve Stu birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. Ama hiçbirimiz gece olanlarla ilgili tek kelime etmedik ve kahvaltıda kusma noktasına gelene kadar yulaf lapası yiyip tüm olanları unutmaya karar verdim.

Öğlen yemeğinde acaba sakallı şu sıralar annemle birlikte İspanya güneşi altında kızarmaya başlamış mıdır, diye düşündüm ve akşamüstü yaptığımız dil bilgisi testlerinden biri üç soluk benizli şekli sonunda unutturdu.

Bay Rifkin her akşam olduğu gibi yatılı okul öğrencilerini, yer yer ışıklandırılmış Dom avlusu önünden, Alma ve Edward Popplewell'in himayesine götürmek üzere okulun avlusunda topladığında hava henüz kararmıştı. Hiçbirimiz Rifkin'den hoşlanmıyorduk. Sanırım o bile kendinden pek hoşlanmıyordu. Fazla uzun değildi ve bize bakarken ekşittiği suratına bakılırsa sanki sürekli onun başını belaya soktuğumuz düşünülebilirdi. Onu mutlu eden tek şey tarihteki savaşlardı. Rifkin tahtada meşhur savaşların ordu düzenlerini çizerken sayısız kez tebeşir kırardı. Cılız saçını özenle ama büyük bir başarısızlıkla kafasının üzerine yapıştırma alışkanlığı, ona Bonapart ismini takmamıza sebep olmuştu (tamam biliyorum sonundaki E harfi eksik ama hepimiz Fransızca imla konusunda zorluk çekiyorduk).

Katedralin önündeki çimenlik alanda katedrali aydınlatan projektörler vardı. Koyu gri duvarları ay ışığı rengine boyuyorlardı. Bu saatte Dom avlusunda neredeyse hiç insan olmazdı ve Bonapart bizi sabırsızca park etmiş arabaların yanından yürütüyordu. Soğuk bir geceydi ve hepimiz esen soğuk rüzgârda donarken kendi kendime, sakallının güneşten soyulan derisi yüzünden annemin artık onu eskisi gibi çekici bulup bulmayacağını soruyordum.

Üç süvari, gün ışığıyla birlikte hafızamdan silinen kötü bir kâbustan başka bir şey değildi. Ama onlar beni unutmamışlardı. Ve bu sefer bana sadece bir hayal olmadıklarını ispatladılar.

Ardında yatılı kalacağımız binanın ve bahçesinin bulunduğu büyük kapı, hafifçe kıvrıldıktan sonra dümdüz uzanan yaya yolunun sonunda ama hemen cadde üzerindeydi. Kapının hemen yanında bekliyorlardı, tıpkı geçen gecede olduğu gibi at üzerindeydiler ve bu sefer dört kişiydiler.

O kadar ani durmuştum ki Stu bana çarptı.

Elbette bu sefer de onları görememişti. Onları hiç kimse görmüyordu. Benim dışımda.

Dördüncü hayalet diğerlerinin yırtık pırtık kıyafetli eşkıyalara benzemesine sebep oluyordu. Çukur yanaklı yüzü sert ve kibirliydi, kıyafetleriye kesinlikle bir zamanlar zengin bir adama aitti. Ancak el bileklerinde demir zincirler ve boynunda da bir parça urgan vardı.

Öyle korkunç bir manzaraydı ki sadece gözlerimi sabitlemiş ona bakıyordum ama Bonapart yanından geçerken ona bakmadı bile.

Haydi itiraf et, onları senden başka kimsenin neden görmediğini biliyorsun Jon Whitcroft, diye

fısıldadı içimdeki ses. Orada öylesine durmuş hiçbir uzvumu oynatamıyordum. *Senin durumunu fark ettiler!*

Ama neden? diye çılgılık attım içimden. *Neden ben, lanet olsun! Benden ne istiyorlar?*

Damların birinde bir karga öttü ve liderleri, sanki kuşun boğuk sesi ona bir işaret vermiş gibi mahmuzlarıyla atına vurdu. At kişneyerek şaha kalktı ve ben arkamı dönüp koşmaya başladım.

İyi bir koşucu sayılmam. Ama o gece hayatım pahasına koşmaya başladım. Bugün bile kalbimin atışını ve ciğerlerimdeki acıyı net olarak hatırlıyorum. Sanki eski şehir duvarlarının ardındaki gürültüden korunmak için katedralin gölgesine sığınmış gibi görünen eski evlerin arasından, park halindeki arabaların, içeride ışık yanan pencerelerin ve kilitlenmiş bahçe kapılarının önünden geçtim. Koş Jon! Ardımdaki Dom avlusundan nal sesleri yükseliyordu ve cehennem atlarının soluklarını sanki enseme hissediyordum.

Bonapart adımı sesleniyordu. “Whitcroft! Whitcroft, lanet olasıca hemen dur!” Ama lanet benim arkamdan geliyordu ve birden başka bir ses daha duydum.. Eğer o bir ses idiyse!

Onu başımın ve kalbimin içinde duyuyordum. Boğuk ve öyle ürkütücüydü ki onu içimde kör bir bıçak gibi hissediyordum.

“Koş Hartgill!” diye alay ediyordu. “Koş! Senin pis soyunu kaçarken avlamaktan zevk aldığımız kadar hiçbir şeyden almıyoruz. Ve henüz hiçbir elimizden kaçamadı.”

Hartgill mi? Bu annemin kızlık soyadıydı. Onları ilgilendiren bir detay olmamalıydı. Tökezleyerek ve korkuyla hıçkırarak koşmaya devam ettim. Uzun saçlı olan yolumu kesti ve diğer üçü arkamda kaldılar. Katedralin kulesi sağ tarafımdakinin arkasından yıldızlara doğru uzanıyordu.

Belki duvarları sarsılmaz görüldüğü için katedrale doğru koştum ama onu çevreleyen çimlerin yağmur yüzünden kayganlaşmıştı ve ben her adımda kayıyordum, ta ki soluk soluğa dizlerimin üzerine düşene kadar. Titreyerek soğuk zemine çömeldim ve sanki avcılara teslim olur gibi, kollarımı başımın üzerinde kavuşturdum. Soğuk bir sis duvarı gibi her yerimi kuşatmıştı, üzerimde bir at kişnemesi duydum.

“Avlanmak olmazsa öldürmenin zevki olmaz Hartgill!” diye fısıldadı başımın üzerindeki ses. “Ama sonunda tavşan ölür.”

“Benim adım Whitcroft!” diye kekeledim. “Whitcroft!” Beyaz bedenlerine vurmak, tekme atmak ve onları cehenneme göndermek istiyordum. Ama bunun yerine ıslak çimlere oturmuş, korkudan kusmak üzereydim.

“Whitcroft!” Bonapart üzerime doğru eğildi. “Whitcroft ayağa kalk!”

Bir öğretmenin sesini duyduğum için daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yüzümü çimlerin içine gömdüm ve hıçkırarak ağladım ama bu sefer rahatladığım için.

“Jon Whitcroft bana bak!”

Söz dinledim, Bonapart ağlamış suratımı görünce çantasından mendil çıkarttı. Onu titreyen parmaklarla aldım ve yanından ileriye dikizledim.

Hayaletler yok olmuştu. Tıpkı ses gibi. Ama korku hâlâ duruyordu. Sanki kalbime yapışmıştı.

“Tanrım Whitcroft, artık ayağa kalk!” Bonapart beni çekerek kaldırdı. Diğer çocuklar çimenlik alanın çevresinde duruyorlar ve kocaman gözlerle bize bakıyorlardı.

“Sanırım gece gece yaptığın bu amaçsız koşunun bir açıklaması vardır,” diye sordu Bonapart, tiksinen gözlerle, kirlenmiş pantolonuma bakıyordu. “Yoksa hepimize ne kadar hızlı koştuğunu ispatlamaya mı çalışıyorsun?”

Ukala herif.

Dizlerim hâlâ titriyordu ama cevap verirken ses tonuma mümkün olduğunca hâkim olmaya çalıştım. “Şurada dört tane hayalet vardı. At binen hayaletler. Onlar... onlar beni kovaladılar.”

Tüm bunlar benim kulağıma bile aptalca geliyordu. O kadar utanmıştım ki ıslak çimlerin beni hemen yutmasını diledim. Korku ve utanç. Daha kötüsü olabilir miydi? Evet Jon!

Bonapart iç çekti ve ışıklandırılmış katedrale öyle bir baktı ki sanki hikâyeyi kulağıma o fısıldamıştı.

“Peki Whitcroft,” dedi beni usulca caddeye doğru geri götürürken. “Sanırım alışılmışın dışında bir ev hasretiyle karşı karşıyayız. Herhalde bu hayaletler sana derhal eve koşmanı emrettiler, doğru mu?”

Bu arada diğerlerinin yanına varmıştık ve kızlardan biri kıkırdamaya başladı. Ama geri kalanlar bana, bir gece önce Stu’nun yaptığı gibi, endişeli gözlerle bakıyorlardı.

Dilimi ısırarak ve bu kadar hakaret edilmesine, bazı şeylerin görmezden gelinmesine karşın öfkemi yutmalıydım ama yutmak konusunda peki iyi değilim. Şimdiye kadar bunu öğrenmemiştim.

“Buradaydılar, yemin ederim! Başka kimse onu görmüyorsa ne yapabilirim ki? Neredeyse beni öldüreceklerdi!”

Etrafa sessizlik hâkim olmuştu ve bazı çocuklar, sanki deliliğim bulaşıcıymış gibi benden birkaç adım uzaklaştılar.

“Çok etkileyici!” dedi Bonapart kısa parmaklarıyla omzumu kavrarken. “Tarih kompozisyonu yazacağın zaman da bu kadar yaratıcı olmanı bekliyorum.”

Bonapart omzumu, beni Popplewell’lere teslim ederken bıraktı. Neyse ki olanları anlatmamıştı ama Angus ve Stu akşam oldukça sessizdi. Artık odalarını bir deliyle paylaştıklarına emin olmuşlardı ve kendilerine keçileri tamamen kaçıırırsam ne olacağını soruyorlardı.

ELLA

Angus ve Stu olaylara rağmen o gece de derin uyudular ama tabii ki ben gözümü bile kırpmadım. Çaresizlikle annemi bile aramayı düşündüm. Ama ne söyleyecektim ki? *Anne İspanyayı unut. Peşimde dört tane hayalet var, liderleri bana Hartgill diye hitap etti ve beni öldürmekle tehdit etti.* Hayır. Zaten tüm olanları hemen gidip sakallıya anlatırdı ve bu gezegende hayaletlere inanacak tek bir dış doktoru bile olmadığı kesindi. Sakallının annemi, onun hayatını zorlaştırmak için yeni bir girişimde bulunduğum konusunda ikna etmesinden başka işe yaramazdı.

Bunu kabul et Jon Whitcroft, dedim kendi kendime. Görünüşe göre on ikinci doğum gününe şahit olamayacaksınız! Eğer beni öldürürlerse bir hayalete dönüşüp dönüşmeyeceğimi ve hayatımın geri kalan kısmını Salisbury’de Bonapart ve Popplewell’leri korkutmakla geçirip geçirmeyeceğimi düşünürken artık güneş doğmaya başlamıştı. Ne olacağı belli değil Jon, dedim kendime, ama bir şey kesin ve önceden önlemimi alacaksınız: Yarın tüm okulun alay konusu olmayacaksınız! Bu yakında ölecek biri için pek önemli bir şey olmasa da bana gülünmesine katlanmak konusunda başarılı değilim.

Sabah Angus ve Stu’ya tüm hayalet hikâyesini Bonapart’ı salak yerine koymak için uydurduğumu anlattım. İkisi oldukça rahatlamış görünüyordu (odasını bir deliyle paylaşmayı kim ister ki?) ve Stu’nun endişesinin yerini hayranlık almıştı. Sabah kahvaltısında hikâyemin yeni versiyonunu herkese yaydı. O kadar başarılı olmuştu ki, dördüncü sınıftan iki öğrenci, Bonapart onlara Richard Löwenherz’in Kudüs’teki saldırı stratejisini anlatırken korku dolu tiz çığlıklar atıp, adamın kan revan içindeki hayaletinin tahtanın önünde gördüklerini iddia etmişlerdi. Kütüphanede insanlara hizmet etme göreviyle cezalandırılmama mal olmuşlardı ama artık bana deli denmiyordu, aksine bir kahramandım.

Keşke kendimi öyle hissetseydim. Neredeyse kendi korkumun içinde boğulacaktım. Diğerleri öğle yemeğinde midelerine patates püresi ve köfte indirirken ben pencereden bakıp, o iç karartıcı eylül gününün acaba benim son günüm olup olmadığını düşünüyordum.

Tam, aç bir şekilde hızla kaçamayacağımı düşünerek mideme bir parça köfte indirmiştim ki karşımdaki boş sandalyeye bir kız oturdu.

Köfte parçası neredeyse boğazımda kalıyordu.

Böyle bir şey durup dururken olmazdı. Benim yaşındaki kızlar genelde oğlanlardan uzak dururlardı. Daha küçük yaştakiler bile bizim katlanılmayacak kadar çocuksu davrandığımızı söylerdi.

Karşımdaki yatılı kız okulu öğrencilerinden biri değildi ama onu okul binasında görmüştüm. En dikkat çekici özelliği koyu saçlarıydı. Avluda yürüdüğünde, saçları arkasından tıpkı bir duvak gibi dalgalanıyordu.

“Demek dört taneydiler,” diye sordu lafın arasında, sanki tabağımdaki yemekten bahsedermiş gibi (üzerinde konuşacak fazla bir şey olmamasına rağmen).

Bu esnada beni, sanki dışımı değil içimi de inceliyormuş gibi süzüyordu. Bir tek Ella insana bu

şekilde bakmayı becerebilir. Elbette o zaman adını bilmiyordum. Kendini tanıtmamıştı. Ella hiçbir zaman gereksiz sözler söylemezdi.

O zamanlar, iki tane kız kardeşim olmasına rağmen kızlarla aram iyi değildi (belki kız kardeşler durumu daha da zorlaştırıyordu). Onlarla ne hakkında konuşulması gerektiğini bilmiyordum. Ve Ella üstelik güzeldi de, bu utanç verici bir kırmızıya bürünmeme sebep oluyordu (neyse ki artık öyle değil). Her neyse... Bonapart hikâyemi anlatmaya başladım. Ama soğuk bir bakışıyla kelimeler dudaklarımda kaldı.

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Bu versiyonunu başkalarına anlatabilirsin,” dedi fısıltılı bir ses tonuyla. “Neye benziyorlardı?”

Gerçeği öğrenmek istiyordu. İnanamıyordum. Ne kadar anlatmak istesem de o bir kızdı! Ya bana gülerse ne yapardım? Ya tüm arkadaşlarına boş kafalı Jon Whitcroft’un gerçekten hayaletlere inandığını anlatacak olursa ne olurdu?

“Ölülere benziyorlardı, başka ne olacaktı ki?” Ona bakmaktan kaçındım ve gözlerimi, tırnaklarımın pis olup olmadığını öğrenmek için parmaklarıma diktim (kızların varlığı esnasında böyle şeyler hemen dikkat çekiyor). Aksi şeytan, neden utangaç bir kız değildi ki bu? Çünkü geri zekâlı, diye fısıldadı içimdeki ses, onun gibiler senin kadar hızla mahcup olan bir yapıya sahip değil zaten. Birdenbire sanki konuşmayı unutmuş gibi kekelemeye de başlamıyorlar.

“Ne giymişlerdi?”

Tam bir kız sorusuydu. Ella çatalımı alıp patates püremi yemeye başladı.

“Eksi püskü şeyler,” diye mırıldandım. “Pelerinler, kılıçlar...”

“Hangi yüzyıla aitti?” Ella püreden bir çatal daha aldı.

“Hangi yüzyıl mı?” diye sordum hayretle. “Ne bileyim. Sanki kahrolası bir tablodan fırlamış gibiydiler.” (Lanet etmeyi bırak Jon! Utanınca lanet etmeye başlıyordum. Annem yıllardır, başarılı olamamasına rağmen, beni bu alışkanlıktan vazgeçirmeye çalışmıştı.)

“Saydam mıydılar?”

“Elbette.” Biriyle onlar hakkında konuşabilmek bana iyi gelmişti. Peşimdekileri bir kıza anlatıyor olmak beni sinirlendirse bile.

Ella tarifimi öyle bir soğukkanlılıkla karşıladı ki sanki okul üniformamızdan bahsediyordum. “Başka?” diye sordu. “Başka bir şey var mı?”

Etrafıma baktım ama kimse bize dikkat etmiyordu. “Boğazlarında mor izler vardı,” dedim fısıltıyla masanın üzerinden. “Sanki... sanki asılarak öldürülmüşler gibi! Hatta liderlerinin boğazında ilmek hâlâ duruyor. Ve beni öldürmek istiyorlar, buna eminim. Öyle söylediler!”

İtiraf ediyorum bu açıklamanın onu etkilemesini bekliyordum. Ama Ella alay edercesine kaşlarını kaldırdı. Koyu renk kaşları vardı. Acı çikolatadan daha koyu.

“Bu saçmalık,” diye küçümsedi. “Hayaletler kimseyi öldüremez. Yapamazlar.”

Bu sefer yüzüm öfkem yüzünden kızarmıştı, ki bu da durumu daha az utanç verici yapmıyordu.

“Aman ne şahane,” diye çıktım ona. “Bir dahaki sefer beni Dom meydanında kovalarken bunu onlara söylerim!”

Yan masada oturan birkaç üçüncü sınıf öğrencisi bize döndü. Onlara korkutucu bir bakış attım, ya da en azında öyle olduğunu umdum ve sesimi alçalttım. “Peki neden,” dedim yine fısıltıyla, Ella sakince patates püremden almaya devam ediyordu. “Neden onları ilk gördüğümde içlerinden birinin kılıcından kan damlıyordu?”

Ella etkilenmemiş bir tavırla omuzlarını silkti. “Bunu yapmaktan zevk alıyorlar,” dedi sıkılmış bir

ifadeyle. “Kan, kemikler, bunların hiçbir anlamı yok.”

“Öyle mi? Aydınlattığın için teşekkür ederim!” diye çıktım. “Herhalde bu şehirdeki lanet hayaletler hakkında her şeyi biliyorsun. Ama benim geldiğim yerde ellerinde kan damlayan kılıçlarla pencerelerin altında durmaları dünyanın en normal şeyymiş gibi karşılanmıyor!”

Bu sefer bütün yemek salonu bana bakıyordu.

Ama Ella bana, ‘Jon-Whitcroft-gerçekten-çok-çabuk-öfkeleniyorsun’ bakışlarından birini attı.

“Demek ki başın gerçekten dertte,” dedi ve arkasını dönüp, bir daha geriye bakmamak üzere arkadaşlarının oturduğu masaya gitti.

Oldukça aptal bir yüz ifadesiyle arkasından bakakalmış olmalıyım ki Angus ve Stu ellerindeki tepsilerle benim oturduğum masaya geldiklerinde birbirlerine endişeli gözlerle baktılar.

“Sakin burada yeni hayaletler gördüğünü söyleme,” dedi Stu.

“Evet, dikkat et. Biri şu an sandalyene oturuyor!” dedim sinirle ve belli belirsiz Ella’yı işaret ettim. “Şu kızı tanıyor musunuz? Uzun, koyu renk saçlı olanı.”

Ella ayağa kalktı ve tabağını bulaşıklığa götürdü.

Angus hızlı bir bakış attı ve sesini alçalttı. “Bu Ella Littlejohn. Annesi turistler için hayalet turları organize ediyor. Babam onun gerçek bir cadı olduğunu söylüyor. Bahçesinde evcil kurbağaları varmış!”

Stu küçümsercesine kıkırdadı.

“Komik olan ne?” dedi Angus tıslarcasına, Ella başka kızlarla birlikte yemek salonundan çıkıyordu. “Babam büyükannesinin dört kişiye büyü yaptığını söylüyor.”

“Baban, İngiltere’deki Stonehenge’in uzaylılar tarafından inşa edildiğini de söylüyor.”

“Söylemiyor!”

“Söylüyor.”

Onların kavga etmesine engel olmadım ve pencereden dışarıya baktım. Birkaç saat kalmıştı ve yine hava kararacaktı.

Demek ki başın gerçekten dertte.

“Ben... şey... gitmeliyim,” diye mırıldandım, Stu’nun meraklı bakışını görmezden geldim ve Ella’nın peşinden koştum.

Yine yağmur yağıyor olmasına rağmen onu dışarıda buldum. Ella bir ağaca yaslanmış katedrale bakıyordu. Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi.

“Büyükannem katedralin içinde Grili Kadın hayaleti olduğunu iddia ediyor,” dedi yanında durduğumda. “Ama ben bugüne kadar sadece manastırda dolaşan genç hayaleti gördüm.

Kulenin sivri ucunu inşa ederlerken iskeleden düşen taşçı ustasının çırağıymış.” Diliyle yağmur damlalarından birini yakaladı. “Turistleri korkutmaktan zevk alıyor. Kulaklarına eski moda küfürler fısıldıyor. Oldukça saçma ama herhalde bunu sıkıntıdan yapıyordur. Sanırım birçok hayalet sıkılıyor.”

On bir yaşındaki birini Dom meydanında kovalamanın özrü bu kadar basit olmamalı diye düşündüm ama fikrimi kendime sakladım.

Katedralin duvarları yağmur yüzünden o kadar koyuydu ki sanki gökyüzünün grisinden yapılmıştı. O ana kadar turistlerin sırf görmek için Salisbury’ye geldiği katedrali küçümsemiştim. Ama bir gece önce bana bu kahrolası şehirde güvenilir tek yer gibi gelmişti (Gördünüz mü? Korktuğumda da küfretmeyi seviyorum). Daha berbat olanı şimdi o duvarların arkasında da hayaletler olduğunu duyuyordum. Boğazlarından asılmış olmasalar da, ölü taş ustası çiraklarıydılar!

“Ben... şey...” Burnuma düşen birkaç yağmur damlasını sildim. Salisbury’ye geldiğimden beri gökyüzünden öyle sık düşüyorlardı ki sanki tüm dünya sular altında kalmıştı. “Büyükannen hakkında bazı şeyler duydum. Sence... yani demek istediğim.. bana yardım edebilir mi?”

Ella ıslak saçlarını kulaklarının arkasına attı ve bana düşünceli gözlerle baktı. “Olabilir,” dedi sonunda. “Hayaletler hakkında çok şey biliyor. Ben bugüne kadar sadece birkaç tane gördüm ama Zelda düzinelercesiyle karşılaştı.”

Düzinelerce! Görünüşe göre dünya benim tahmin ettiğimden daha huzursuz bir yerdi. Aslında bugüne kadar yaşanabilecek en kötü şeyin sakallı diş doktorlarıyla karşılaşmak olduğunu düşünüyordum.

“Yatılı okuldasin, öyle değil mi?” diye sordu Ella. “Bizi ziyaret etmek için Popplewell’lerden izin iste. Yoksa hafta sonları eve mi gidiyorsun?”

Ev... Eğer oraya kaçacak olursam sonsuza dek ev hasreti çeken ve annesine geri dönmek için hayalet hikâyeleri uyduran sefil biri zannedilirdim. *Ee, ne olmuş?* dediğinizi duyar gibiyim. Ölmekten çok daha iyi! Ama o zamanlar gururum böyle bir şeydi işte. Kız kardeşlerime ve köpeğimize bakan komşuya katlanamadığımı saymazsak...

“Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır eve gitmeyeceğim.”

“Güzel,” dedi Ella ve bir yağmur damlasını daha diliyle yakaladı. Benim kadar boyu vardı, bir alt sınıfta olmasına rağmen üstelik. “O halde büyükanneme yarın geleceğini söylerim.”

“Yarın mı? Ama bu çok geç. Bu gece gelirlerse ne olacak?” Sesimdeki panik utanç vericiydi. Ancak zihnimin içinde yine o boğuk ses yankılanıyordu: *Ama sonunda tavşan ölür.*

Ella alnını buruşturdu. “Söyledim ya, sana bir şey yapamazlar! Sana dokunamazlar bile. Hayaletlerin sana verebileceği tek zarar, senin kendi korkun!”

Aman ne şahane. Ne yazık ki ondan bende yeterince var!

Çaresizlik açıkça yüzüme yansımış olsa gerek Ella iç çekti.

“Peki o halde!” dedi. “O zaman bu akşam gel. Ama dört buçuğu geçirme. Beş olunca Zelda akşamüstü uykusuna yatar ve şayet rahatsız edilirse keyfi berbat olur.”

Ceket cebinden bir kalem çıkarttı ve kolumu kavradı. “Ev numarası 7,” dedi ve koluma sokak ismini yazmaya başladı. “Koyun otlaklarının üzerindeki yolu kullan. Ev hemen eski değirmenin arkasında. Ama bahçedeki kurbağalara basma. Çünkü büyükannem onlara deli oluyor.”

Kurbağalar. Demek ki Angus’un babası haklıydı. Her neyse. Yağmur damlalarından biri kolumdaki harflerden birini sildi. Hızla kolumu kapattım. Ella’nın çok güzel bir el yazısı vardı.

“Büyükannenle mi oturuyorsun?” diye sordum.

“Sadece annemler turneye gittiklerinde.”

“Turne mi?”

“İkinci kemancı ve flütçü. Bir orkestradalar. Ama çok önemli olanlarından değil.” Arkasını döndü. “Dört buçuğa kadar gel,” dedi omzunun üzerinden.

Okul binasına doğru yürürken arkasından baktım.

Dört hayalet ve bir cadının torunu. Daha çılgınca olamaz, diye düşündüm. Ama elbette yanılmıştım.

ESKİ BİR CİNAYET

Ella'nın büyükannesi akşamüstü uykusuna yatmadan önce orada olabilmemin tek bir yolu vardı. Ev ödevi zamanı gelince çaktırmadan sıvışmak zorundaydım. Gerçi bu başımı oldukça büyük bir derde sokacaktı ama dört tane hayaletten kurtulacak olma umudu okuldaki her türlü sıkıntıya değerdı. Erkekler tuvaletinin camından dışarıya çıkmaya çalışırken saat dördü on geçiyordu ve okul kapısına giden yolda neredeyse Bonapart'la çarpışacaktım ama neyse ki beni fark etmeyecek kadar düşüncelere dalmıştı.

Balçık olmuş çimenlerin üzerinden eski değirmene giden yol boyunca tökezleyerek ilerlerken yağmur gökyüzünden yine ip gibi yağmaya başladı. Görünürde güneş falan yoktu

ve her birkaç adımda bir korkuyla arkama, dört hayaletin beni bu sefer daha erken vakit ziyaret edip etmeyeceğine baktım. Ancak gördüğüm tek şey birkaç ıslak koyun ve tıpkı benim gibi sıvıslıklam olmuş, gezen iki insandı.

Zelda Littlejohn'un evi dikenlerle vahşileştirilmiş bir çitin arkasındaydı, çit o kadar yüksekti ki bir tek kırmızı damın sırtını görebiliyordum. Bahçe kapısı sıkışmıştı, açmayı nihayet başardığımda gerçekten iki kaplumbağa kaçıştı. Üçüncü bir tanesi kapının önündeki paspasın üzerinde oturuyordu. Kehribar rengi gözlerini bana kaldırmış sanki daha önce benim gibi tuhaf bir şeyle karşılaşmamış gibi bakıyordu. Hafifçe paslanmış olan kapı zilini çaldığımda vırakladı ve Ella kapıyı açar açmaz evin içine zıplamaya kalkıştı ama Ella daha hızlıydı, deneyimli bir hareketle onu yakaladı.

“Bunu denediğin için utanmalısın!” dedi çırpınan şeye sertçe bakarak. “Bu sabah olanlardan sonra en az bir ay eve girme yasağı aldınız.”

Tutukluyu kapının yanında duran ve içinde iki başka kurbağanın daha olduğu büyük çömleğin içine koydu, üzerini de örttü.

“Büyükanmem bu sabah birine takılarak tökezledi,” dedi Ella, bir yandan da göz kırparak beni içeriye çağırdı. “Ayağını burktu, sırf kurbağanın üzerine basmak istemediği için! Zelda'ya onları eve almamasını yüz kere söyledim ama bunu duymak bile istemiyor!”

Salonun önünden geçerken iki tane kurbağanın koltukta oturduğunu gördüm. Ella bakışımı takip etti ve hafifçe iç çekti.

“Evet biliyorum her yerdeler,” dedi koridordan ilerlerken. Duvar kâğıdının üzerinde öylesine büyük ayçiçekleri vardı ki insanın başı dönüyordu. “Zelda onları sırf sümüklüböcek yedikleri için bulundurduğunu söylüyor ama bu saçmalık. Bahçesi onca kurbağaya rağmen sümüklüböcekten geçilmiyor. Söylenenlere göre daha çocukken onlar için deli oluyormuş ve sürekli okula götürüyormuş.”

Kendi kendime Bonapart masasında bir kurbağa görse ne yapardı diye düşündüm ama Ella olabilecekleri hayal etmeme fırsat vermeden bir kapının önünde durdu.

“Doktor Zelda’nın en az altı hafta tur düzenleyemeyeceğini söyledi!” diye fısıldadı. “Yani hiç keyfi yok.”

Kendimi en kötüsüne hazırladım. Ama kapının ardında, ayağı bandajlı bir halde yatağında yatan yaşlı kadın bana hiç de o kadar korkutucu görünmedi. Zelda yuvasından düşmüş bir baykuşa benziyordu. Gözlüğü, küçük, buruşuk yüzüne göre çok büyüktü ve kafasının üstündeki kısa gri saçları yolunmuş tüyler gibiydi. Zelda aynı torunu gibi kendini tanıtmayı veya selamlaşmayı önemsemiyordu.

“Bu o mu?” diye sordu kalın gözlük camlarının ardından beni süzerken.

“Ona iyi davran,” dedi Ella yatak ucuna otururken. “Adı Jon ve şu hayaletler ona yeterince eziyet etmişler.”

Ama Zelda sadece homurdandı ve bana öyle şüpheli gözlerle baktı ki kıpkırmızı kesildim. Belki alnımda, torununun okulun en güzel kızı olduğunu düşündüğüm yazıyordu.

“Dört tane hayalet gördüğünü anlatmamış mıydın?” diye sordu ve yatağın yanındaki komidinin üzerindeki kahve fincanını aldı. “Bu çocuk o kadar soluk görünüyor ki sanki bir düzine görmüş gibi. Birkaçının bir arada görünmesi alışılmadık bir durum,” dedi bir yudum kahvesinden içerken. “Birçoğu yalnız gezer.”

“Ella... Ella sizin çok gördüğünüzü söyledi,” diye kekeledim.

“Ah evet. Onları her yerde görüyorum. Bana görünmekten neden bu kadar hoşlandıklarını hiç bilmiyorum. Onlardan pek hoşlanmam üstelik! Gördüğüm ilk hayalet büyükbabamdı. Bir sabah yatağında oturuyordu ve büyükannemin yeni saç şeklini hiç beğenmediğini dinledim. Genelde onları görmezden gelmek gerektiğini tavsiye ederim ama Ella bana gördüğün o dört tanesinin oldukça rahatsızlık verici olduğunu söyledi. Şimdi bana tam olarak ne yaptıklarını anlat bakalım ve ben sana onlardan nasıl kurtulacağımı söyleyeyim.”

Zelda beni penceremizin altındaki süvarilerden ve Dom meydanındaki kovalamacadan bahsederken bir kez bile bölmedi. Sadece kahvesini yudumladı ve birkaç kez kaşlarını kaldırdı (Zelda’nın da tıpkı Ella gibi koyu renk kaşları var, ayrıca boyayla üstünden geçiyor). Katedral sahnesine geldiğimde birden alnımı buruşturdu.

“Sana Hartgill diye mi hitap etti?”

“Evet. Bu annemin kızlık soyadı. Ayrıca bunu nereden bildiğini de hiç anlamadım.”

Zelda kahvesini komidine koydu. “Doktorun bana bıraktığı koltuk değneklerini getir,” dedi Ella’ya.

“Ama ayağa kalkmamalısın!” diye itiraz etti Ella.

“Bana değnekleri getir!”

Ella omuzlarını silkti ve söz dinledi. Büyükannesi koridordan aşağıya doğru topallarken acıyla küfrediyordu. Zelda’nın küfürleri bitki isimlerinden oluşuyordu: *Isırgan pislîği, leş kokulu kök, zehirli sumak*. Malzemeleri tükenecek gibi değildi. Zıplayarak salona girdi. Kapının yanındaki dolapta, üzerinde *Salisbury'deki Dişî Hayaletler, Wiltshire'daki Kötü Ruhlar, Güneybatı İngiltere'sindeki Hayalet Hikâyeleri Veya Sussex'deki Perili Evler* başlıklı kart kutuları vardı.

“Ella!” diye emretti Zelda ve dolabın en alt gözünde duran kutuyu işaret etti. Ella onu dışarıya çıkarırken bana endişeli gözlerle baktı. Kutunun başlığı benim de hoşuma gitmemişti: *Karanlık Hikâyeler*.

Zelda belli belirsiz bir fısıltıyla, “Isırgan pislîği!” diyerek kendini koltuğa bıraktı ve alnını buruşturarak kartları kurcalamaya başladı.

“İşte burada! Hartgill. Biliyordum!” diye mırıldandı. Sonra inleyerek iç çekti.

“Ne oldu?” diye sordum yenilgi dolu bir sesle.

“Tanrım Jon!” dedi Zelda. “Ailen seni neden özellikle Salisbury’deki bir okula gönderdi? Sorun çıkacağını önceden bilmeliydiler! Kilmington buradan bir saat kadar bile uzakta değil...”

“Kilmington?!” diye kekeledim. “Ne...”

“Anneni ara,” diye kesti sözümü Zelda. “Ona seni başka okula göndermesini söyle, Salisbury’den çok uzak bir yere...”

Koltukta oturan kurbağalardan biri, Zelda’nın sözlerini desteklercesine vırakladı ve ben dizlerimin tıpkı kurbağa balçığı kadar yumuşadığını hissettim.

“Uzağa mı?” diye kekeledim. “Bu onları engellemenin imkânsız olduğu anlamına mı geliyor?”

Zelda koltuktaki kurbağaları itti ve kartı Ella’ya verdi. “Al. Ona oku. Sanırım onun peşinde olanın kim olduğunu biliyorum.”

Ella kartı incelerken alnını buruşturdu.

“Lord Stourton,” diye okumaya başladı. “1557 yılında Salisbury’nin Pazar meydanında asıldı. Asil kökleri sebebi ile infazı ipek bir iple gerçekleşti. Stourton sıklıkla iddia edildiği gibi mezarının üzerinde zaman zaman havada süzülen bir darağacı görüldüğü söylense bile, Salisbury’deki katedrale gömülmedi. O dört hizmetkârıyla birlikte asıldı ve söylenenlere göre hayaleti Kilmington’daki mezarlıkta dolanıyor.”

Ella kartı indirdiğinde Zelda soru dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Bunlar onlar mı?” diye sordu.

Belki. İstemsizce boynumu tuttum. *Lord Stourton...* Birdenbire avcımın ismini öğrenmiş olmak hiçbir şeyi iyileştirmemişti.

“Ama neden Jon’a kancayı taktı?” diye sordu Ella.

“Okumaya devam et,” dedi Zelda.

Ella tekrar karta baktı. “*Stourton ve hizmetkârları cinayet yüzünden asıldılar, öldürdükleri kişiler...*” duraksadı ve bana baktı. “...*William Hartgill ve oğlu John.*” Zelda gözlüğünü çıkarttı ve gözlük camlarını bluzunun ucuyla silmeye başladı. Üzerindeki çiçek deseni koridor duvarındaki kadar kötüydü. “Bu, Stourton’un ruhunun Hartgill’lerden pek hoşlanmadığını açıkça ortaya koyuyor, öyle değil mi?” dedi. “Hartgill Stourton’un avukatıydı. Stourton onu birçok kez öldürmeye çalıştı. Berbat bir hikâye. John Hartgill babasını iki defa kurtardı ama Stourton onları en sonunda tuzağa düşürdü ve ikisini de öldürdü. Korkunç bir cinayetti, o karanlık dönemlere göre bile.”

Koltuğun arkasından bir vıraklama yükseldi.

“İsırgan pisliği! Orada da bir tane oturuyor!” diye inledi Zelda koltuğun arkasına bakınca. “Sanırım artık bu küçük yaratıklardan gerçekten kurtulmam lazım. Belki hepsini değirmenin önündeki gölete...”

“Zelda!” diye kesti Ella sertçe. “Kurbağaları unut! Jon’a ne olacak? Bir şekilde bu hayaletlerden kurtulmanın bir yolu olmalı! Tıpkı kardeşinin mutfağında oturmaktan zevk alan kafasız kadını kovdukları gibi. Veya eski değirmendeki hortlak gibi...”

“Ama ne?! Onu hiç kimse kovmadı. Orası sadece ona göre çok gürültülüydü!” Zelda gözlüğünü yine burnunun üzerine yerleştirdi. “Ayrıca Stourton başka tür bir hayalet. Onun hakkında, bu güne kadar duyulmuş en karanlık hikâyeler anlatılır!”

“Karanlık mı?” diye fısıldadım.

“Evet ama onlara itibar etmemelisin çocuğum.” Zelda sakın görünmek için gerçekten çaba harcıyordu. “İnsanlar karanlık olduğunda çok şey anlatır. Böyle hikâyeler bana turlarımda para kazandırsa bile çoğu aptal zırvalıklar.”

“Ne tür hikâyeler? Hadi söylesene!” Ella’nın sesi oldukça sert çıkabiliyordu.

“Söyledim ya! Sadece zırvalıklar!” Zelda inleyerek bandajlı ayağını ovuşturdu. “Bu civarda gerçekleşen tuhaf ölüm vakalarından bu ölü Lord sorumlu tutuluyor. Ve kurbanların hepsinin erkek Hartgill’ler olduğu dedikodusunu yapıyorlar.”

“Ö.. ölüm vakası mı?” diye kekeledim. “Ama... ama Ella hayaletlerin birine gerçekten zarar veremeyeceğini söylüyor.”

“Evet bu doğru!” dedi Zelda kararlı bir sesle. “Diyorum ya... aptal söylentiler! Kilmington’da Stourton’un siyah şeytan köpeklerinden oluşan bir sürüsü olduğu ve kurbanlarını parçalayarak öldürdükleri söylenir. Ve burada Salisbury’de, yıllar önce okuldaki bir koro öğrencisini, sırf Hartgill’lerden biriyle akraba olduğu için pencereden aşağıya ittiği söylentisi dolanıyor. Hepsi saçmalık! Hayaletler can sıkıcıdır ve bazen gerçekten oldukça korkutucu olabilirler ama Ella’nın söylediği doğru. Neticede hepsi tamamen zararsız!”

Zararsız! Beynimin içinde hâlâ o boğuk ses yankılanıyordu ve enseme kılıcı hissediyordum. Buna uygun kelime zararsız falan değildi.

Zelda’nın söylediği şey Ella’yı da ikna etmiş gibi görünmüyordu. Hâlâ alnını buruşturmuş bir halde elindeki karta bakıyordu. “Ya bu hikâyeler doğruysa ne olacak?” diye sordu. “Ya bu hayaletler Jon’u öldürebilecek güce sahipse?!”

Zelda fısıltıyla küfrederek ayağa kalktı. Kulağa sanki, “Devedikeni pisliği,” gibi gelmişti.

“Endişelenme tatlım. Ne kadar vahşi gibi davransalar da saçının tek bir teline dokunmayacaklar. Ölüler ve istedikleri tek şey biraz dikkat çekmek. Buna rağmen ben Jon’un yerinde olsaydım kendime başka bir okul arardım çünkü Stourton inatçı bir hayalet ve Salisbury’de kalmaya devam ettiği sürece büyük bir ihtimalle Jon’u pek uyku tutmayacak,” dedi. “Yatak odasına dönmeme yardım edin. Bu ayak beni delirtecek, buna eminim. Belki doktora onu kesmesini rica etmeliyim. Filmlerde öyle yapmıyorlar mı?”

Zelda Ella’nın kolunu tuttu ama Ella kımıldamıyordu. Oldukça inatçı olabiliyor.

“Ya bu gece gelirlerse ne olacak?” diye sordu.

Zelda bana baktı.

“Onları görmezden gel,” dedi. “Hayaletler bundan nefret ediyorlar. Ve açık pencerelerden uzak dur. Ne olacağı bilinmez.” Sonra yine torununun kolunu tuttu ama Ella hâlâ kımıldamıyordu.

“Peki ya şövalye?” diye sordu. “Sen her zaman birinin onu yardıma çağırmasını beklediğini anlatmaz mısın?”

Zelda kolunu aşağıya indirdi. “Tanrım Ella! Bu da sadece turistlere anlattığım bir hikâye! Gerçek olmayan bir sürü şey anlattığımı biliyorsun.”

“Onları iyi geceler masalı olarak anneme de anlatmışsın, o da bana anlattı.”

“Sadece iyi bir hikâye olduğu için anlattım. Ama kimse böyle bir şeye şahit olmamış.”

“Kimse onu çağırmadığı için!”

Kimden bahsettiklerini hiç bilmiyordum. Bildiğim tek şey hâlâ korkuyordum. O kadar berbat bir duyguydu ki kendimi kötü hissettim. Zelda’nın salon penceresinden değirmen göleti görünüyordu. Suyun üzerine gri akşamüstünün gökyüzü manzarası yansıyor. Sadece birkaç saat kalmıştı, sonra hava kararacaktı. Acaba bu sefer beni nerede bekliyor olacaktı?

Ella ve Zelda hâlâ tartışıyorlardı.

“Peki o halde...” diye mırıldandım ve arkamı döndüm. “Teşekkürler.”

Kapının önünde bir kurbağa oturuyordu. Onu yakalayıp çömleğin içindeki diğerlerinin yanına koydum. Sonra dışarı çıktım ve kapıyı ardımdan kapattım.

Şimdi ne olacaktı?

Okula geri döneceksin Jon, başka ne olacak? Belki bunca zamandır tuvalette olduğunu söylersin.

Bayan Cunningham oldukça saf. Sonra da anneni aramalısın.

Zelda'nın bahçe kapısına doğru yürürken ona ne söyleyeceğimi tasarlamaya başladım. *"Anne, Ella'nın büyükannesi beni başka okula göndermen gerektiğini söylüyor. Lord Stourton'u tanıyor musun? Hayır ev hasreti çekmemle alakası yok ve sakallıyla da..."*

"Kahretsin," diye mırıldandım Zelda'nın bahçe kapısını kapatırken. "Söylediğim şeylerin tek kelimesine bile inanmayacak."

Ardımdan gelen adım seslerini duyduğumda koyun otlığına giden yola sapmıştım.

"Nereye gideceksin?" Ella yolumu kesti.

"Sence nereye?" diye cevap verdim. "Okula gitmem lazım! Akşam yemeğinden önce orada olursam belki başım daha az derde girer."

Ella başını salladı. "Saçmalık! Katedrale gidiyoruz."

"Katedrale mi? Neden?"

Cevap olarak kolumu tuttu ve kendisiyle birlikte sürüklemeye başladı.

Söylediğim gibi. Ella gereksiz yere konuşmaz.

ÇOKTAN UNUTULMUŞ YEMİN

Ella ve ben Dom meydanına vardığımızda eski evler alacakaranlıkta belirsizleşmeye başlamıştı. Şehir turları saat onda bitmesine rağmen katedralin önünde neredeyse hiç turist yoktu ve ben Salisbury'deki Dom meydanında zamanın durmuş gibi görüldüğü hissine ilk defa kapılmıyordum. Sadece park etmiş arabalar 21. yüzyılda olduğumuzu ele veriyordu.

Katedral kulesi sanki akşam bulutlarına değmek istercesine gökyüzüne doğru uzuyordu ve duvarları sanki dünyada olabilecek tüm kötülüklerden koruma sözü veriyordu. Ama nasıl? Kalan okul dönemini bir kilisede saklanarak geçirmem imkânsızdı.

“Ella burada tam olarak ne yapıyoruz?” diye sordum ona, Stourton'un beni yakaladığı ve benim Bonapart'ın önünde diz çöktüğüm geniş çimenlik alanda onu takip ederken. Solumuzdaki ağaçların arasından okulun duvarları görünüyordu. Bayan Cunningham'ın artık beni müdüre şikâyet ettiği kesindi.

“Sana yardım edebilecek birini ziyaret edeceğiz,” dedi Ella. “Yoksa biraz düşünüp anneni aramaya mı karar verdin?”

Onun ağzından bu çözüm kulağa daha utanç verici geliyordu.

“Hayır,” diye cevap verdim hızla. “Elbette hayır.” Ve şimdilik soru sormamaya karar verdim.

Turistlerin de tercih ettiği revaklardan içeriye giriyorduk. Taş kemerler zemine uzun gölgeler yansıtıyordu ve onların ortasındaki çimlerin üzerindeki asırlık sedir ağacı, dallarını karanlığa uzatmıştı.

Katedralin damlarından bakan tüm kutsal varlıklar adına Ella burada kimi görmek istiyordu? Acaba rahiplerden veya taş meleklerden birinin Stourton'u kovabileceğine mi inanıyordu? Sütunların arasında ölü taş ustası çıraklarından birini aradım ama Ella beni sabırsızlıkla katedralin kapısına doğru çağırıyordu.

Ağır kapıların arkası o kadar soğuktu ki titredim, duvarlar bana Ella'nın anlattığı Gri Kadın'ı anımsatsa da içerideki alacakaranlık, omuzlarımı koruyucu bir palto gibi örtmüştü.

Ella giriş paramızı ödedi ve sunağa giden orta koridordan ilerledik. Angus neredeyse her gün sunağın arkasındaki koro sandalyelerinde uykusunda bile mırıldandığı ilahileri söylüyordu. Çevremizdeki sütunlar ağaçlar gibi yükseliyor, tepemizdeki duvarı tutan kirişler tıpkı taştan ağaç dalları gibi çatallara ayrılıyordu. Devasa kilise neredeyse boştu. Aşağı yukarı bir düzine insan var ya da yoktu ama adımlarımız sessizliğin içine yankılanınca, yüzyıllardır buraya bir şeyler dilemeye gelenlerin ayak seslerini duyduğumu sandım.

Ella durdu. Önümüzde katedralin kule tavanını destekleyen eğimli dört tane sütun vardı. Gerçekten eğilmişlerdi çünkü yüzlerce yıl önce bir piskopos Salisbury'deki katedralin sivri bir çatıya sahip olması fikrini kafasına koymuştu. Fazla yük binmesi de kuleyi neredeyse çökme noktasına getirmişti. Ama Ella beni eğik sütunların arasına sokmadı, solumuzda duran lahite götürdü. Yüksek kilise

pencerelerinden günün son ışıkları süzülüyordu ve gölgesini taş zemine yansıtıyordu.

“İşte o!” diye fısıldadı Ella.

O kimdi?

Lahtin üzerindeki şövalye boylu boyunca yatıyordu, eldivenli elleri bir kılıç tutuyordu ve yüzü bir tarafa dönüktü. Başındaki miğferi yüzünden suratı görünmüyordu. Lahitin yanındaki levhada heykelin eskiden boyalı olduğu ancak zamanla solduğu, taş uzuvların tıpkı bir ölünün kemikleri gibi soluk beyaz renge dönüştüğü yazıyordu.

“Adı William Longspee,” diye fısıldadı Ella. “2. Heinrich’in gayrimeşru çocuğu ve Richard Löwenherz’in kardeşiydi! O seni Stourton’dan koruyabilir. Sadece çağırman lazım.”

Yontulmuş heykel yüzüne baktım.

Beni bunun için mi getirmişti? Hayal kırıklığı boğazımı düğümledi. Tamam, yaşadığım son iki gece ölülerin oldukça canlı görünebilecekleri konusunda beni ikna etmişti. Ama bu taştan bir figürden başka bir şey değildi.

“Katedralin içinde oğlunun da bir anıtı var,” diye fısıldadı Ella. “Ama mezarı İsrail’de çünkü haclı seferlerinde ölmüş. Zelda onu parçalara ayırdıklarını söyledi. Oldukça iğrenç.”

Dışarıda gün ışığı ölmüştü ve katedralin içi karanlıkla dolmuştu. Herhalde Stourton ve hizmetkârları beni bekliyorlardı.

“Lanet olsun Ella!” dedim fısıltıyla dişlerimin arasından. “Zelda’ya sorduğun şövalye bu mu?”

“Evet. Onun hakkında anlatılan hikâyelerin gerçek olduğuna eminim. Sadece onu uzun zamandır kimse çağırılmamış. Ayrıca insanın gerçekten yardıma ihtiyacı olmalı, yoksa gelmiyor!”

Yanımızda iki kadın durdu ve Longspee’nin anıt mezarının heykel kalitesini konuşmaya başladılar. Ama Ella onlara o kadar sert baktı ki en sonunda rahatsız edici bir sessizliğe bürünüp gittiler.

“Onun hakkında bir kompozisyon hazırlamıştım,” diye fısıldadı Ella yine baş başa kaldığımızda. “Savaştan döndüğünde yemin etmiş!” Sesini alçalttı. “*Ben, William Longspee, ruhumu, yaptığım utanç verici eylemlerden arındırana kadar huzur bulmayacağım. Zalimlerin karşısında suçsuzların, güçlülerin karşısında zayıfların yanında olacağıma yemin ediyorum. Tanrı şahidimdir.* Ama sonra birden ölmüş ve rivayete göre hâlâ yeminini yerine getirmeye çalışıyor.”

Ella bana teşvik edici gözlerle bakıyordu.

“Ne?” diye fısıldadım. “Bu tamamen delilik! Bütün ölüler geri dönmüyor Ella!”

En azından öyle olmasını umut ediyordum.

Ella gözlerini devirdi ve sanki etrafına kutsal insanlar toplanmış da onlardan yardım istiyormuş gibi baktı.

“Daha iyi bir fikrin mi var?” diye fısıldadı. “Seni bu hayaletlerden, başka bir hayalet dışında kim kurtarabilir?”

“Bu bir fikir değil!” dedim dişlerimin arasından. “Bu... bu delilik!”

Ancak Ella beni dikkate almadı. Arkasını döndü. Gitgide daha fazla insan koridora akın ediyordu. Elbette. Koro az sonra akşam ayinini söylemeye başlayacaktı ve Angus da orada olacaktı. Popplewell’lere beni katedralde gördüğünü söylerse ne olurdu?

Ella’nın kolunu tuttum ve hızla Longspee’nin tabutunun arkasında duran sütunların arasına çektim.

“Belki senin şövalyen burada yatmıyor bile!” diye fısıldadım gri taşın arkasına gizlenirken. “Yoksa Bonapart size katedralin içindeki mezarları başka yerlere naklettiklerini anlatmadı mı? Hatta bazen kemikleri kaybetmişler veya karıştırmışlar!” İşte. Koristler yeşil kıyafetleriyle sandalyelerin arasında belirmeye başlamıştı. Angus ilk gelenlerden biriydi ve her zamanki gibi parmaklarını beyaz, dik

yakasının içine sokmuştu. Kolalı yakasının boğazını sıktığını söyleyerek sürekli mızızlanırdı.

“Ama bu mezarın içinde kesinlikle William Longspee yatıyor!” dedi Ella tıslamasına, rahiplerin eşlik ettiği koro alayı yanımızdan sunak alanına doğru gidiyordu. “Ve neden biliyor musun? Çünkü bu anıt mezarı yaparken kafatasının içinde ölü bir fare bulmuşlar. Onu Salisbury müzesinde görebilirsin!”

Midemin kalkmasını bastırdım ve mümkün olduğu kadar etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. “Eee?”

Ella böylesine bir algılama bozukluğu karşısında derin bir iç çekti. “Longspee o kadar ani öldü ki herkes onun zehirlendiğine inanıyordu. Ama ispat edilemiyordu. Ta ki fareyi buldukları güne kadar, farenin içi arsenikle doluydu!”

Hikâye hoşuna gidiyor gibi görünüyordu. Benim gitmemişti. Katiller ve kurbanlar. Hayatıma ne oluyordu? Bir anlığına sakallıyı solgun ve taşlaşmış bir halde anıt mezarın üzerinde yatarken hayal ettim. Sonra karanlık kilise camlarına bakınca gerçekten başka sorunlarım olduğunu hatırladım.

Papaz yardımcıları sunağın arkasındaki mumları yaktı. Stourton dışarıda bir yerde beni aşağıya atacağı pencereyi seçiyor olmalıydı. Bense neredeyse hiç tanımadığım bir kızla ölmüş şövalyeler ve zehirli fareler hakkında konuşuyordum.

“Onu çağırman lazım!” diye fısıldadı Ella. “Yalnız kaldığımızda!”

Koro ilahileri söylemeye başladı. Sesleri karanlık kilisenin içinde yankılanıyordu, sanki şarkıları söyleyen kilisenin kendisiydi.

“Yalnız mı? Peki nasıl yapacağız?” diye geri fısıldadım. “Katedral akşam ilahilerinden sonra kapanıyor.”

“Ne olmuş, içerde kalırız.”

“İçerde mi kalırız?” Durum gitgide kötüleşiyordu.

Ella tek kelime etmeden elimi tuttu ve beni kuzey koridoruna doğru sürükledi. Ardımda Angus’un solo söylediği ve sabahları ayna karşısında çalıştığı ilahiyi duyuyordum. Ella ise üstüne demir çiviler çakılmış, koyu renk, tahta bir kapının önünde durdu. Kolu aşağıya çekti, hızla sağa sola baktı ve kapıyı açtı. Oda bir dolaptan büyük değildi. Ella beni içeriye itti ve kapıyı kapattı.

“Mükemmel, öyle değil mi?” diye fısıldadığımı duydum. “Burayı bana korodan bir çocuk göstermişti.”

“Neden?” Onunla böylesine dar bir odada bulunmak beni germişti.

“Beni öpmek istiyordu.” Ellanın sesindeki tiksinti ifadesi kulak ardı edilecek gibi değildi. “Neyse ki hepsinden daha güçlüyüm.”

Karanlıkta ne kadar kızardığımı görmediği için mutluydum. Az önce saçına dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünmüştüm.

Koronun sesleri kapalı kapıya rağmen duyuluyordu. Angus sesiyle bardağı çatlatabileceğini iddia ediyordu ancak ne Stu ne ben bugüne kadar buna şahit olmuştuk.

“Kulağa güzel geliyor, değil mi?” diye fısıldadı.

Ben emin değildim. Sakallı hayatıma girdiğinden beri beni yüksek sesli müzik paklıyordu, *yeryüzünde huzur* tarzı değil. Beni daha da şaşırtan şey sürekli dayak yiyen ve ragbi oyununda kontrolünü kaybeden Angus’tan böylesine melek armonileri çıkması, üstelik görünüşe göre bundan son derece keyif almasıydı. “Bu aptal kıyafetle nasıl dolaşırsın?” diye sormuştum kostümüyle onu ilk kez gördüğümde (ben de koroya giriş testine katılmıştım). “Whitcroft hiçbir şey bilmiyorsun,” diye cevap vermişti Angus acıyan gözlerle bana bakarak ve eliyle kıyafetinin üzerindeki köpek

tüylerini silkelemişti. Büyük bir ihtimalle haklıydı ve bu durum koro kıyafetleriyle sınırlı değildi. Kızlar hakkında da kesinlikle bir fikrim yoktu ve bu yüzden Ella'yla karanlık bir odada kalmak beni en az Stourton'un fısıltılı sesi kadar dengesizleştiriyordu.

“Evet, evet, kulağa fena gelmiyor,” diye mırıldandım. Ella'nın koluna değince hızla dirseğimi çektim. *Burada ne yapıyorsun Jon Whitcroft?* diye düşündüm. *Ölü bir şövalyeyi uykudan uyandırmaya çalışacak kadar aptal mısın gerçekten?*

Akşam ilahileri bir saat kadar sürdü ama orgun sesi susup adım ve boğuk gülüşme sesleri duyulana kadar bana bir yıl geçmiş gibi gelmişti.

Gidiyorlardı.

Kapıların kilitlendiğini, ışığı söndüren zangocun ıssız adım seslerini ve nihayet sessizliği duyduk.

Katedralde yalnızdık.

Ölülerle bir başımıza.

ÖLÜ ŞÖVALYE

Ella kapıyı açtığında havada erimiş mum kokusu vardı ve koronun şarkıları hâlâ sütunların arasında asılı duruyor gibiydi.

Karanlık sadece katedralin daha büyük görünmesine sebep olmuştu. Sanki gece ona can veriyordu ve azizlerden birinin podyumunda doğrulup bize burada ne işimiz olduğunu sorması beni hiç şaşırtmazdı.

Biz burada ne yapıyoruz? Kendimizi aptal yerine koyuyoruz! diye düşündüm Ella elime yanında getirdiği feneri tutuşturduğunda. Planından şüphe etmediği açıkça ortadaydı.

“Ne dersin?” diye sordu bir yandan el fenerinin ışığını sütunların üzerinde gezindirirken. “Gece yarısına kadar bekleyelim mi? Zelda birçok hayaletin o saatlerde ortaya çıkmayı sevdiğini söyler.”

“Gece yarısı mı?” Saatile baktım.

Neredeyse 4 saatimiz vardı!

“Aman boş ver!” dedi Ella. “Hadi onu şimdi çağıralım.”

Stourton’u düşün, dedim kendi kendime Ella’nın peşinden giderken. *Daha ne kadar kötü olabilir?*

Görünüşe göre ay kendine bulutların arasından bir yol bulmuştu. Işığı Longspee’nin heykeline yansıyor ve taş kar gibi beyazdı. Gerçekten uyuyor gibi görünüyordu. Eldivenli eli kılıcının sapında duruyordu, sanki onu kınına az önce koymuştu.

Ella beni yüreklendirecek bir baş hareketi yaptı ve birkaç adım geri gitti.

Hadi Jon. Eğer en azından denemezsen Ella seni asla affetmeyecek.

Anıt mezara o kadar yakındım ki, elimi kaldırırsam eldivenli eline dokunabilirdim.

“Jon!” diye fısıldadı Ella. “O bir şövalye! Diz çökmek lazım!”

Diz çökmek mi?

Bir bu eksikti. Dizlerimin üstüne çöktüm.

“Ben... şey... adım Jon Whitcroft.”

Sözcüklerim sessizlikte kayboluyordu ve olgun çıkmasına ne kadar çaba sarf etsem de on bir yaşında birininki kadar inceydi.

“Ben... ben buraya yardımını istemek için geldim. Birisi beni öldürmek istiyor. Ve o da senin gibi ölü olduğu için Ella dedi ki...”

Sustum. Hayır. Çok saçmaydı. Taş kar kadar soğuktu ve ay ışığı hâlâ Longspee’nin yüzüne ölü solgunluğuna boyuyor, bana ölü bir adamın önünde diz çöktüğümü hatırlatıyordu. Eve gitmek ve son aylarda olanları unutmak istiyordum, Stourton ve sakallı dahil olmak üzere.

Ama doğrulduğumda yine arkamdaki Ella’nın fısıldadığını duydum. “Ne yapıyorsun? Olduğun yerde kal! Şövalyeler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Saatlerce dizlerinin üzerinde dururlar!”

Evet, bunu duymuştum.

Sunağa koyulmuş sonbahar çiçeklerinin kokusunu duyuyordum. Boynu kırılmış dört katil hayaleti,

William Hartgill’i, oğlunu ve gerçekten yeni bir baba istemediğimi düşündüm.

“Lütfen!” diye fısıldadığımı duydum. Kelimeler ağızımdan dökülüyordu. “Lütfen William Longspee, bana yardım et!”

Ve birden adım sesleri duydum. Adım sesleri demir ayakkabıların şingirtısına benziyordu.

Arkamı döndüm.

İşte oradaydı.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ o geceyi net olarak görüyorum. Her zaman da böyle olacak.

Tuniğini örten zincirli zırhının üzerinde, Salisbury’ye ait üç aslan sembolü vardı ve heykelinin aksine başında miğfer yoktu. Sakalsızdı, gözleri soluk maviydi ve kısa, küllü sarı saçlarında beyazlar vardı.

“Ayağa kalk evlat,” dedi. “İnsanın o kadar uzun süre diz çökmekten bacaklarının nasıl kaskatı kesildiğini hatırlıyorum. Kalkman için sana yardım etmek isterdim ama etten ve kemikten bir elim olmadığı için işine pek yaramaz.”

Ayakta durmak gerçekten zordu. Ama bu dizlerimin titremesinden kaynaklanıyordu, bunu görmediğini umuyordum.

Beklediğimden daha büyüktü ve zincirli zırhı öyle çok parlıyordu ki sanki ay onu bizzat Longspee için yapmıştı.

Çok muhteşem görünüyordu. Tıpkı hayal ettiğim şövalyeler gibiydi, bahçemizdeki böğürtlenlere daldığımda yenilmez bir kılıçla ejderhalara ve devlere karşı savaştığımı, ayrıca altı yaşındaki birini korktuğu her şeyden koruyacak bir zırha sahip olduğumu düşünürdüm. Mesela yaşça büyük çocuklardan, komşu köpeklerinden, gece kopan fırtınadan veya en küçük kız kardeşimin babamın ne zaman geri döneceğini sormasından koruyacak...

Beceriksizce reverans yapmaya çalıştım. Onun dışında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey korkumun yok olmuş olmasıydı, sanki Longspee onu kalbimden silmişti.

Gülümsüyordu ama gülümsemesi sadece dudaklarındaydı. Gözleri yüzyıllardır tebessüm etmeye pek fırsatı olmamış gibi bakıyordu.

“Biri benden yardım istemeyeli uzun zaman oldu,” dedi derinden gelen bir sesle. “Seni neredeyse duyamayacaktım. Karanlık rüyalar görüyorum. Beni bir türlü rahat bırakmıyorlar. Bu yüzden korkarım ki yanlış şövalyeyi çağırdın.” Birkaç adım ötede, koridorun diğer tarafında duran lahte işaret etti. Üzerinde yatan şövalyenin heykeli bir devinkini andırıyordu.

“Adı Cheney,” dedi Longspee. “Huysuz biri ve hizmetleri için para ister. Ama eğer alnına birkaç kuruş koyarsan sana yardım edeceğine eminim.”

Sanki nerede olduğunu unutmuş gibi etrafına bakındı.

“Bırak uyumaya devam edeyim Jon Whitcroft,” dedi yorgun bir ses tonuyla. “Bir tek uyku, hayatında özlediğin, sevdiğin gölgeleri unutmana yardımcı olur.”

Yüz hatları tıpkı net olmayan bir fotoğraf gibi belirsizleşmeye başladı ve tümüyle kayboldu.

Hayır!

Eldivenli elini kavrayıp onu tutmak istedim ama öylece kalakalmıştım ve Longspee’nin parlayan şekli karanlıkta yok olurken korkunun, yalnızlığın, öfkenin geri döndüğünü hissettim. Tabii ya! Hepsi hayalden başka bir şey değildi. Korku, ev hasreti ve Bonapart’ın durmadan anlattığı Lövvenherz zırvalığının bir araya gelmesi yüzünden.

“Ama o seni çağırdı, Cheney’i değil.”

Ella’nın sesi insansız katedralde oldukça yüksek çıkmıştı. Onu unutmuştum.

Bir anlığına sessizlik olmuştu. Sonra Longspee'nin sesi sanki sütunların arkasında duruyormuş gibi karanlığın içine yankılandı.

“Şuna bakın. Yalnız gelmemişsin Jon Whitcroft.”

“Hayır. Bu... bu Ella,” diye kekeledim. “Seni çağırma fikri onundu.”

“Ella!” Longspee sanki harflerin tadını tek tek çıkarmak istercesine konuşuyordu. Görüntüsü yine netleşti.

“Evet.” Ella yanıma geldi. “Tıpkı senin karın Ella gibi. Ella von Longspee. Ama mezarının olduğu Lacock Abbey’de ona Ela diyorlar. Sen ona ne diyordun?”

Longspee'nin görüntüsü tıpkı karanlık suya yansıyan bir görüntü gibi titredi.

“Ella,” diye cevap verdi. “Ona hep Ella dedim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren. O zaman herhalde senden daha büyük değildi ancak sarışındı ve senin kadar uzun değildi. Yetişkin bir kadın olduğu zaman bile omzuma kadar gelmiyordu. Buna rağmen tanıdığım tüm erkeklerden daha güçlüydü.”

Ella eliyle saçlarını geriye attı. Bunu sıklıkla utandığında yapar. Gerçi bunu o zamanlar bilmiyordum.

“Evet annem de bunu anlatır. Bana onun ismini vermiş.”

Longspee Ella'nın yüzünü inceliyordu. Sanki tüm farklılıklara rağmen değişik bir şey görüyor gibiydi. Sonra yine etrafına bakındı.

“Kendime kim bilir bu sefer ne kadar uyumuş olduğumu soruyorum. Cehennemden korkunca ve cenneti hak etmek isteyince zaman ağır ilerliyor.” Elini kılıcının üzerinde gezdirdi ve ben bir anlığına ellerinde ve kıyafetinde kan gördüğümü zannettim. Ama bize döndüğünde ay ışığı her şeyi sildi.

“Ölü bir şövalyeden nasıl bir yardım istiyorsun Jon?”

Longspee'ye Stourton'la hizmetkârlarını anlatırken tüm katedral ve mezarlarında uyuyan tüm kutsal kişiler ve ölümleri bizi dinliyor gibiydi. Bana öyle sabit bir yüz ifadesiyle bakıyordu ki sanki gerçekten heykeli canlanmıştı. Ella birkaç kez yardım etmek için yanıma geldi ancak sonra ikimiz de sustuk, Longspee de sanki avcılarımı dışarıda, yıldızların altında görüyor gibi yukarıdaki karanlık pencerelere bakıyordu.

“Bu tarz adamları bilirim,” dedi nihayet. “Ölümün iki tarafında da zehir saçarlar. Bu yaşadığım zamanlarda bu tip insanlarla mücadele etmediğim anlamına gelmiyor.” Hepsinde bir anısını görür gibi gözlerini sütunların üzerinde gezdirdi. “Dört kişiler ve sadece geceleri mi görünüyorlar?”

Başımınla onayladım.

“Beni öldürene kadar kovalayacaklarını söylüyorlar. Ella'nın büyükannesi bana hiçbir şey yapamayacaklarını söylüyor ama...” Sesim alçalmıştı.

Longspee bana baktı. Sonra sol eldivenini çıkardı.

“Elini uzat Jon Whitcroft,” dedi.

İtaat ettim.

Longspee'nin orta parmağında soluk bir yüzük vardı. Üzerindeki arma, solmuş bir resim gibi belirsizdi ama Longspee yüzüğü avuç içime bastırduğunda buz yanığı misali acı verdi ve tenimde bir aslanın izini bıraktı.

“Bir daha Stourton'u gördüğünde,” dedi Longspee, “Yumruğunu benim mührümün üzerine sık, ben geleceğim.”

Sonra geri çekildi ve yok oldu. Sanki katedral derin bir nefes almış ve yine onun bir parçası

olmuştı. Ay ışığı bile, sanki Longspee onu yanında götürmüş gibi yok olmuştu ve Ella'yla ben orada kalakalmış birbirimize bakıyorduk. Karanlıkta birbirimizi zor seçiyorduk ama bunun hiçbir önemi yoktu. Ella'nın yüzüne yayılan tebessümünü yine de görüyordum. Ve elbette her zaman olduğu gibi doğru sözü söylemeyi başardı.

“Gördün mü?” diye fısıldadı.

Uyumak için William'ın anıt mezarının hemen dibine yattık. Ve uykuya dalarken Grili Kadının katedralin koridorunda ilerlediğini gördüğümü sandım. Ama belki de sadece rüya görüyordum. Stourton o gece kendini göstermedi. Bildiği tek şey buydu. Ve o taş mezarın yanında kendimi, tıpkı evimdeki yatağında olduğu kadar güvende hissettim.

FENA BİR AKŞAMÜSTÜ SAYILMAZ

Zangoç beni ve Ella'yı uyandırdığında günlerdir ilk defa uykumu almış olarak kalktım ve elimdeki aslan mührü Longspee'nin sadece bir rüya olmadığını ispatıydı. Bayan Cunningham beni kızgın bir yüz ifadesiyle ortadan yok olduğum cuma günü ile ilgili sorgularken annemin korkunç erkek arkadaşıyla ilgili birkaç cümle kekeledim ve katedralde dua edersem yok olabileceğini düşündüğümü anlattım. (Biliyorum bu yüzden beni şimşek çarpmalı ama gökyüzü kıskanç oğullara merhamet ediyor olsa gerek)

Düzinelerce kez Bayan Cunningham'dan ve beni neredeyse bütün gece aramış olan Popplewell'lerden özür diledim ve büyük bir ciddiyetle bir daha asla ödev saatinde tuvalet camından kaçmayacağıma yemin ettim.

On birli yaşlarda insan yetişkinlerin ne duymak istediğini çok iyi biliyor ve itiraf etmeliyim ki, hikâyemin, acıyan gözlerle omzuma vurularak (okul müdürü) ve gözyaşlarıyla dolu sarılmalarla (bayan Cunningham ve Alma Popplewell) kabul gördüğünü bilmek bana gurur vermişti. Gerçek kesinlikle bu kadar etkili olmazdı. Annesinin sevgilisinden dua ederek kurtulmaya çalışan on bir yaşındaki çocuk, ölü bir süvarinin hayaletinden daha zararsızdı.

Tek cezam, kuralların önemi ve hafta sonu dışarıya çıkmaksızın Popplewell'lerin gözetimi altında kalmamla ilgili yazmam gereken bir kompozisyondu.

Ella bunu duyduğunda hayal kırıklığına uğramıştı. Ne de olsa Longspee'nin Stourton'u cehenneme göndermesine şahit olmak istiyordu. Beni takip eden hayaletin büyükannesinin evinde ortaya çıkacağını umut ederek, Zelda'yı ikimizin geceyi onun evinde geçirmemiz konusunda ikna etmişti bile. Ama ev hapsinde olmam bu güzel planı bozmuştu.

Ella ev cezası almamıştı. Torununun beni içler acısı bir halde katedralde bulduğu, saatlerce yatıştırmaya çalıştığı ve bu esnada istemeden içeride kilitli kaldığımız hikâyeyle tatmin olmuştu. Evet, biliyorum Zelda bazen oldukça saf olabiliyor.

Ella ona Longspee hakkında tek kelime anlatmamıştı.

“Neden anlatayım ki?” dedi ona nedenini sorduğumda. “Zelda onu sadece görmek isteyecek, hayatıyla ve karısıyla ilgili tüm o soruları soracak! Bazen insanı çok utandırabiliyor!”

Stu ve Angus hafta sonu ailelerinin yanına gitmişlerdi ve bu yüzden koca bir cumartesi günü boyunca odada yalnız başıma oturdum ve elimdeki mühre baktım. O akşamdan korkmam mı gerekiyordu yoksa onu dört gözle beklemem mi?

Ella saat dörde doğru ziyaretime geldi. Hâlâ ev hapsi cezama kızgındı.

“Teşekkür ederim yani!” dedi aşağıdaki nehrin yanındaki bahçe duvarında oturmuş, ördekleri kuru tost ekmeğiyle beslerken. “Eğlenceyi tek başına yaşayacaksın.”

“Eğlence mi?” diye sordum. “Tarifsiz bir eğlence. Longspee'nin dört hayaletle başa çıkması gerekiyor. Belki bir sonraki karşılaşmamızda en az onun kadar ölü olurum. Göreceğiz!”

Ella buna bir ‘Jon-Whitcroft-beni-apıal mı-sanıyorsun?’ bakışıyla cevap verdi. Tamam itıraf ediyorum. William Longspee’nin koruyucu özelliklerine iyimser bakıyordum.

“Cuma günü okuldan kaçma sebebi olarak iyi bir bahaneye ihtıyacım var,” dedim konuyu değiştirmek için. “Katedralde dua etme zırvalığı yetişkinler için iyi bir bahaneydi. Ama eğer bu okulda yayılacak olursa, birkaç aylığına berbat bir üne sahip olurum.”

“O kolay,” dedi Ella Zelda’nın gönderdiği sandviçleri çıkarırken. (Zelda kurbağaya benzemeleri için üstlerine soğandan göz yapmıştı.) “Onlara sadece gerçeği anlat. Bir tek Longspee kısmını anlatma. Sana o odayı gösterdiğimi ve kapıların üzerimize kilitlendiğini çok geç fark ettiğimizi anlat. Öpüştüğümüzü anlat, bana göre hava hoş. Oğlanlar böyle şeyler duymayı severler.”

Tabii ki Zelda’nın sandviçlerin içine koyduğu salam kadar kızarmıştım ve kimsenin bana inanmayacağını mırıldanmaya başladım.

“Elbette inanacaklar,” dedi Ella. “Erkekler çok aptal. Bazıları hariç,” diye ekledi neyse ki.

Her zamankinden farklı olarak güneşli bir gündü... ki o kadar yağmurdan sonra bu çok iyi gelmişti ve tarihi duvara oturmuş nehri seyredip sessizce Zelda’nın kurbağa görünömlü sandviçlerini yiyorduk. Ella kesin benim Longspee ve Stourton’u düşündüğümü sanıyordu ama ben Ella Littlejohn’la öpüşüğümü söylediğimde Stu’nun nasıl bakacağını düşünüyordum.

Nehrin diğer tarafındaki parkta birkaç çocuk maç yapıyordu. Kuğular nehrin üzerinde süzölüyorlardı ve yaşlı bir adam banka oturmuş dondurma külahını, oldukça şişko bir köpekle paylaşıyordu. Kötü bir akşamüstü değildi ve Salisbury’nin aslında hiç de kötü bir yer olmadığını düşünmeye başladığımı hatırlıyorum. Elimi avucumun içindeki aslan mührünün üzerinde gezindirdim. Tenimde hâlâ buz tutmuş gibi bir his vardı.

“Ella,” diye sordum. “Sen de onun gerçekten geleceğine inanıyorsun, değil mi?”

Ella eline bulaşmış ketçapı yaladı.

“Tabii,” dedi.

Tabii.

Pantolonumdaki karıncayı elimle silktim.

“Longspee’nin karısı... şu diğer Ella... onun hakkında ne biliyorsun?”

“Çok şey.” Ella yüzünü güneşe doğru tuttu. “Annem ona kafayı takmış.” Ses tonunu değiştirdi. “Düşünsene, Ella Wiltshire’nin ilk kadın şerifiymiş. Magna Carta’nın imzalanmasına şahit olmuş!”

Rüzgâr siyah saçını yüzüne doğru üflemişti.

“Löwenherz onu genç yaşında Longspee ile evlendirmiş. Annem Longspee’nin ondan yaşça büyük olmasına rağmen mutlu olduklarını söylüyor. Ve sekiz çocukları olduğunu. Ama sonra William’ın gemisi batmış. Ella, Salisbury’nin kontesi olduğundan onu tekrar evlenmeye zorlamışlar. Hayır, William ölmedi, göreceksiniz demiş. Ve haklı çıkmış. Ancak nihayet geri döndükten sonra birden ölmüş. Ella onun kalbini alıp Lacock’a gömmüş. Bir süre sonra en genç oğlunun kalbini de aynı yere gömmüş. Sonra rahibe olmuş.”

Güneş ağaçların arkasında kayboldu ve titreyerek ceket yakalarımı kaldırdım. Arkamızdaki bahçe gölgelere teslim oldu.

“Longspee’nin o kadar üzgün görünmesine şaşmamalı,” diye mırıldandım.

Ella dizindeki arıyı kovaladı. “Zelda hayaletlerin üzücü hikâyeleri olduğunu ve onları kapatamadıklarını söylüyor.”

Yaşlı adam ayağa kalktı ve köpeğiyle birlikte gitti. Nehrin üzerindeki kuğular akan nehirle birlikte gözden kayboldular ve top oynayan çocuklar gittiler. Ella ve ben bu dünyadaki tek canlılarımız gibi

görünyorduk.

“Gitmem lazım,” dedi Ella. “Doktor Zelda’nın topallayarak fazla yürümemesine dikkat etmem gerektiğini söyledi. Sanki beni dinlermiş gibi!” Elini koluma koydu. “Bu akşam pencereden uzak dur!”

Kapalı pencerelerin hayaletlere pek engel olmayacağını düşündüm ama başımla onayladım.

“Beni ara,” dedi Ella. “Al, bu Zelda’nın numarası ve bu da annemle babamınki. Onlar yarın sabah eve dönecekler.” Bu sefer koluma değil kâğıda yazıyordu. Kâğıdı elime tutuşturdu ve duvardan aşağıya atladı.

“Jon..”

Ella’nın sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Kâğıdı pantolon cebine soktum.

“Ne?” Arkamı döndüm.

Alma Popplewell’in gül bahçesinin ortasında iki köpek duruyordu. Popplewell’lerin, gecenin içindeki iki delik gibi görünen bu siyah köpekler şöyle dursun, tek bir köpeği bile yoktu.

Ella dudaklarını ısırırdı. İlk defa yüzünde korku ifadesi görüyordum.

“Köpeklerden nefret ederim!” diye fısıldadı.

O ikisinin gerçek köpeklere benzemediğini düşündüm ama bunu kendime sakladım. Kürkü gerçek köpeklerinkine benziyordu ama köpeklerin genellikle kırmızı gözleri olmazdı ve bunlar buzağı kadar büyüktüler. Her neyse, Ella’nın söylediğini anladıklarında dişlerini göstermeye başladılar.

Kilminster’da Stourton’un siyah şeytan köpeklerinden oluşan bir sürüsü olduğu ve kurbanlarını parçalayarak öldürdükleri söylenir.

Ella’nın da Zelda’nın anlattığı hikâyeyi hatırladığına emindim. *Kahretsin!* diye düşündüm, bir yandan Edward Popplewell’in duvarın önüne istiflediği odun kütüklerinden ikisini alırken. Üstelik hava henüz tam olarak kararmamıştı bile!

“Al!” diye fısıldadım ve odunun birini Ella’ya uzattım.

“Büyükbabamın oldukça kötü bir çoban köpeği vardı. Eğer saldırırlarsa kütüğü ağızlarına vur.”

Ella bana korku dolu gözlerle baktı ama yine de kütüğü aldı. Yüzünden artık benimle aynı fikirde olduğu ve başıboş köpeklerden daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalacağımızı fark ettiği okunuyordu.

“Ne bekliyorsun?” diye fısıldadı. “Longspee’yi çağır!”

Köpekler ikimizin de irkilmesine sebep olacak şekilde hırladı ve durdukları yerdeki yağmurlu topraktan siyahımsı bir sis yükselmeye başladı. Kirli bir peçe gibi tüm bahçede dolanıyor, gitgide yoğunlaşıyordu. Her şey gözden kayboldu: Ağaçlar, ev, bahçe duvarı... Tüm Salisbury karanlığa gömüldü ve gölgelerin içinden artık çok iyi tanıdığım atlar belirmeye başladı. Bu sefer hepsi gelmişti: Lord Stourton ve başka bir Hartgill’i avlamaya çalışan katil hizmetkârları. Üçü soldan, dördüncü efendisiyle birlikte az önce henüz belirgin olan Popplewell’lerin evinin bulunduğu yönden geliyordu.

“Jon!” dedi Ella tiz bir sesle. “Ne bekliyorsun?”

Evet, ne bekliyordum? Beş, dedi içimdeki ses. Beş. Beş katile karşı tek bir adam ne yapabilirdi? Buna rağmen şeytan köpekleri soluk soluğa efendilerine bakarken aslan mühürlü avucumu sıktım. Sanki bizi parçalamak için emir bekliyordular.

Lütfen William Longspee. Bana yardım et.

Parmaklarım mührü değer değmez gelmişti. Zincirli zırlı öylesine parlıyordu ki birden geceyi aydınlattı. Longspee kılıcını çekip bizimle süvariler arasında durduğunda hayalet atlar geriye kaçtı ve

siyah köpekler çimlere oturdular.

“Şuna bakın beş katil!” dedi sesini yükseltmeden. “Çocukların peşine düşecek kadar delirdiniz mi?”

Solgun atlar burnundan soludu, zifiri karanlık etraflarını çevreliyordu.

“Yolumuzdan çekil!” Stourton’un sesi öyle boğuk çıkmıştı ki sanki boynuna asılı ilmek hâlâ gırtlığını sıkıyordu. “Zamanı mı şaşırdın? Şövalyelerin devri ben henüz etten, kemikten ve kandan oluştuğum zamanlarda kapandı.”

“Peki senin devrine ne oldu?” dedi Longspee. “Görünüşe göre senin devrini ipek bir ilmek kapatmış. Pek takdire değer bir ölüm sayılmaz!”

Siyah köpekler sanki efendilerinin öfkesini hissedencesine hırlıyorlardı ve Stourton onlardan biriymiş gibi dişlerini gösterdi. Yanımdaki Ella’nın titrediğini hissediyordum. Yanımda olduğu için mutluydum ama aynı anda uzakta, Zelda’nın evinde, tek tehlikenin bir kurbağaya takılmak olduğu yerde olmasını istedim.

“Ah şimdi senin kim olduğunu anladım!” dedi Stourton hizmetkârları atlarını onun yanına sürerken. “Sen şu katedrale gömdükleri kral pisliğisin. Burada ne yapıyorsun? Sana atfettikleri onca yüce gönüllülük sayesinde dosdoğru cennete gittiğini sanıyordum.”

“Peki sen neden hâlâ cehennemde değilsin?” Longspee Stourton’un hizmetkârlarından gözlerini ayırmıyordu. “Kabul etmek gerekir ki senin gibi korkak bir katil için cehennemin yolunu bulmak kolay olmalı. Yoksa şeytan bile seni istemedi mi?”

Stourton eyerinde omuzlarını dikleştirdi. Kansız yüzü zehirli bir çiçek gibi parlıyordu ve karanlık onu siyah elleriyle bir prensmiş gibi okşuyordu.

“Krallar gibi cehenneme gideceğim,” dedi dişlerinin arasından. “Ama güneşin altında hiçbir Hartgill kalmadığı zaman.”

Havaya kaldırdığı eli tıpkı bir iskeletinki gibi kemiktendi ve hizmetkârlarının çektiği kılıçlardan yine kan damlıyordu. Alma Popplewell’in beni çağırdığını duyuyor gibiydim ancak ev kadınlarının ve zararsız varlıkların yaşadığı hayat sanki aydan bile daha uzaktı.

Longspee bir adım geri kaçtı, elinin kılıç sapını nasıl sıkı sıkıya kavradığını gördüm. Beş kişiydiler. Beş kişiye karşı bir kişi! Birden onun için o kadar korktum ki hızla koşup yanında durmak istedim. Ama Ella beni tuttu.

“Hayır Jon!” diye fısıldadı.

Aynı anda Stourton atını Longspee’nin üzerine sürdü.

Kılıcıyla birlikte hızlandığında çığlık attım ama Longspee daha hızlıydı. Kılıçtan kaçtı ve kendi silahını Stourton’un yan tarafına sapladı. Atı şaha kalkınca efendisini üzerinden atmış oldu. Atlı, nemli çimenlerin üzerine düştü ve ben kaburgalarının arkasında kömüre benzeyen siyah bir kalbin kor gibi yandığını gördüm. Boğuk sesle lanet ederek tekrar ayağa kalktı. Parlayan beyaz kıyafetlerinden kan akıyordu, tıpkı hayalet teni kadar beyazdı. Adamlarına öfkeyle geri çekilmelerini söyledi, karanlık tıpkı bir palto gibi etrafını sarıyordu. Kabarık kürklü köpekler yanında iki büküm duruyor ve dişlerini gösteriyordu.

William bize baktı. Yüzündeki ifadeden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Ölümünden sonra korku hissediliyor muydu? Eğer öyleyse bizim için endişeliydi.

Stourton hâlâ sendeliyordu ama çimlere düşen kılıcını aldı, arkasında hizmetkârları duruyordu.

“Tekrar ediyorum. Yolumdan çekil seni gidi aptal!” diye bağırdı Longspee’ye. “Oğlan benim! Hartgill kanı boynuma bu ilmeği geçirdiğinden beri bana ait.”

Akşam güneşi enseme ısıtıyordu ama o başka bir dünyaya aitti. Işınları, bahçeyi çevrelemiş sisin içinde kayboluyordu.

“Defol!” dedi Longspee sakın bir ses tonuyla. “Defol ve bir daha geri gelme.”

Stourton ona alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. Sesi kulağa tıpkı bir köpek havlaması gibi geliyordu. Ağzını açtığında parşömen solukluğundaki derisi sanki yırtılmıştı.

“Onu parçalayın!” diye seslendi ve köpekler gözler önüne serdikleri dişleriyle Longspee’nin üzerine atladılar. İlkini dişleri bedeninin içine girmeden önce kafasını kesti. İkincisi dişlerini koluna geçirdi ama Longspee kılıcını ensesine soktu ve canavarlar siyah sisin içinde kayboldu. Ulumaları kulaklarımda çınladı ve Ella herhangi bir yanlış yapmama izin vermemek adına beni yere iterek kollarımı korurcasına bana sardı. Üzerimizde kılıçlar şingirdiyordu. Soğuk tenimi dondurdu.

Beşe karşı bir.

Kılıçlarının Longspee’nin zincirli zırhının üzerinden geçtiğini, omzunu deldiğini, kalçasını kestiğini gördüm. Tekrar kapanan yaralar gördüm, sanki Longspee’yi saran ışık onları mühürlüyordu. Stourton’un hizmetkârlarından ikisi, Longspee bir zamanlar kalplerinin bulunduğu yere kılıcını soktuğunda yere düştüler. Göğüslerinden karanlık fişkırdı, insan şekillerine büründü ve çığlıklarla yok oldu. Şövalye üçüncünün kafasını ikiye böldü. Bu pencerenin altında bekleyen fare yüzlüydü. Bedeni, rüzgârın etrafı savuşturduğu küle dönüştü. Stourton’un yüzü nefretle yanıyordu.

Ama Longspee zor nefes alıyordu. Son hizmetkâr ona saldırdığında sendeliyor, sol kolu işlevsizce aşağıya sallanıyordu.

Ona yardım etmek için kendimi Ella’dan kurtardım. Ancak birden Stourton tepeme dikildi. Geri kaçmaya çalışırken sendeledim. Ella bana yardıma koştu, elinde köpeklerden korunması için verdiğim kütük vardı. Cesur Ella... ama bir kütük ölümsüz bir katile ne yapabilirdi? Stourton suratına çürük kokulu nefesini üfledi ve Ella çimlere düştü. Bağırduğımı duydum ve yüzünü dağıtmak için yumruklarımı sıktığımı hissettim. Ama Stourton küçümseyen gözlerle tebessüm ederek kılıcını kaldırdı.

Kafamın içinden, buraya kadarmış Jon Whitcroft, diye geçti. Ölümüne nasıl bir kılıf hazırlayacaklardı? Ev hasretiyle nehirde intihar mı etmiş olacaktın? Kendini cam parçalarıyla kesmiş mi olacaktın veya isli dumanla boğulurken yanında Ella Littlejohn’u da mı götürecektin? Stourton’un kılıcını kaburgalarımda hissediyor gibiydim. Ella kesinlikle yanılıyordu. Elbette bizi öldürebilirdi. Bizi parçalara ayıracaktı. Ancak birden Stourton’un kor gibi yanan gözleri soldu ve kılıcı kemikli ellerinden düştü. Longspee’nin kılıcı göğsünden dışarıya çıktı, dövülmüş demir o kadar siyahtı ki sanki isle boyanmıştı ve Lord Stourton ayaklarımda dibine düştü. Göğsündeki yaradan duman yükseliyordu ve inlemesi tıpkı demir bir el gibi yüzümü okşadı, sanki hâlâ beni yanında götürmek istiyordu. Sonra birden sessizlik oldu, tam önümde içi boş bir beden vardı, tıpkı boş bir koza gibi.

Bütün bedenim titriyordu. Etrafımdaki yoğun sis çözülüp aydınlanmaya başladığında ve bahçenin sonundaki yatılı okulun pencerelerini gördüğümde titremem hâlâ durmamıştı.

“Ella!” dedim titrek bir sesle.

Onu çimlerin üzerinde yatarken göreceğ olmanın korkusuyla arkamı dönemiyordum ve sesini duyduğumda yüreğim bir nebze olsun rahatlamıştı.

“Bu iğrenç!” dedi. Saçında kuru yapraklar ve alnında birkaç tane çizik vardı ama canlıydı. Akşam güneşinde kaybolmaya başlayan Stourton’un boş bedenine tiksiniş gözlerle bakıyordu.

Güneşin son ışınları Longspee’nin de çizgilerini solgunlaştırmıştı. Kılıcını kınına sokarken artık

onu neredeyse göremiyordum.

“Teşekkür ederim,” diye kekeledim. “Teşekkürler. Biz...”

Ama Longspee tek kelime etmeksizin başıyla onayladı, bize belli belirsiz gülümsedi ve yok oldu.

Batan güneş bahçeyi kırmızı ve altın renklerine boyadı. Çimende yanmış gibi duran pati izleri ve kırık dal parçalarından başka hiçbir yerde kavga izi yoktu.

Alma Popplewell’in, “Jon!” diye seslendiğini duydum. Bu sefer sesi siyah sis yüzünden başka bir gezegenden gelir gibi çıkmıyordu. “Jon!”

“Bahçedeyiz,” diye cevap verirken sesimin normal çıkmasına şaşırmıştım.

Eve doğru giderken Ella’nın da dizlerinin en az benimki kadar titrediğine emindim.

“Annenden telefon var Jon!” dedi Alma. “İkinizin bahçede olduğuna inanmıyorum. Sisi görmediniz mi? Kim bilir bahçelerden birinde yine ne yaktılar?”

Ella ve ben birbirimize baktık. Başımıza gelenlerin yüzümüzden okunmadığına inanamıyorduk. Alma sadece Ella’nın saçındaki yapraklara ve pantolonumdaki nemli toprağa şaşırmişti.

“Orada iki tane köpek vardı,” dedim. “Oldukça iğrenç yaratıklardı. Ama onları kovaladık.”

“Köpekler mi?” Alma bahçeye endişeli gözlerle baktı. “Ah evet. Bazen nehirdeki ördekleri kovalıyorlar ve duvarın üzerinden atlıyorlar. Parkta tasmalı gezdirmeliler. Bürodaki telefona git Jon. Ella da bu arada yaptığım pudingin tadına bakabilir.” Puding, annemle telefon görüşmesi... Hayat gerçekten devam ediyordu.

Olan onca şeyden sonra “Arkadaş edindin mi?” veya “Yemekler nasıl?” tarzındaki soruları cevaplamak gerçekten tuhaftı. Onun yerine, “Anne, senin oğlun olarak Salisbury’ye gelmek ne kadar tehlikeli biliyor musun?” diye sormak istiyordum. Ama kendime sakladım. Longspee Stourton’u cehenneme göndermişti ve her şey yolundaydı.

Annemin sesi mutlu geliyordu. Tek oğlu az önce hayalet bir Lord’un suikastından kıl payı kurtulmuştu, çünkü onu aile fertlerimizin asla gitmemesi gereken son derece tehlikeli bir yere göndermişti ama o sakallıyla çıktığı tatilden, sakallının kız kardeşlerime ne kadar iyi davrandığından bahsediyordu. Hiçbiri beni ilgilendirmiyordu! Sadece hayatta olduğum ve Ella’ya hiçbir şey olmadığı için mutluydum. Ve artık korkmak zorunda olmadığım için...

“Jon, sen ne dersin?”

Bir şey kaçırmıştım.

“Demek mi? Ne için?”

“İkimizin güzel bir hafta sonu tatili yapmasına. Cuma gelirim ve pazar akşamına kadar kalırım. Biliyorsun evde bir sürü usta var çünkü Matt’in bir ofise ihtiyacı var. Yoksa burada olmanı tercih ederdim. Ama sence de baş başa birkaç gün geçirmemiz daha güzel olmaz mı? Stonehenge’e gidebiliriz, dolaşırız ve eski değirmende yemek yeriz. Okulu görmeye gittiğimizde sadece birkaç saat vaktimiz vardı ama bu defa belki katedraldeki akşam ilahilerini bile dinleyebiliriz. Akşam saatlerinde katedrale hiç girmemiştin, harika olmalı, sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” diye mırıldandım ve birden onu korkunç derecede özlediğimi hissettim. Son günlerde başıma gelenleri ona anlatmak istiyordum (tek kelimesine bile inanmayacağına emin olmama rağmen). Onu Angus’la, Stu’yla ve Ella’yla tanıştırmak istiyordum. Evet özellikle Ella’yla, gerçi... belki de bu iyi bir fikir değildi. Anneler arkadaşlarla, özellikle kızlarla tanışınca çok utanç verici olabiliyorlardı. Ve birden başka bir düşünceyle irkildim. Bir dakika! O buraya gelemezdi. Tıpkı benim gibi bir Hartgill’di! Ee?, diye sordu zihnimin bilinçli tarafı. Stourton öldü, gitti, yok oldu ya da bir hayalet için her ne deniyorsa. Hortlaklık işi bitti. Ayrıca... Zelda erkek Hartgill’lerin peşine düştüğünü

söylememiş miydi?

“Jon!”

Telefona baktım.

“Evet buradayım anne.”

“Gelmemi istiyor musun?”

“Tabii ki.” Sakallı gelmediği sürece...

Rahatla Jon Whitcroft. Hayalet sayfası kapandı. Artık ölü katiller, siyah köpekler yok. Bu hayattaki tek problemin bir sakalı var ve annen de onu getirmeyeceğini söyledi. Elimi inceledim. Kanıyordu. Onu duvara sürtmüştüm.

Ella kapıdan baktı. Elinde iki bardak sıcak kakao vardı. Alma çok güzel sıcak kakao yapıyordu. Pudingi daha az güzeldi.

“Seni pazartesi arayacağım,” dedi annem. “Trene hangi saatte bineceğimi öğrenir öğrenmez... Sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Tatlı şeyler,” diye mırıldandım sıyrılmış elimi incelerken. “Çikolata, meyanköklü ve yumuşak şekerleme falan...” Tüm bunlar Popplewell’lerin kraliyetinde yasaktı ama bunu da ona söylemem gerekmiyordu. Belki Angus bana şekerlemelerimi saklamam için oyuncak hayvanlarından birini verirdi.

Ella saydıklarımı duyunca kaşlarını kaldırdı. Yumuşak şekerlemeden ve meyankökünden nefret ediyordu... ki bu harika bir şeydi. On bir yaşında aynı şekerlemelerden hoşlanan arkadaşlar kadar kötüsü yoktur.

Alma dinlenme odasındaki film bitene kadar Ella’nın kalmasına izin verdi. Hayaletlerin çarşaf şeklinde gezdikleri ve ikinci sınıfta okuyan çocukları bile korkutmayacak eski bir korku filmiydi. Ama Ella ve ben bir kez bile gülmedik. Yan yana oturmuş arkadaki bahçede gördüğümüz hayaletleri unutmaya çalışıyorduk. Zelda kadar yaşlansak da yaşadığımız korkuyu hatırlayacağımızı bilsek bile.

Yine de o akşam gerçekten Stourton ve hizmetkârlarının sonsuza dek hayatımızdan çıktığına inanmıştık. Ancak Ella’nın da hayaletler konusunda bazı şeyler öğrenmesi gerektiği ortaya çıkacaktı.

ÇALINMIŞ KALP

Edward Popplewell filminden sonra Ella'yı Zelda'ya geri götürdü. Koyun otlaklarının üzerinden geçen yol akşamları korkunç oluyordu ancak Edward ona yol boyunca Salisbury'nin eski sulama sisteminden bahsetse de bu gece ona eşlik ettiği için şükran duyuyordum. Birlikte bu maceradan Zelda'ya ve ailesine bahsetmemeye karar verdik. Benimle arkadaşlığını hemen yasaklayacaklarını tahmin edebiliyordum.

“Onlara on sekiz yaşına geldiğimizde anlatırız,” diye fısıldadı Ella veda ederken. “İnanmayacak olsalar bile.”

Yatağa girerken Angus'un şarkı mırıldanarak uyumasını ve Stu'nun üzerimde bir kızın adını sayıklamasını özlemiştim. Ancak gece hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Korku henüz tazeydi ama günlerdir ilk defa on ikinci yaşımı görebileceğime emindim. Buna rağmen bir süre sonra, gerçekten bir takım soluk yüzlerin benim pencereme bakmadığına emin olmak için pencereye gittim. Kül kovalarının yanında bir şey hareket edince irkildim ama sadece çöpü dışarıya çıkaran Alma'ydı.

Berrak bir geceydi, sanki gökyüzü Longspee'nin Stourton'un işini bitirmesini havai fişeklerle kutluyordu. Kendime onun kim bilir nerede olduğunu sordum. Acaba onun yardımına ihtiyacı olan başka bir çocuğu beklemek için yine katedralde miydi? Onun hakkında, hayatı hakkında, ruhundan silmek istedikleri hakkında daha fazla şey bilmek isterdim. Benim için yaptığının karşılığını ödemek isterdim. Ama en çok onu tekrar görmek isterdim.

Öyleyse ne bekliyorsun Jon? diye düşündüm. Ona git. Bu gece teşekkür etmenin gecesi. Tahminen kendini hiç bugünkü kadar cesur hissetmeyeceksin.

Düşünmek yapmanın yarısıdır.

Yatıyordum gibi görünmesi için Angus'un oyuncak hayvanlarından bazılarını yatak örtümün altına sokuşturdum. Sonra giyindim ve çoraplarla, elimde ayakkabılarım Popplewell'lerin kapısının önünden usulca geçtim. Neyse ki geceleri anahtarı kapıda bırakıyorlardı. Ben dönene kadar hiçbir şey fark etmemelerini umut ederek anahtarı çıkarıp yanıma aldım. Katedrale doğru koşarken Dom meydanı insansız ve hayaletsizdi. Duvarları bir yetişkinin bile tırmanamayacağı kadar yüksekti ama şansıma üzerinden diğer tarafa geçebileceğim bir ağaç buldum. Duvarın ardındaki taş karolara atladığımda öyle sert düşmüştüm ki ayak bileğimin kırıldığını sandım ama acısı geçti ve taş ustası çırağının hayaleti de görünmedi. Sütunların arasında hiçbir kıpırtı yoktu. Ay ışığı taşların ve çimenlerin üzerine gümüşü desenler yansıtıyordu. Ve elbette ne kadar hızla sallasam da katedralin kapıları kilitliydi. Ne bekliyordum ki?

“Longspee!” diye fısıldadım ve kulağımı eski ahşaba dayadım.

Rüzgâr sedir ağacının dallarını hışırdatıyordu ama onun dışında sessizdi ve ben taşın üzerinde oturmuş, sırtımı kilitli kapıya dayamıştım ve avucumun içindeki aslana bakıyordum. Mühür silikti. Elbette, amacına ulaşmıştı. Longspee'yi bir daha göremeyecektim. Gözlerimin dolduğunu

hissediordum. Lanet olsun! Buraya geldiğimden beri kız kardeşlerimden daha çok ağlıyordum. Kolumla yüzümü sildim ve parmaklarımı silik aslanın üzerine kapattım.

“Neden ağlıyorsun Jon?”

Yukarıya baktım.

Longspee bana bakıyordu. Tuniği hâlâ kan içindeydi.

“Bir şey yok. Hiçbir şey,” diye kekeledim ve ayağa kalktım. Onu gördüğüm için çok mutluydum.

Aptalca mutlu.

“Oğullarım da onları ağlarken yakaladığımda böyle söylerlerdi. Gözyaşlarından utanmayı bırak.

Hayatım boyunca çok gözyaşı döktüm ve yeteri kadar bile değildi.”

Stourton’un göğsüne sapladığı kılıç yan tarafından sallanıyordu.

“Ne?” Gözümü diktiğim yere baktı. “Sanki daha önce hiç kılıç görmemiş gibi bakıyorsun.”

Kılıç görmüştüm. Düzinelerce. Filmlerde ve müzelerde. Ama gerçek bir kavgada kullanılanı görmemiştim. Bir hayaletin kılıcı bile olsa onu görmek korkunçtu. Gözlerimi ayıramıyordum.

“Kesinlikle çok ağırdır, öyle değil mi?”

“Evet. Ağabeyim onu elime ilk kez verdiğinde kollarımın ne çabuk ağrıdığını hâlâ hatırlıyorum. Parmaklarım sapını kavrayamayacak kadar kısaydı. Ve ilk egzersizimden sonra bir kaşık bile tutamamıştım.”

“Ağabeyin Löwenherz, değil mi?”

“Çok ağabeyim vardı. Bir adamın ihtiyacı olduğundan çok daha fazla. Hepsi benden büyüktü. Ve güçlü. Babalarımın başlarındaki serserilerin hayatlarını zorlaştırmaktan hiç yorulmazlardı. Neyse ki üvey annemiz bizi korurdu... yaptığı her şeye izin verdiği tek kişi Johann’dı.”

Üvey annesi Akitanya’lı Elenore. Elbette Bonapart bize ondan bahsetmişti. Ve Johann da Johann Ohneland’tı. Prens John. Robin Hood’u kovalayan adam! Eğer gerçekten öyle biri varsa tabii. Bonapart’ın kesinlikle reddettiği bu konuyu Longspee’ye sormak istiyordum ama o anılar arasında kaybolmuş gibi görünüyordu. Karanlık kemerli koridorlara bakıyor, sanki sütunların arasında kardeşlerini görüyordu.

“Ben... Kılıcı tutabilir miyim?”

Evet, biliyorum. Fena halde çocukça. On bir yaşındaydım (gerçi... dürüst olmam gerekirse, herhalde bugün olsa yine aynı soruyu sorardım.)

Longspee güldü. Yüzündeki hüznün gitmişti.

“Hayır. Unuttun mu? Bu bir hayaletin kılıcı! Bir gölgeden başka bir şey değil, tıpkı benim gibi.”

“Ama yüzük!” Elimdeki mühür izini gösterdim.

“Mührü kullanabiliyorum çünkü ölüm, yeminimi yerine getirdiğim konusunda emin olmak istiyor. Ama diğer her şey gölge ve karanlıktan başka bir şey değil.”

Bana baktı.

“Karanlık, ruhumu tıpkı bir sis gibi örtüyor Jon! Yine seninki gibi genç ve öfkeyle, hırsla ve hasetle kirlenmemiş bir ruhum olmasını isterdim. Seni her zaman takip edecek, kanlı günlere ait anıların yok, seni sonsuza dek utandıracak gaddarlığı yaşamadın, kendine bile olan inancını kaybedecek kadar ihanete uğramadın.”

Başımı eğdim. Genç ve kirlenmemiş! Sakallı için çizdiğim mezar taşlarını ve hayal ettiğim ölüm şekillerini düşündüm.

Longspee sessizce güldü.

“Ne anlatıyorum ben?” dedi sinsi bir ses tonuyla. “Elbette tüm bunları biliyorsun. Senin

yaşındayken en az iki tane ağabeyimi öldürmek istiyordum. Ve babamın sevgilisini döner merdivenden aşağıya ittim. Hayatımın dayacağını yememe sebep olmuştu.”

Bu itiraf beni rahatlatmıştı. Ama gözlerimi hâlâ kılıçtan ayıramıyordum.

“Yine de bana öğretmeni isterdim,” diye mırıldandım.

“Öğretmek mi? Neyi?”

“Kavga etmeyi.”

Bana düşünceli gözlerle bakıyordu.

“Evet, senin kadar gençken ben de bundan başka bir şey istemezdim. Hatta senin yaşında dövüşmek hakkında bazı şeyler biliyordum. Daha yedi yaşında bir şövalyenin öğrencisi oldum.” Bir anlığına yüz çizgileri kayboldu, sanki anılarını kaybediyordu.

“Sana dövüşmeyi öğretmenin tek bir yolu var,” dedi en sonunda. “Ama bunun doğru yol olup olmadığını bilmiyorum. Belki hiç bilmek istemediğin şeyler öğreneceksin.”

“Bu nasıl bir yol?”

Longspee bana söylemek konusunda emin olmayan gözlerle bakıyordu.

“Jon Whitcroft William Longspee olacak,” diye cevap verdi sonra. “Sadece birkaç kalp atışı süresi kadar...”

“Nasıl?” Sesim sadece bir fısıltıya dönüşmüştü. Dünyada bundan daha fazla isteyeceğim bir şey olamazdı, üstelik ölü bir adam olmasına rağmen.

“Yakına gel!” dedi.

İtaat ettim. Ona o kadar çok yaklaştım ki çevresini saran ışık benim de tenimi soluklaştırdı ve soğukluğu kıyafetlerimin içine geçti.

“Daha yakına gel Jon!” dedi.

Sanki eriyor gibiydim. Başka bir beden hissediyordum, benimkinden daha genç, bir kemer, deri bir göğüs zırhı... ve başka bir şövalye daha vardı. Longspee kadar uzun, elinde bir kılıç vardı. Bana saldırdı. Benimde bir kılıcım vardı, kısa ve ağırdı. Onu havaya kaldırdım ama yeterince hızlı değildim. Acı. Kolumdan kan akıyordu. Bir ses: “Gottfried!” dedi. “O senin kardeşin!”

“Ee, ne olmuş?”

Acı korkunçtu, düşünemiyordum. Neredeydim? Kimdim?

Birden bedenimin biraz daha büyüdüğünü hissettim. Güçlü ve iriydim ama daha çok kan vardı. Ve daha fazla acı. Orada kılıçlar vardı, bir sürü, mızraklar, bıçaklar, atlar. Savaşıyordum. Bu sefer kılıç o kadar uzundu ki onu iki elimle tutuyordum. Kollarımın onu bir başka bedene soktuğunu hissediyordum. Kendi nefes alışımı duyuyordum, derin ve hızlıydı. Yüzümde yağmuru hissediyordum. Tuzluydu. Deniz kokusu alıyordum. Ayaklarımın altındaki zemin ıslak ve çamurluydu. Kaydım ve yere düştüm. Bir ok bacağıma saplanmıştı. Acıyla bağırdım, yoksa öfkeyle miydi? Gözlerime kan giriyordu. Benim mi yoksa başka bir adamınki miydi?

Biri bir isim tekrarlıyordu. Sürekli.

“Jon!”

Üşüdüm, sonra yine sıcak oldu. Geriye sendeledim. Sırtım duvara değene kadar gittim. Bacağımdaki oku hissediyordum. Parmaklarım hâlâ etime saplı olduğuna ikna olmak istercesine bacağıyı yokladı. Ama gözlerim Longspee’yi arıyordu.

Neredeyse görünmez olmuştu. Normalde onu çevreleyen ışık sönmüştü. Sadece bir gölgeydi.

“O savaşta neredeyse ölecektim.” Sesi uzaktan, çok uzaktan geliyordu. “Böyle savaşlar çok olurdu, oldukça fazla. Geriye kalan tek şey acı, korku ve gürültü. Fransızlara karşı savaşmak, kendi

yurttaşlarımla savaşmak, ağabeylerime karşı savaşmak...” Longspee’nin sesi duvarlardan, avludaki kemerli koridorları çevreleyen mezarlardan, ayaklarımın altındaki taşlardan geliyor gibiydi.

“Boğazımıza kadar günaha girdiğimiz tüm o şiddet temizlendi çünkü doğru bir dava uğruna savaştık, tüm o zalimlik kutsal işimizdi, tıpkı şehitlerin kemikleri kadar kutsaldı. Ve işte şimdi buradayım, kana bulanmış, kendi yeminimle bağlanmış, cennetle cehennem arasında sıkışıp kalmış ve karanlığımı yok edecek yegane varlıktan ayrı bir vaziyette.”

Üzüntüsü tıpkı bacağımda hissettiğim ok kadar acı vericiydi.

“Ne yapabilirim?” diye kekeledim. “Ben bir şey yapabilir miyim?”

Longspee’nin yüzü hâlâ karanlıktaydı. Bir süre cevap vermedi. Ama sonra da benim istediğim cevabı vermemişti.

“Eve git Jon,” dedi gölgesi katedralin duvarıyla bir bütün olmaya başladığında. “William Longspee’yi unut. O lanetli. Kendi yemini ve başka birinin hainliği yüzünden! Kalbini ve sevdiği bir kalbi kaybetti. Onsuz karanlıktan kurtulmanın bir yolu yok.”

Ve yok oldu.

“Hayır, bekle!” Sesim eski avlu koridorlarında öyle çok yankılandı ki ben bile korktum. Geceyi dinledim ama herhangi bir güvenlik, papaz veya ölü şövalye gelmedi.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Aklıma gelen tek şey buydu. Ella benimle gurur duyardı.

“Longspee!” diye seslendim. “William Longspee! Geri gel. Bir şövalye öğrencisinin yanında olmalı!”

Hiçbir şey olmuyordu. Sadece bir karga sanki sesimden rahatsız olmuş gibi bağırarak sedir ağacından uçtu.

Gitti.

Oraya diz çökmüş hâlâ kılıcını elimde, çamuru ayaklarımın altında ve kalbini göğsümde hissediyordum. *Ayağa kalk Jon!* dedim kendime. Bu sefer gerçekten gitti. Ancak tam ayağa kalktığımda arkamda Longspee’nin sesini duydum.

“Bir ölünün öğrenciye ihtiyacı yok Jon Whitcroft!”

“Var,” diye kekeledim. “Kesinlikle.”

“Öyle mi? Peki neden?”

Haydi Jon, yoksa yine gidecek.

“Senin... yeminini yerine getirmek için,” diye çıktı ağızımdan. “Şey... anıt mezarındaki mermeri cilalamak için, sana arkadaş olmak için... Senin... senin karanlıktan çıkmana yardımcı olacak bir yol bulmak için, ya da sevdiğine giden yolu... Her ne ise! Yapabileceğim bir şey olmalı!”

Susuyordu ve bana bakıyordu.

Bir daha hiçbir şey söylemeyeceğini düşünüyordum. Ama şekli netleşmeye başladı.

“Senden rica edebileceğim tek bir şey var,” dedi sonunda. “Ve bu muhtemelen imkânsız.”

“Nedir o?” Onun için bir şey yapmak istiyordum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Karşılığında sakallının hayatımda kalmasına bile razı olurdu.

Longspee cevap vermekte tereddüt ediyordu.

Sonra, “Bir kez daha karanlığıma girmeye cesaret edebilir misin?” dedi.

Başımınla onayladım.

Ve tekrar ona yaklaştım, ta ki soğukluğu beni çevreleyene kadar.

Katedraldeydim. Bir cenazede. Yüzlerce insan sütunların arasında birbirini sıkıştırıyordu. Adamlar, kadınlar, çocuklar. Angus’un giydiği kostümün aynısını giymiş papazlar ve koroyu

görüydüm. Mumlar ve meşalelerin altında ise Longspee'nin naaşı yatıyordu. Benim naaşıım. Ben de tıpkı taştan heykeli gibi yatıyordum. Bir kadın yanımda duruyordu, dimdik, yanında üç oğlan çocuğu ve iki kız çocuğu vardı. Ella. Dudaklarımın onun adını nasıl söylediğini hissediyordum ama ben sesimi çıkartmıyordum ve kendi bedenimin sahibi değildim. Her şey beyazdı.

Her şey siyahtı. Ve birden başka bir manzara gördüm. Bir adam üzerime eğildi. "Karına kalbini alması için yalvarmışsın," diye fısıldandığını duydum ölmüş bedenimin içinde. "Çok dokunaklı. Onu, pek akıllı Salisbury'li Ela'nı bu şekilde sonsuza dek koruyabileceğini mi sandın? Yanlış düşünmüşsün. Seni, sırf o sana ölümden sonra bile sadık kalsın diye zehirlemedim. Hayır. Karın benim hizmetkârımın kalbini bağına basacak. İyi bir hizmetkâr olmasına rağmen onu sırf bu yüzden katlettim. Senin kalbini ise, tıpkı seni zehirlediğim gibi aşkını da zehirli gölgelerinde öldürecek olan eski dolmenlere gömdürdüm. Kaybettin William Longspee. Çünkü aşksız sen bir hiçsin. Kendi hatanda boğulacaksın ve ruhun karanlıkta kalacak. Gülünç yeminini yerine getiremeyeceksin. Ela seni boşu boşuna bekleyecek, burada ve gökyüzünde. Ve saçma sadakatiniz nihayet son bulacak!"

Nefes almakta güçlük çekiyordum, William'm öfkesi beni boğuyordu. Nefret, çaresizlik vardı ve ben, Longspee üçüncü kez ismimi söylediğinde yine Jon Whitcroft oldum.

"O kimdi?" diye kekeledim, hâlâ öfkesini içimde hissederken.

"Katilim," diye cevapladı Longspee. "Kalbimi bul Jon. Onu bul ve karımın ayakucuna göm. Bir tek bu şekilde yeminimi gerçekleştirecek gücü ve karımı günün birinde tekrar görebilme umudunu kendimde bulabilirim."

ZEHİRLİ GÖLGELER

Eve girdiğimde Alma beni duymuş olmalıydı. O odaya girmeden pantolonumu çıkarıp, Angus'un oyuncak bebeklerini de yataktan atmıştım. Örtünün altına süzülmeyi başardığımda ancak aşağıya inmişti. Neyse ki Alma ne pantolon paçalarımın ıslaklığını, ne de yatağımın altındaki çamurlu ayakkabıları fark etmişti. Sonra kapıyı kapattı ve ben yüzümü yastığıma gömüp rahatça, derin bir iç çektim.

Rüyamda Stourton'un kalbimi söktüğünü ve darağacının dibine gömdüğünü görsem de o gece bir taş gibi uyudum. Ertesi gün pazardı. Kalkar kalkmaz Ella'yı aradım. Ailesiyle birlikteydi ve babasının sesi, bir pazar sabahı, tamamen yabancı olan bir çocuğun onu aramasından pek hoşlanmamış gibi geliyordu. Ama sonunda Ella'yı telefona çağırdı. Anlattıklarımı tek kelime etmeden dinledi ve bitirdiğimde yine sessizdi. Hafifçe öksürme ve 'beni-kolay-kolay-hiç-bir-şey şaşırtmaz' diyen ses tonunu duymasam, babasının onu odasına gönderdiğini düşünecektim.

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

Aslında bunun yanıtını onun vermesini umuyordum. Fikir vermesine o kadar alışmıştım ki, bir kızın bana akıl vermesi utanç verici gelmiyordu artık (hâlâ çok güzel bir kız olması kafamı karıştırırsa bile).

Ella sahip olduğum en iyi arkadaştı. Katil hayaletlerle ve şeytan köpeklerle mücadele etmek insanları gerçekten birbirine bağlıyor.

“Jon!” diye sordu tekrar. “Şimdi ne yapacaksın?”

Telefona baktım. “Yani...” diye cevap verdim alçak bir ses tonuyla, Edward Popplewell koridorun sonunda çivi çakıyordu (ve pek becerikli değildi).

“... öncelikle Dolmen'leri bulmam lazım!”

“Bulmak mı? Neden bahsediyorsun? Kalp Stonehenge'de, başka nerede olabilir?”

Stonehenge. Elbette. Dünyanın en meşhur Dolmen'leri orada. En küçük kız kardeşim bile onları çizebiliyordu. Ben tam bir geri zekâlıydım. Acınacak ve algı bozukluğu olan biri! Ama Ella yine hoşgörülü bir tavırla hiçbir şey anlamamış gibi yaptı.

“Zelda'dan bizi oraya götürmesini rica edeceğim,” dedi. “Annemle babam sadece soru sorarlar. Sürekli endişe ediyorlar. Delirtici bir şey.”

Ne de olsa kızı, şeytan köpekler tarafından neredeyse paramparça edilecekti ve ölü bir katilin nefesiyle zehirlenmekten kıl payı kurtulmuştu. Endişe etmeleri için oldukça geçerli sebepleri olduğunu düşündüm. Ama elbette bunu söylemedim.

Popplewell'lere, Littlejohn'ların beni Stonehenge'e davet ettiklerini, bu yüzden ev hapsimin bir sonraki pazara ertelenip ertelenmeyeceğini sorduğumda, fikir birliğine varmak üzere çekildiler. Neredeyse yarım saat kadar tartıştılar ama sonunda onay verdiler (gerçekten çok iyi yurt sahipleriydiler, teşekkür etmek adına Edward'ın tüysüz yüzüne birkaç tutam sakal hediye etmek istedim).

Ella beni almaya geldiğinde, “Turistlerin sizi ezmemesine dikkat edin,” dedi Edward. “Stonehenge pazar günleri oldukça tehlikeli bir yer olur.”

Alma bir şey söylemedi ama öyle dokunaklı ‘hey-gidi-gençlik-aşk’ gözleriyle bakıyordu ki Ella’yı hızla kapının dışına sürükledim.

Zelda’nın arabası katedralden daha eski görünüyordu. Ella ve ben arka koltuğa oturduk çünkü ön koltuğa içinden tuhaf sesler gelen bir sepet oturmuştu.

Bizi Salisbury’nin dışına çıkartan cadde henüz pazar günü sessizliğine sahipti ama Zelda bandajlı ayağına rağmen o kadar hızlı sürüyordu ki virajlarda utanç verici bir şekilde Ella’nın üzerine düşüyordum.

Yol kenarında, hiçbir şeyin farkında olmadan pedal çeviren bisiklet sürücüsünü neredeyse ezecekken, “Tamam, Ella’ya hiç soru sormayacağıma söz verdim!” dedi Zelda. “Ama öğretmeninizin kafanıza Stonehenge’e gömülmüş bir takım hazine hikâyeleri sokması çok garip!”

Ella bana uyarın gözlerle baktı ve ben, Zelda kendi zamanında daha nitelikli öğretmenler olduğunu anlatırken elimden geldiğince masum bir tavır takınmaya çalıştım.

“Ona Bonapart’ın bize, Vikinglerin Stonehenge’e altın tepecikleri gömdüklerini anlattığını söyledim,” diye fısıldadı Ella, “Ve bizim de onları aramak istediğimizi. Oldum olası hazine hikâyelerine bayılır.”

“Ne fısıldaşıyorsunuz siz orada?” dedi Zelda omzunun üzerinden arkaya bakarken. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Hayır, ne olabilir ki?” diye cevap verdi Ella tamamen ifadesiz bir yüz ifadesiyle. “Jon’a planı anlatsana Zelda!”

“Ah şey... plan.” Zelda memnun bir tavırla dikiz aynasından arkaya gülümsedi. “Jon, orada festivallerini kutlamayı seven Druid’ler yüzünden kimsenin Dolmen’lere yaklaşmasına izin verilmediğini mutlaka biliyordur.”

“Elbette,” diye mırıldandım, hem Druid’ler hem de festivalleri hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen. Ama Stonehenge hakkında konferans dinlemeye niyetim yoktu.

“Bunun üstesinden gelebilmek için,” dedi Zelda sepeti işaret ederek. “Wellington’u yanımızda getirdik.”

Ella’ya meraklı gözlerle baktım. “Wellington bir köpek,” dedi Ella, artık alışmış olduğum ve rahatlamama sebep olan o soğukkanlı yüz ifadesiyle. “Ama iyi bir köpek!” diye ekledi, sanki bütün köpekler daha önce gördüklerimiz gibiymiş gibi. “Kız arkadaşım Alyce’in köpeği ve çok hızlı koşabiliyor. Zelda onu güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmek için kullanacak ve biz de kurbağayı Dolmen’lerin arasında götüreceğiz.”

“Kurbağayı mı?” diye tekrarladım. “Evet o da sepetin içinde,” dedi Ella. “Zelda kurbağaların gömülü şeyleri bulabildiğini söylüyor.”

“Zıplayarak mı?” “Kesinlikle,” dedi Ella.

Açık ara hayatımda duyduğum en saçma plandı bu ancak sekiz yüz yıl önce gömülmüş bir kalbi bulma amacımın da pek akıllıca olmadığını düşünerek çenemi kapattım.

Yine bulutlu bir gündü ve rüzgâr sonbahar kokuyordu ama bu turistleri uzak tutmaya yeterli olmamıştı. Devasa otoparkta otobüsler ve arabalar dip dibe duruyordu. Dolmen’lerin önündeki caddeden uzanan insan kuyruğu tıpkı kutsal bir yeri ziyarete gelen hacı kervanlarını andırıyordu.

Zelda elindeki sepetle bilet gişesine doğru topalladığında, önündeki kalabalık, Bonapart'ı gören birinci sınıf öğrencilerinin korkuyla dağıldığı gibi sağa sola açıldı. Ayağı bandajlı, cılız, ufak tefek, yaşlı bir kadını kim engelleyebilirdi ki? Kimse sepetinin içinde ne olduğunu da sormamıştı (sepetin üzerini kapattığı örtünün altından çıkan beyaz burnu da fark etmemişlerdi).

Otoparktan taşlara giden yolda bir tünel vardı ve içinden çıkar çıkmaz rüzgâr Ella'nın saçlarını öylesine uçurmuştu ki, sanki Stonehenge'e siyah bir örümcek ağının arkasından bakıyordum. Belki de bu yüzden ilk bakışta sanki o devasa taşların eski türde bir dans gösterisi yaptıklarını sanmıştım.

“Ürkütücü görünüyorlar, değil mi?” diye sordu Ella, taşların önünden geçen insan kortejine kendimizi dahil ettiğimiz sırada.

Emin değildim. Zehirli gölgeleri hissetmeye çalıştım ama Stourton ve hizmetkârlarıyla kıyasladığımda gördüğüm tek şey birkaç parça büyük, gri taşı.

Dolmen'lerin etrafında yarım daire dönmüştük, Zelda yol kenarındaki çimenlere sepeti koydu ve tünel çıkışında sıkılmış ifadelerle bekleyen güvenlik görevlilerine baktı.

Zelda örtüyü kaldırır kaldırmaz Wellington sepetten sıçradı. Kurbağalardan biriyle aynı sepette olmak hoş olmasa gerekti. Dolmen'lerin bulunduğu çimenlerin üzerinde dolanmaya başladı, birkaç kez yerlere sürtündü ve hızla turistlerden oluşan insan kalabalığına doğru koştu.

“Köpeğim, köpeğim!” diye bağırmaya başladı Zelda, sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki kocaman bir stadyumda bile herkes duyardı. Sonuç büyük bir karmaşa olmuştu.

Wellington havlıyordu. Turistler birbirlerine çarpıyor, üst üste düşüyorlardı. Güvenlik görevlileri Wellington'u kovalıyordu ve Ella sepeti kavradığı gibi kendinden emin bir şekilde Dolmen'lere doğru yürümeye başladı. Sanki pikniğe gelmişti. Aynı yüz ifadesini takınarak ona eşlik etmek için elimden geleni yaptım.

İşe yaramıştı. Kimse bizi önemsemiyordu.

Zelda hâlâ bağıırıyordu. Wellington çimlerin üzerinde koşmaya devam ediyordu ve muhtemelen hayatında yaşadığı en eğlenceli anlar bunlardı. Ella en büyük Dolmen'in gölgesine diz çöktü ve kurbağa sepetten dışarıya fırladı.

İsteksizce sıçradı ve durdu.

“Haydi ama!” dedi Ella tiz bir sesle ve parmağıyla kurbağayı itti. “Ara!”

Hareket yoktu!

Ukala hayvan kocaman ağızlı suratında derin bir nefret ifadesiyle öylece duruyordu.

Başka bir taşın yanına koymayı denedik. Ve bir başkasının daha. Kımıldamıyordu. Kahrolası kurbağa sıkılmış bir tavırla sıçrayıp yine olduğu yerde duruyor, kendileri kadar gri olan ve gökyüzüne doğru uzanan taşlara bakıyordu.

“Hayal kırıklığı!” dedi Ella ve kurbağayı yine itti. Verdiği tek tepki öfkeli bir vıraklamaydı.

Lanet olsun. Dolmen'lere bakıp Longspee'nin gözleriyle gördüğüm adamın toprağı kazıp, içinde kalp olan kavanozu nereye gömdüğünü hissetmeye çalışıyordum. Gördüğüm tek şey Dolmen'lerin arkasındaki cadde ve ağzına kadar dolu otoparktı.

Hubert de Burgh. Ella adamın adının bu olduğunu iddia ediyordu. Longspee'yi zehirlediği ispat edilmemiş olmasına rağmen, artık ben daha iyi biliyordum. Kendisinden öğrenmişim.

Ella teselli edercesine elini omzuma koydu. Neyse ki artık bunu yaptığında kıpkırmızı olmuyorum.

“Endişelenme,” dedi. “Kalbi bulacağız. Göreceksin.”

Omzunun üzerinden baktım. Güvenlik görevlilerinden biri tam arkasında duruyordu.

“Jon, her şey yolunda mı?” diye sordu Ella ve arkasını döndü.

“Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu güvenlik görevlilerinden biri.

Yüzü kıpkırmızıydı. Herhalde Wellington’u kovalamıştı. Önünden sarkan göbeğe bakılırsa çaktırmadan yanımıza gelebilmiş olması şaşırtıcıydı. Kahrolası Dolmen’ler. Yetişkinler bile onların arasında saklambaç oynayabilirdi.

Ama Ella tabii ki bir parça bile etkilenmemişti. Aksine, alnını buruşturdu ve sanki biz değil de adam bir şeyler karıştırıyormuş gibi baktı. Alın buruşturmak Ella’nın gizli silahlarından biri. İnsanın bir anda aptalca bir şey söylemiş veya yapmış gibi hissetmesine sebep olurdu.

“Büyükanemin köpeğini yakaladınız mı?” diye sordu güvenlik görevlisine, sanki bu adamın tamamen önemsiz hayatını anlamlandırın tek göreviymiş gibi.

“Hayır... hayır, yapamadık,” diye cevap verdi, etkilendiği açıkça belli oluyordu. “Oldukça hızlı bir köpek.”

“O halde,” dedi Ella ve kurbağayı tekrar sepete koydu, “... demek ki Jon ve ben halledeceğiz. İzin verirseniz.”

Sonra yanından öylesine vakur adımlarla geçti ki sanki İngiltere kraliçesiydi.

Güvenlik görevlisi ardından inanamaz gözlerle bakıyordu, eğer Ella’nın önünde eğilmiş olsaydı bu beni hiç şaşırtmazdı.

Zelda’yı, neredeyse köpeğini Stonehenge’de kaybedecek olan yaşlı kadın için endişelenmiş olan Ruslar, Çinliler ve Kanadalılar tarafından çevrelenmiş bir halde bulduk. Hatta biri ona sandalye bile getirmişti. Wellington kucağında oturuyordu, dilini neredeyse patisine değene kadar çıkartmıştı ve görünüşe göre çektiği ilginin tadını çıkartıyordu.

“Kurbağa bir şey bulabildi mi?” diye sordu Zelda bizimle birlikte arabaya doğru topallarken.

“Hayır, sadece büyük bir hayal kırıklığı oldu!” dedi Ella. “O halde belki de bulabileceği bir şey yoktu!” diye karşı geldi Zelda Wellington’u sepete, kurbağanın yanına koyarken. “Viking hâzinesi!” diye mırıldandı şüpheyile. “Ne büyük saçmalık. Üstelik bu öğretmenlere bir de para ödüyorlar.”

Salisbury’ye dönerken o kadar sessizdim ki Ella ikide bir endişeli gözlerle bana baktı.

“Gece tekrar buraya gelebiliriz!” diye fısıldadı bana en sonunda. “O zaman güvenlik görevlileri olmaz.”

“Sonra?!” diye fısıldadım. “Yüz gece bile kazsak orada lanet olası bir kalp bulabilme şansımız milyonda bir.”

Evet biliyorum yine küfrediyordum ve Ella’nın bakışları, ‘*Jon Whitcroft kendine gel!*’ diyordu. Ama ben sadece Longspee’yi yarı yolda bıraktığımı düşünüyordum.

“Belki Avebury’deki Dolmen’leri kastetmiştir,” diye fısıldadı Ella.

“Unut bunu tamam mı?” diye çıktım. “Ben kendim bulurum. Ne de olsa kalbini bulmamı benden rica etti!”

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Ama Ella tek kelime etmeden sırtını bana dönmüştü bile (bir arabanın arka koltuğunda bu ne kadar mümkün olabilirse). Sanırım arkadaşlığını kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

“Senden mi rica etti? Hâlâ şu öğretmenden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Zelda.

“Evet, evet, öyle,” diye mırıldandım pencereden dışarıya bakarken.

Ella, Zelda beni yurda bırakana kadar bir kez bile yüzüme bakmadı. Ve benim de aklıma onun gönlünü alabilecek tek kelime gelmemişti.

Kalbi bulamamıştım ve Ella bana kızgındı.

İstediğim tek şey yatağıma girmektir. Ama Stu ve Angus ev izninden geri dönmüşlerdi. Yasak olan

şekerlemelerden getirmişlerdi ve Stu tek bir şey bilmek istiyordu: Neden bir zangoç beni ve Ella Littlejohn'u cumartesi günü katedralde yakalamıştı?

“Sence neden?” diye sordum sinirle, bir yandan kendimi yatağa atarken. “Çünkü orada bir hayaletle buluştuk.”

Bunu üzerine Angus beni rahat bıraktı ve sessiz sedasız yeni oyuncak hayvanını diğerlerinin yanına koydu ama Stu vazgeçmemişti.

“Hadi ama! Ella Littlejohn! Gerçekten çok şaşırdım,” dedi. “Seninle buluşmaya nasıl ikna ettin onu? Üstelik sonra seninle bir yerde kilitli kalmış!” Ses tonundaki hayranlık ifadesi normalde beni şımartırdı.

“Stu Jon'u rahat bırak!” dedi Angus hırlamasına.

Ama Stu aşk sohbetini sürdürmeye kararlıydı.

“Onu öptün mü?” Boğazına, ortasına bir şey batırılmış yeni bir kalp dövmesi yapmıştı. “Haydi söyle ama!”

“Kahretsin! Beni rahat bırak!” diye azarladım. “Yoksa Angus'a söylerim, seni İskoç tarzıyla sıkı sıkı kucaklar!”

Gerçekten berbat bir havadaydım. Longspee'nin kalbini nasıl bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ve Ella'ya söylediklerimin yerine dilimi ısırmayı tercih ederdim. Kırılmış yüz ifadesi hâlâ gözlerimin önündeydi.

Stu tabii ki kötü ruh halimi başka bir şeyler olduğunun ispatı olarak görüyordu. “Biliyordum işte!” dedi cılız yüzüne yakışmayan bir sırıtmayla. “Ella Littlejohn'u öpmeyi kimse başaramaz. Hiç şansın yok. Ben de denemiştım.”

“Ben de,” diye mırıldandı Angus oyuncak kargasının içini şekerlemelerle doldururken. “Büyük rezillikti.”

İtiraf edebilirim ki bu benim moralimi oldukça düzeltmişti. Yüzümdeki aptal gülümsemenin görünmemesi için örtüyü başıma çektim.

Ama Stu onu yüzümden çekti.

“Bir dakika,” dedi. “Hâlâ onu gece seninle katedralde kalması için nasıl ikna ettiğini bilmiyoruz.”

Evet nasıl Jon?

“O... orada hayalet olup olmadığını öğrenmek istiyordu,” diye mırıldandım. “Büyükannesi için.” Bu en azından tamamen yalan sayılmazdı.

“Evet bu Ella'ya uyuyor,” dedi Stu, sesinde kıskançlık vardı ve alışılmadık bir sessizliğe gömüldü. Gece Ella Littlejohn'la birlikte baş başa katedralde kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ettiği kesindi.

“Ee??” Angus yeni oyuncak köpeğinin üzerine tişörtlerinden birini giydirdi.

“Ne eee?” dedim cevap olarak.

“Katedralde hayalet var mı?”

Görünüşe göre uzun süredir bu soru kafasını karıştırıyordu.

“Tabii ki yoktu,” diye cevap verdim. “Hepsi saçmalık.”

LONGSPEE’NİN ŞATOSU VE ÖLÜ KORİST

Ertesi sabah okula gidince hemen Ella’yı aramaya koyuldum ama hiçbir yerde bulamadım. Eski piskopos sarayı, koridorlardan ve merdivenlerden oluşan öyle bir karmaşaydı ki önce bunu önemsemedim. Ve ilk teneffüste Bonapart bizi Salisbury’deki en eski yerleşim bölgesi olan Old Sarum’a götürmek üzere topladı. (Orijinal ses tonuyla) “Bir zamanlar Anglosakson atalarınızın hayatlarının, insanın yüzünü tahriş eden sert rüzgârlı ve su olmayan bir tepede ne kadar zor olduğu konusunda bir izlenim edinebilmeniz için,” demişti.

Çok güzel. Ama Old Sarum benim için başka bir anlam ifade ediyordu: Ella Longspee’nin orada öldüğünü biliyordum.

Old Sarum tuhaf bir yerdi. Bonapart etrafta bulunan seyrek duvar parçalarından birine tırmandı ve bize soldaki taşların bir zamanlar bir katedral, sağdaki taşlarınsa bir saray olduğunu anlattı. Ama gördüğüm tek şey rüzgâr yüzünden yamulmuş ağaçlar ve birkaç turistin yıkılmış taşların arasında gezdiği kel bir tepeydi. Ayrıca sürekli Ella’yı düşünüyordum. O güne kadar hiç kavga etmemiştik, çok berbat bir duyguydu.

Kraliyet sarayına çıkan merdivenlerini tırmanırken Bonapart’a William Longspee’nin öldüğü odayı sordum. Cevap olarak küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı (cevabı bilmediğinde sürekli yaptığı bir şey) ve onun yerine Bouvines savaşında İngiliz ordusunun sağ kanadının komutanı olan Longspee’nin yaptığı askeri hataların bilgisini verdi. Dinliyormuş gibi yaptım ama gözlerimi, uzun zaman önce William’ın da baktığı bu tepede gezdirirken, Longspee’nin gözünden gördüğüm resimler geri geldi ve kendi kendime Bonapart’ın anlattığı savaşın, William’ın bedenindeyken yaşadığım savaş olup olmadığını sordum.

Otobüse giderken rüzgâr saçlarımızı ve kıyafetlerimizi çekiştirdi, sanki Old Sarum’un göçmüş sakinleri birlik olmuş bizi tepeden kovmaya çalışıyorlardı. Bonapart önümden yürüyor, çaresizce ince saçlarını kel kafasının üzerine yapıştırmaya çalışıyordu.

“Şey... Bay Bon... Bay Rifkin,” dedim kısa, telaşlı adımlarına uyum sağlamaya çalışırken. “William Longspee’nin katili Hubert şey... hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Hubert şey,” diye tekrarladı küçümsercesine. “Hubert de Burgh, İngiltere kralının vekiliydi. İngiltere kralı Johann Ohneland’dan sonra gelen ikinci güçlü adam. Evet onun hakkında bazı şeyler biliyorum. Ve Longspee’yi zehirlediğine dair hiçbir ispat yok.”

“Kesinlikle o yaptı,” dedim. “Ama bilmek istediğim şey bu değil. Longspee’nin kalbinin çalındığını hiç duydunuz mu?”

Bonapart cevap olarak kısa bir kahkaha attı. “William Longspee’nin kalbi, Salisbury’li Ela tarafından Lacock manastırına gömüldü,” diye cevapladı. “Salisbury’nin hanedan armasını taşıyan bir kül kavanozunun içinde. İnan bana Whitcroft, Hubert de Burgh’un, ikinci sınıf birinin ve ayrıca gayrimeşru bir kral oğlunun kalbini çalmaktan çok daha önemli işleri vardı.”

Ona söz konusu Hubert de Burgh'le ilgili duyduklarımı anlatmak isterdim ama onun yerine, "Teşekkürler Bay Rifkin. Gerçekten ilginç," diye mırıldandım. Ve esen rüzgârın, Longspee hakkında söyledikleri yüzünden, kafatasının üzerinde kalmış seyrek saç tutamlarını uçurmasını umdum. Ona sorduğum için kendime kızıyordum. Ancak başka kim bana o kalp hakkında bir şeyler anlatabilirdi ki?

Okula döner dönmez yine Ella'yı aramaya koyuldum ama sonunda sınıf arkadaşlarından okula gelmediğini öğrendim.

Ondan sonra beni neyin okul kilisesine götürdüğünü kesinlikle hatırlamıyorum. İhtiyaç duyulduğunda çağrılan meleklerle veya on bir yaşındaki birinin tarih testine ya da aşk çıkmazlarına yardım eden kutsal kişilere inanmıyordum. (Angus kesinlikle inanıyordu. Her testten önce kutsal Angus Mac Nisse'ye başvuruyordu.)

Hayır, sanırım sadece kendimle baş başa olmak için kiliseye gitmiştim. Normalde orası pek kalabalık olmazdı ve benim düşünmem gerekiyordu: Ella'yı, Longspee'yi ve çalınmış kalbini. Stourton'u düşünmekle artık vakit harcamıyordum. Evet, biliyorum pek akıllıca değil. Şimdilerde daha zekiyim...

Her neyse. Dar tahta banklardan birine oturdum ve renkli camlara bakarken Longspee'ye nasıl yardım edeceğim ve Ella'yla nasıl barışacağım konusunda kafa patlattım.

Elimdeki aslan mührü yine belirginleşmişti ama bir şövalye öğrencisi olarak işe yaramaz olmaya devam ettikçe bunun fazla uzun sürmeyeceğini düşünürken arkamda bir hışırtı duydum.

Önce iki sıra arkamdaki banklarda oturan çocuğu, üzerindeki eski moda kıyafetlerine şaşırmanın gerektiği halde, okuldan biri sandım. Yüzü sanki tanıdık. Onu daha önce gördüğüme emindim. Ve ona dikkatlice baktığımda, tıpkı Stourton'un hizmetkârlarını pencerenin altında gördüğümde olduğu gibi birden tüylerim diken diken oldu. Bir kez hayalet görürseniz gitgide daha fazla görmeye devam edersiniz. Sanırım her yerdeler. Belki bazen aniden öfkelenmemizin veya üzülmemizin sebebi budur. Belki aşk, korku, acı taş ve duvarlardan bile daha zor yok oluyordur. Tamam, insanlar tıpkı Old Sarum tepesindeki saray ve katedral gibi yok oluyorlar ama ya yaşadıkları şeyler burada kalıyorsa? Mesela bir ağacın altında, bir koku veya bir gölge gibi... Ya da bir hayalet olarak...

Şu ana kadar enikonu bir düzine hayalet gördüm. Onlar ancak kendileri isterlerse görünürler ve sanırım birçoğu için ilginç biriyim. Ama okul kilisesinde birden arkamda gördüğüm hayalet beni bekliyordu. Sadece beni. Bunu onu görür görmez anladım. Ve o bana doğru yürürken yüzünün neden bu kadar tanıdık olduğunu anladım.

Okul kilisesinin koridorunda dört koristin resimleri asılıydı, hepsi benden biraz daha küçüktüler. Her zaman soldan ikincisinin alnında kötülük yazdığını düşünmüştüm. İfadesi beni şaşırtmamıştı.

Yanımda durduğunda arkasındaki bankları paltosunun içinden görüyordum, 'Hayalet!' dediğimi çok iyi hatırlıyorum. Ancak soluk renkli elini uzatıp avucundaki aslan mührünü gösterdiğinde hiçbir şey düşünemez olmuşum.

"Onu neden çağırdın?" Sesi kısık çıkıyordu sanki onu sıklıkla kullanmıyor gibiydi.

Ayağa kalktım, benden daha kısaydı ve Stourton'la edindiğim tecrübe sayesinde ondan gerçekten korkmuyordum.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen. Kendi kendime, 'Jon yavaş yavaş hayaletlerle konuşmaya alışıyorsun,' dedim.

Karşımdakinin yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Yüzüne bakınca yırtık pırtık bir kumaş parçasından bakar gibi diğer tarafı görüyordum.

"Aptal gibi davranma. Cehennemdeki yerim üzerine iddiaya girerim, senden de aynı bedeli istedi,

öyle değil mi?”

Güldü, sesi kulağa iğrenç geliyordu ve yüzü neredeyse silikleşiyor gibi oluyordu.

“Beni rahat bırak!” dedim ve yanından geçtim ama o yine önüme dikildi.

“Nereye gidiyorsun? İtiraf et. Senden kalbini bulmanı istedi. Aziz William!” Yüzü bir kediyi andırarak kadar deforme oldu. “Onu, beni öğretmenlerimin birinden koruması için çağırmıştım. Sürekli dayak yemekten bıkmıştım, katedralde uyuyan ve güçsüzlere yardım edeceğine yemin etmiş şövalye hakkında anlatılanları duydum...” diye anlatırken tıpkı Stourton gibi dişlerini gösterdi. “Ve evet, bana yardım etti. Öğretmenim ağlayarak önünde diz çöktü ve bir daha bana dokunmadı. Ama sonra lanet olası kalbini bulmamı istedi. Peki bulduğumda ne oldu?”

Göğüs kafesinden bank sıralarını görüyordum.

“Beni öldürdü!” dedi tıslarcasına. “Ve sana da aynısını yapacak.”

Sonra kayboldu.

Ben yerimde kalakalmış bir halde onun az önce durduğu yere bakıyordum. *Yalancı!* diye düşündüm. Pis ölü yalancı! Umarım Longspee siyah kalbini, tıpkı Stourton’a yaptığı gibi, şişler.

Ama etrafımı fısıltılar sarmıştı. *Beni öldürdü! Öldürdü! Öldürdü!*

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.

“Geri gel,” diye seslendim boş kilisede etrafi kolaçan ederken. “Geri gel seni gidi pis yalancı!”

“Whitcroft!”

Okul sekreteri Bayan Tinker kilise kapısında duruyordu. Herkes ona ‘Tinkerbelle’ diyordu, o kadar minyon olmamasına rağmen... Aksine, çalışma masasının arkasına zor sığıyordu. Ama eğer hangi sınıfa gitmemiz gerektiğini bilmiyorsak veya bant ihtiyacımız olduğunda Tinkerbelle’e giderdik. Ayrıca piskopos sarayı hakkında her şeyi biliyordu.

“Bayan Tinker... Şu dışarıdaki resmin üzerindeki çocuklar hakkında bilginiz var mı?” diye sordum.

Tinkerbelle kilise kapısına döndü ve resmi inceledi. “Ah şunlar mı? Elbette,” dedi. “Sağdaki Londra’da opera sanatçısı oldu, kötü bir namı vardı. Soldan ikinci de pencereden düşen korist, ona merhamet duymak istiyorum ama...”

“Pencereden mi düştü?”

“Evet. Boynunu kırdı. O zamanlar birinin onu ittiği söyleniyordu. Ama iddiaya göre düştüğünde yalnızmış.”

Ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissettim.

“Seni arıyordum!” diye devam etti Tinkerbelle. “Zelda Littlejohn aradı ve Ella’yı görüp görmediğini sordu. Bu çok tuhaf çünkü Ella bugün okula gelmedi ama yine de sana soracağımı söyledim.”

“Hayır,” diye mırıldandım zihnimin içinde koristin pencereden düşmesini hayal ederken. “Hayır, ben de Ella’yı arıyordum.”

Tinkerbelle omuzlarını silkti ve dönüp merdivenlere yürüdü. “Belki bu arada büyükannesi onun nerede olduğunu öğrenmiştir.”

İnanılır gibi değildi ama zihnim hâlâ alarm vermiyordu. Hâlâ ölü koristin anlattıklarını çözmekle meşguldü.

“Belki ailesiyle birlikte,” dedim Tinkerbelle’in arkasından merdivenlerden inerken. “Büyükannesi onlarla pek anlaşamıyor.” Ella bana Zelda’yla annesinin haftada en az üç kez tartıştıklarını anlatmıştı.

Ama Tinkerbelle başını salladı. “Hayır. Ailesi yine turnede. İskoçya’da bir yerde.”

Bu her Şeyi algıladığım andı.

Bir Şey olmuştu. Korkunç bir Şey!

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kendimi kötü hissettim. Ölü koristi ve Longspee hakkında söylediklerini unuttum. Gerçekten katil olabilir miydi? Bu bile bir anda önemini yitirmişti.

Kafamın içinde tek bir soruya yer vardı:

Ella neredeydi?

ELLA'NIN AMCASI

Zelda'nın evine kadar koştum. Bildirmeden ikinci kez okuldan kaçtığım için beni kovacak olmaları umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Ella neredeydi?

Tökezleyerek salona girdiğimde etrafı kurbağalarla kuşatılmış olan Zelda koltuğa oturmuş, elinde bir mektup tutuyordu. Gözlüğünü çıkartmıştı ve gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

“Ne oldu?” Gözümün önüne Ella'nın bir kamyon tarafından ezildiği veya değirmen suyunda boğulduğu geldi.

Zelda mektubu bana uzattı. Yazı beceriksizce yazılmıştı, sanki sağ eliyle yazan biri değişiklik olsun diye soluyla yazmayı denemişti.

Önce tek kelime anlamadım ama sonra olduğum yere, Zelda'nın çiçekli halısına oturmak zorunda kaldım. Dizlerim tutmuyordu (ve neredeyse iki kurbağa eziyordum).

Zelda Littlejohn, hava kararır kararmaz Hartgill çocuğunu Kilmington mezarlığına getir yoksa torunun güneş doğarken cehennemi boylayacak.

Kelimelerin altında hanedan mührü vardı. Bulaşmıştı, sanki sakar parmaklar ıslak mürekkebe değmiş gibiydi ama yine de tanıdım. Onu en son ölü bir atın derisinin üzerinde görmüştüm.

“Ama... bu imkânsız!” diye kekeledim. “O ölü. Yani demek istiyorum ki... bu sefer gerçekten! Biz onu gördük. Longspee onu öldürdü.”

Zelda gürültüyle burnunu temizledi.

“Longspee mi? Jon siz ikiniz benden ne sakladınız? Bu Lord Stourton'un hanedan mührü ama hayaletler mektup yazmazlar!”

Zelda bana suçlayıcı gözlerle bakıyordu ve buna hakkı vardı.

Böylelikle ona her şeyi anlattım. Ella'nın benimle katedrale geldiğini, orada Longspee'yi çağırdığımızı ve bizi Stourton'la hizmetkârlarından kurtardığını... Bir tek ölü korist ve çalınmış kalp hakkında bir şey anlatmadım. Longspee'nin katil olduğunu söylemeye dilim varmıyordu.

Zelda inanamaz gözlerle dinliyordu. Bittiğinde beni gönül rahatlığıyla Stourton gibi öldürmek istiyordu gibi bakıyordu.

“Tüm bunları bana nasıl anlatmazsınız?” diye bağırdı. “Peki Stonehenge mevzusu neydi? İddiaya girerim oraya da Viking hâzinesi için gitmedik!”

Başımı eğdim. Gözlerine bakamıyordum.

“O başka bir hikâye,” diye mırıldandım. “Gerçekten. Stourton'la ilgisi yok.” Tekrar ayağa kalktım. “Nasıl mektup yazabildi, Ella'yı nasıl kaçırabildi Zelda? O bir hayalet. Bir kalem bile tutamaz!”

“Lanet kök, nereden bileyim?” dedi Zelda. “Benim tanıdığım hayaletler çocukları kovalamıyor ve şeytan köpekleri yok! Birkaç kez inlerler ve onlara bağırdığında yok olurlar! Ella'yı ne tür bir belanın içine soktun Jon?”

Sonra, ben hâlâ elimde duran mektuba bakarken yine mendilinin içine hıçkırmaya başladı.

Kapı çaldığında, sanki Stourton kemikli parmaklarıyla sırtımı dürtmüş gibi irkildim. Ama Zelda rahatlamış bir ifadeyle mendilini indirdi.

“Bu benim oğlum,” dedi burnunu çekerken. “Mektubu alır almaz onu aradım,” dedi elinin tersiyle gözlerini silerken.

“Umarım gerçekten önemlidir Zelda!” dedi bir ses arkamda. “Beni aradığında kanal tedavisinin ortasıydım! Evet, Ella’ya ne oldu?”

Arkamı döndüm ve orada duruyordu.

Sakallı.

Hayatım boyunca bu kadar aptal baktığımı hatırlamıyorum ve umarım bir daha da asla yapmam. Ancak beni annesinin salonunun ortasında gören sakallı da pek mantıklı gözlerle bakmıyordu.

“Ah Matthew hâlâ şu iğrenç sakalın duruyor!” dedi Zelda güçlkle koltuktan kalkarken. “Sana bu sakalla bir geri zekâlı gibi görüldüğünü daha kaç kez söylemeliyim?”

“Onu neden kesmediğimi biliyorsun,” dedi sakallı bir yandan normal bir ifade takınmaya çalışırken. “Yoksa yara izinin yok olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hangi yara izi?” diye mırıldandım.

“Bana hayalet turlarında yardım ettiğinde atlattığı bir kazaydı,” dedi Zelda sakallının yanağına telaşlı bir öpücük kondururken. “Jon Matthew’e korkunç hikâyeyi anlat. Benim bir kahveye ihtiyacım var. Artık net düşünemiyorum. Bir parça mantığım vardı onu da ağlayarak kaybettim.”

Sonra tekrar mendile sümkürdü ve beni sakallıyla yalnız bıraktı.

Bir anlığına rahatsız edici bir sessizliğe büründük. Hâlâ daha Zelda’nın oğlu olduğuna inanamıyordum. Bir diş doktoru olmasına rağmen kurbağalardan rahatsız olmaması beni şaşırtmıştı.

“Şu sürprize de bakın,” dedi sonunda. “Evet, Ella’ya ne oldu? Kız kardeşlerine yaptığın gibi onu da saçma sapan bir işin içine mi soktun?”

Şuna bakın. Gizlemiyordu! Düşmanlığı netti! Bu benim hoşuma gitti.

“Eğer annemi beni buraya göndermesi için ikna etmeseydin hiçbir şey olmayacaktı!” diye çıktım. “Beni ölü bir katilin beklediği şehre göndermek gerçekten akıllıca. Ella olmasaydı ben de onun gibi ölü olacaktım! Ama onun geri dönüp beni değil de Ella’yı yakalayacağını nereden bilebilirdim?”

Elbette pek mantıklı değildi ve sakallının da tek bir kelime anlamadığı ortadaydı. Ama benim yüzümdeki rahatlık ifadesi onun bakışlarını da sakinleştirmişti.

“Ella’ya saldıran kim?”

Ona mektubu verdim ve kahrolası hikâyeyi bir kez daha anlattım. Ben anlatırken o kurbağaları yakalıyordu, herhalde bu onun sinirlerini yatıştırıyordu ve ben kendimi annemin erkek arkadaşının Ella Littlejohn’un amcası olduğu fikrine alıştırmaya çalışıyordum. Ona amcasından hoşlanıp hoşlanmadığını sormak isterdim ama Ella yok olmuştu ve korkudan midem o kadar bulanmaya başlamıştı ki, sanki çarşamba günleri bize okulda verdikleri iğrenç mantar çorbasından üç kâse içmiş gibiydim.

Stourton onu nereye götürmüştü?

Acaba hayatta mıydı yoksa onu da hayalet mi yapmıştı?

Bunu yapabilir miydi?

Longspee’nin kılıcını Stourton’un göğsüne sapladığını anlatırken Zelda elinde kahve fincanıyla geldi. İtiraf etmeliyim ki sakallı o ana kadar aptalca tek bir soru sormamıştı. Aksine. O kadar sakin dinledi ki sanki dondurma yerken hangi dişlerimin sızladığını söylüyordum ve sonunda anlatmaktan yorgun düşüp sustuğumda, sanki hastaları tüm gün ona öldürülmüş hayaletlerden ve ölü şövalyelerden

bahsediyormuş gibi başıyla onayladı.

“Ne yazık ki tüm bunların mantıklı bir açıklaması var,” dedi ve kendini eski püskü koltuğun üzerine bıraktı. “Stourton Jon yerine Ella’yı yakaladı çünkü o yatılı okul öğrencisi değil ve ona yanaşmak çok daha kolay!”

“Peki nasıl mektup yazabildi ve bir çocuğu kaçırmayı nasıl başarabildi? O gölgeden başka bir şey değil!” diye bağırdı Zelda sakallıya vereceği fincana titreyen ellerle kahve koyarken.

“Nasıl mektup yazabildi? Birinci olasılık: Katil hayalet Lordumuz, yaşayan bir adamı öylesine korkuttu ki adam Stourton’un emriyle Ella’ya pusu kurdu ve mektubu yazdı. İkinci olasılık...” Tereddüt etti ve bana baktı.

“Ne?” dedim sinirle. “İkincisi için yeterince büyük değilim diye mi düşünüyorsun? İddiaya girerim daha önce beş yüz yaşında bir katil seni kovalamamıştır ve onların şeytan köpekleriyle boğuşmamışsındır!”

Her şey ağızından o kadar saldırgan bir şekilde çıkmıştı ki Zelda şaşkın gözlerle baktı. Ne de olsa oğlunu ilk kez gördüğümü sanıyordu.

“... İkinci olasılık,” diye devam etti sakallı ikna olmuş bir ifadeyle. “Stourton bir adamı ölümüne korkuttu ve hizmetkârlarından birini onun bedeninin içine soktu.”

“Onun bedenine mi? Hayaletler bedenleri kullanabiliyorlar mı?” Sesim ürkütücü bir karga sesine dönüşmüştü.

Zelda fincanı kenara koydu ve dimdik ayağa kalktı.

“HAYIR bunu yapamazlar!” dedi kararlı bir şekilde. “Çocuğa böyle şeyler anlatmayı kes Matthew! Bunun saçmalık olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Bunlar batıl inanç, hurafe! Başka bir şey değil. Stourton geceleri ahırına girerek ürküttüğü bir çiftçiyi öylesine korkutmuş olmalı ki, aptal adam mektubu yazmış sonra da okula giderken Ella’yı kaçırmış olmalı!”

Sakallı kahvesini aldı (elbette şekersiz içiyordu) ve sessizliğe gömüldü.

“Ama... ama hâlâ Stourton’un nasıl burada olduğunu anlamıyorum!” diye kekeledim. “Longspee onu cehenneme yolladı. Gözlerimle gördüm.”

Sakallının dudaklarına ciddi bir tebessüm yayıldı. “Stourton’dan geriye boş bir kozaya benzer bir beden kaldığını söyledin.”

“Evet!”

“O sadece bir kılıf!”

Zelda gözlerini devirdi ama sakallı gözle görünür bir biçimde kendi davasındaydı. Onu sadece anneme limonatanın çocuk dişleri üzerindeki etkisini anlatırken bu kadar tutkulu görmüştüm.

“Orta çağda,” diye devam etti, “... asılacak bir adamın soğanın kabuğunu kanına batırıp dilinin altına koyduğunda ebedi lanetten korunacağına inanılırdı. Rivayete göre bu şekilde ruhu onu cehennemden koruyacak bir kozayla sarılırdı ve yedi kez uyanabilirdi. Bu yüzden cellatlar idam mahkumunun dilinin altına bakmakla yükümlüydüler ama Stourton cellada rüşvet verebilecek kadar zengindi.”

“Yedi mi?” diye mırıldandım.

“Evet.” Sakallı başıyla onayladı, sanki ağızında kaç tane diş dolgusu olduğunu soruyordum. “Sadece senin gördüğünün yedinci olduğunu umut edebiliriz. Yanında kaç tane hizmetkârı var demiştin?”

“Dört,” diye mırıldandım.

“Onlar da arkalarında içi boş bedenler bıraktılar mı?” Hayır anlamında başımı sağa sola salladım.

“Hmm!” sakalını sıvazladı, tıpkı her düşünmeye daldığında yaptığı gibi. “Eğer şansımız varsa sadece birini geri getirebilmiştir. Bir rivayete göre hayaletler, onlara bir ölünün bedeni sunulduğu zaman geri çağrılabilirmiş. Stourton bütün hizmetkârlarını geri çağırabilmek için dört adam öldürmek zorunda. Bu Kilmington gibi ufak bir yerde dikkat çekerdi. Diğer taraftan, eğer cesetleri beden gibi kullandıklarında...”

“Yeter Matthew!” Zelda eliyle onu ağzını kapattı. “Karanlık hikâyeleri her zaman sevmişsindir. Jon yaşındayken bile!” “Ama neden hayaletler hakkında bu kadar şey biliyor?” diye sordum Zelda’ya. “Diş doktorları ne zamandan beri böyle şeyleri biliyorlar ki? Yoksa anneme yalan mı söyledi, gerçekte hayalet avcısı falan mı?”

“Annen mi?” Zelda sakallıya inanamaz gözlerle baktı. “Jon’un annesiyle ne ilgin var?”

“Birlikte yaşadığım kadın anne. Imogen Whitcroft. Seni onunla tanıştırdım ya! Kurbağalardan biri kucağına sıçramıştı!”

Zelda bana kocaman gözlerle bakıyordu. “Ah o halde Jon şu nazlı küçük...”

Sakallı Zelda’nın cümlesini bitirmesine izin vermedi ve bana döndü.

“Tabii ki bir diş doktoruyum!” dedi onun yerine gücenmiş bir ses tonuyla (oysa ben ona iltifat etmekten daha çok endişemi dile getirmeye çalışmıştım). “Ama Zelda gibi bir anneyle başka ne beklersin? Beni senin yaşındayken düzinelerce hayalet turuna götürdü. Bazılarında hayalet kılığına girmem bile gerekti! O zamandan beri haklarında bulabildiğim ne varsa okumaya çalışıyordum. Bu güne kadar bir tanesine bile rastlamamamın hayal kırıklığını yaşamama rağmen.”

“Sanırım bu durum, bu akşam değişecek,” dedi Zelda karanlık bir yüz ifadesiyle.

Sakallı sevinmiş gibi bakmıyordu. Bu beni şaşırtmamıştı. Onun kitapları, gerçek hayata kıyasla çok daha iyi tanıdığımı düşünüyordum ve onun bize Stourton konusunda nasıl yardım edeceğini hayal dahi edemiyordum. Ama herhalde Zelda’nın aklına daha iyi biri gelmemiş olacaktı. Bir dişi, yaşlı bir kadın ve on bir yaşında bir çocuk. Zavallı Ella!

Sakallı, mektubu yere düşürmüştü. Kurbağalardan biri de üstüne oturmuştu. Onu kenara itip mektubu tekrar okudum.

“Hâlâ neden oturuyoruz? Hemen Kilmington’a gitmeliyiz!” dedim. “Belki Ella’yı hava kararmadan bulabiliriz.”

Ama Zelda kafasını umutsuzca iki yana sallıyordu. “Stourton’un ancak güneş battıktan sonra Ella’yla birlikte mezarlıkta olacağına eminim.”

“Peki o halde onu nerede tutuyor?” Sesim birinci sınıf çocukları gibi titriyordu; bu durum sakallının önünde utanç vericiydi ama bunu engelleyemedim. Ella’yı, şu siyah köpeklerin nöbet tuttuğu karanlık bir bodrumda hayal ediyordum. Bir kez daha, Stourton’un derisini yüzüp onu cehenneme gönderebilmek için Longspee’nin bana kılıç kullanmayı öğretmesini diledim.

“Hâlâ onun bir çiftçiyi, korkutup kendine suç ortağı yaptığına eminim,” dedi Zelda. “Yani Ella büyük bir ihtimalle onun evinde. Stourton senden öncekilere de aynısını yaptı Jon! Onları önce bir çiftlikte tuttu ve sonra...” Cümleyi tamamlayamadı.

“O zaman neden o evi aramıyoruz?” dedim yüksek sesle.

“Nasıl yapacağız?” diye cevap verdi Zelda. “Kilmington’daki her zili çalıp, ‘Affedersiniz, sizi bir hayalet korkuttuğu için on bir yaşında bir kız çocuğu kaçırdınız mı?’ mi diyeceğiz?”

“... veya öldürdüğü için,” diye bitirdi sakallı onun cümlesini ve Zelda’nın sert bakışlarına maruz kaldı.

Sonra hepimiz sessizlik içinde oturduk. Korkunçtu. Ella’yı yarı yolda bırakmış gibi hissediyordum

ve üstelik başına tüm o belayı sardıktan sonra. Son kez birlikte olduğumuzda tartışmış olmamız her şeyi daha berbat ediyordu.

Sessizliği bozan Zelda oldu.

“Evet, Matthew,” dedi. “Jon haklı. Neden hâlâ oturuyoruz? Haydi Kilmington’a gidelim. Torunumu geri istiyorum.”

Sakallı yutkundu ama sonra başıyla onayladı ve ayağa kalktı.

“Sen en iyisi okula geri dön Jon,” dedi sakallı. “Belki anneni arayıp senin nerede olduğunu sormuşlardır bile.”

“Mektubu okumadın mı?” diye çıktım. “Ella’yı sadece Zelda beni onlara götürdüğünde bırakacaklar! Ben de geliyorum.”

Zelda sakallıya çaresiz gözlerle baktı.

“Ben de geliyorum!” diye tekrar ettim. “Tartışmaya gerek yok!”

Zelda bana baktı ve gözyaşlarını sildi.

“Teşekkürler Jon,” diye mırıldandı. “Kahrolası devediken! Yine gözlüklerim buğulandı!”

“Ama onu götüremezsin!” diye itiraz etti sakallı. “Annesi beni öldürür! Bu çok tehlikeli Zelda.”

“Matthew, eğer Jon gelmezse bu mektubu yazan kişi Ella’yı öldürecek!” diye yanıtladı Zelda.

Sakallı verecek cevap bulamadı.

“Belki de polisi aramalıyız,” dedi en sonunda ikna olmamış bir ses tonuyla.

“Polisler hayaletlere inanmazlar Matthew,” dedi Zelda ve araba anahtarının bulunduğu dolaba doğru topallayarak ilerledi. “Ayrıca yalnız gelin denmiş!”

“Peki Jon’un şövalyesine ne oldu?” Sakallı ceketini giydi.

“Tabii ya!” Zelda döndü ve umut dolu gözlerle bana baktı.

“Jon, Longspee’yi neden çağırmadın?”

Nereye bakmam gerektiğini bilmiyordum. “Çünkü belki o da bir katil olabilir,” diyebildim sonunda. “Ve bu akşam bize yetecek kadar katilimiz olacak, öyle değil mi?”

HARTGİLL'LERİN KİLİSESİ

Kilminster mezarlığı, aslında geceleri evlerin önünde atlı katiller geziyormuş gibi görünmeyen, dar, sessiz bir sokağın sonundaydı. Sağında, bir zamanlar Hartgill'lerin yaşadığı ev duruyordu. Elbette geçen beş yüz yıl içerisinde değişmişti ama hepimizi şaşkırtan şey bahçe kapısındaki SATILIK yazısıydı. Hepimizin aynı şeyi düşündüğüne emindim: Ya orada oturanlar, hayalet çetesinin dolandığı bir mezarlığın dibinde olmaktan bıkmışlardı, ya da eğer sakallı haklıysa artık yaşamıyorlardı. Öncelikle ikinci olasılığı düşünmemeye karar verdim.

Mezarlığı çevreleyen yüksek çitin kapısı kilitliydi, bu sebeple ben ve sakallı diğer tarafa tırmandık. Zelda da denedi ama sonra sert bir ifadeyle bizden yardım almaya mecbur kaldı. Sanırım yetmiş beş yaşında olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordu.

Çitin diğer tarafı o kadar sessizdi ki kendi kalp atışımı duyuyor gibiydim ama bu sessizlik huzur verici değildi. İnemeler ve sessiz çığlıklarla dolu gibiydi, sanki uzun zaman önce burada olan anıları toprak muhafaza etmişti. Mezar taşlarının arasında duran kilise duvarları, yaşlı bir adamın yüzü gibi çatlaklarla doluydu ve pencereleri de bizi izleyen gözler gibiydi.

“Stourton'un ismini burada aramana gerek yok,” dedi Zelda ben mezar taşlarına bakarken. Bazıları o kadar yıpranmıştı ki, kısa çimlerin arasından çürük dişler gibi yükseliyorlardı. “Stourton'ların arazisine, Stourhead'a gömüldü. Kendime hep neden hayaletinin orada dolanmadığını sorarım. Bu mezarlık cinayetin olduğu yer bile değil. Üstelik oğlu William Hartgill'i burada kahramanca kurtarmıştı.”

“Kim bilir belki Stourton Stourhead'deki turistleri sevmiyordur,” dedi sakallı bir yandan etrafına bakarken.

Hava kararmaya başlamıştı ama güneşin batmasına daha en az bir saat vardı. Ya Ella'yı ölümüne korkutmuşlarsa? Yüreğim sıkışmıştı.

“Ella!” diye bağırdım. “Ella!”

Tabii ki cevap gelmedi. *Sakın ağlayayım deme Jon Whitcroft!* diye emrettim kendime. Bu, sakallı için bir kez daha nazlı bir sümsük olduğumun ispatı olurdu, üstelik Ella'nın da hoşuna gitmezdi! Ama bunu bir yardımcı olmadı, yine de gözlerim doldu.

Neyse ki Zelda dikkatimi dağıttı.

“Gel Jon,” dedi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kilise de kilitliydi ama sakallı, kapıyı bir parça telle açtı.

“İçinde sözüm ona hayaletlerin dolandığı terk edilmiş evlere bakabilen insanlar böyle şeyler yapabilmeli,” dedi sakallı benim şaşkın bakışlarımı fark edince.

Kendi kendime annemin acaba sakallının bu yüzünü bilip bilmediğini sordum, ama ona bundan bahsetmemeye karar verdim. Belki onun bu yetenekleri yüzünden daha heyecan verici biri olduğunu düşünecekti.

Kilise balmumu ve solmuş çiçek kokuyordu. İçerisi bir hayaletin nefesi kadar soğuktu.

“Buradan,” dedi Zelda ve bana eliyle orta koridoru işaret etti. Sunağa birkaç adım kala durdu.

“İşte oradalar,” dedi ve kilise zeminine yerleştirilmiş anıt taşlarını gösterdi. “Hartgill’lerin bunlar.

Büyük bir ihtimalle cinayete kurban gidenlerden ikisi de buraya gömülmüş. Annen seni buraya hiç getirmedi mi?”

Zemin taşma oyulmuş isimleri inceledim. “Sanırım annem böyle bir yer olduğunu bile bilmiyor,” diye mırıldandım. “Soyağacı araştırmasıyla pek ilgilenmez.”

“Evet bu doğru.” Sakallı hafifçe güldü. “Aksine. Imogen, sülalesindeki insanları komik bulur.”

Ona attığım bakış dostane olmaktan çok uzaktı. Onun annem hakkında birçok şey bilmesine alışmamıştım.

Zelda eliyle sağımızdaki pencerelerden birine işaret etti. “Bu pencere John ve William’ın anısına yaptırıldı,” dedi. “Sonraki nesillerden biri yaptırmış. Güzel, öyle değil mi?” Başımla onayladım. Vitray camlarda gördüğüm ve kilise zeminlerine gömülü bir soyum olduğunu bilmek tuhaftı. Ortada gurur duyulacak bir şey var mıydı bilmiyorum ama gurur duyuyordum. Birden annemin soyadını taşıyanları uzun bir sıra halinde arkamda gördüm. Bir zamanlar benim kadar gençtiler. Annelerini sevmişlerdi ve kız kardeşlerini kızdırmışlardı, hatta belki bazıları bir sakallıyla dövüşmüştü. Onları kemiklerimde ve kanımda hissediyordum. Seslerini koro halinde kalbimde duyuyordum. Çok kişiydiler ve bu düşünce hem huzursuz edici hem de korkutucuydu. Kilise zeminindeki tüm o isimler günün birinde benim de adımın bir mezar taşının üzerine yazılacağına göstergesiydi.

Zelda yine beni düşüncelerin arasından sıyırdı, ona bu sefer de şükran duymuştum.

“Birazdan karanlık olacak,” dedi. “Biz kilisede kalacağız, Matthew sen en iyisi kapının yanındaki ağaçların arasına saklan. Dışarıda birini ya da bir şey gördüğünde beni cep telefonumdan ara. Senden haber geldiği anda dışarıya çıkarız. Sonra sanki Jon’la Ella’yı değiş tokuş yapıyormuşuz gibi davranacağız ama sonra Ella’yı bıraktıkları anda, çocukların kilisenin içine koşabilmeleri için dikkatlerini dağıtacağız.”

Stourton ve canlı kanlı bir adamla mücadele edeceğimiz düşünülürse bu pek parlak bir plan değildi (tek umudum Stourton’un yardımcısının canlı biri olması ve sakallının kehanet ettiği gibi, hizmetkârlarından birinin içine girdiği o boş kozalardan biri olmamasıydı). Ayrıca kilisenin içinde sonsuza dek güvende olmayacaktık. Ama her neyse, benim aklıma daha iyi bir şey gelmiyordu ve sakallıysa oynayacağı oyundan memnun gibi görünüyordu, bu yüzden çenemi tuttum.

“Tamam bu şekilde hareket edelim,” dedi sakallı Zelda’ya . “Tüfeği benim almam daha doğru olacak, öyle değil mi?”

Tüfek mi? Yutkundum.

“Matt küçükken tavşanlarını kapmaya gelen tilkilere ve şahinlere ateş ederdi,” dedi Zelda ben yine sakallıya inanamaz gözlerle bakarken. “Böylelikle iyi bir nişancı oldu. Bugüne kadar sadece bir tane tilki ıskaladı.”

“Evet, hâlâ o tilkiyi düşünürüm,” diye mırıldandı sakallı ve ilk defa onu küçük bir çocuk olarak hayal ettim. Bir tek sakalını yok edemedim, bu da onun hayalimde oldukça tuhaf görünmesine sebep olmuştu.

“Tamam,” dedi. “Biraz paslanmış olabilirim ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Peki tam olarak neye ateş edeceğim? Av tüfeği saçması hayaletlerin üzerinde pek etkili olmaz öyle değil mi?”

“Canlı olana ateş et!” diye karşılık verdi Zelda acımasız bir yüz ifadesiyle, “İğrenç devedikeni! Ella’yı kaçırın o!”

Sakallı yutkundu.

“Tekrar ediyorum anne,” dedi. “Canlı biri olmayacak. Ve umarım haklıyım çünkü ölü birine ateş etmek benim için çok daha kolay olacak. Bir şarjör av tüfeği saçmasının yetmeyeceğinden korksam bile!”

Zelda bunun üzerine hiçbir şey söylemedi.

“Kurbağalarımın üzerine yemin ederim,” diye mırıldandı sadece öfkeyle. “Bu mezarlığa gelecek olan her kimse, buradan ancak, torunumu bana saçının tek bir teline bile zarar gelmeden teslim ettiği zaman çıkabilecek.”

Palto cebinden mendil çıkartıp buğulanmış gözlüklerini silerken elleri titriyordu. Sakallı teselli edercesine kolunu onun omzuna doladı. Sonra dönüp kilise kapısına doğru yürümeye başladı. Açtığında Zelda'nın haklı olduğunu gördük. Hava kararmıştı.

“Matthew bekle!” diye seslendi Zelda sakallının arkasından. “Arabada doktorun bana verdiği koltuk değnekleri var. Saklanmadan önce onları bana getir. İşe yarayabilirler.”

Bir av tüfeği ve koltuk değnekleri. Kulağa Stourton'a karşı özel bir silahlanma şekliymiş gibi gelmiyordu. Hâlâ Longspee'nin mührünün net olarak görüldüğü avucuma baktım. Parmaklarımı üzerine kapamaya çalıştım ama sonra kolumu aşağıya indirdim. Koristi bir türlü unutamıyordum. Belki Longspee'ye eziyet eden şey, içinde bulunduğu karanlıktı. Beni koruduğu kişilerden farklı biri olmamasıydı... Belki sırf bu yüzden hâlâ buradaydı. Belki de tüm hayaletler ya katildi ya da onların kurbanlarıydı. Acaba babam hayalet olarak dolanıyor muydu? Hayır!

Korku karanlık düşüncelere sebep oluyor ve bu düşüncelerin pek mantıklı olduklarını söyleyemem. Her neyse. Boş ellerle Stourton'u beklemek güzel bir his değildi.

“Koltuk değneklerinde birini sen al Jon!” dedi Zelda sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Belki de gerçekten bir cadıydı. Beni kendine öyle sıkı bastırdı ki bir an kaburgalarımı kırmaya çalıştığımı düşündüm.

“Geldiğin için çok teşekkür ederim!” dedi. “Sen gerçek bir dostsun. İnsan hayatında daha değerli bir şey olamaz. Ella sana sahip olduğu için gerçekten şanslı.”

“Önemli değil,” diye mırıldandım. “Ella da benim için aynısını yapardı.”

“Evet işte bu konuda haklısın. Bunu yapardı,” dedi Zelda. “Ama yine de teşekkürler.”

BEDEN ELBİSELERİ

Bekliyorduk. Bana haftalar, aylar gibi gelmişti. Ben, belki atalarımın da oturduğu banklardan birinde oturmuş, Ella'nın yaşayıp yaşamadığını düşünürken Zelda sunağın önünde volta atıyordu. Filmlerde ve kitaplarda kahramanlar sevdiği kişilerin iyi olup olmadıklarını hissederlerdi. Kilmington'daki geceden sonra artık böyle bir şeye inanmıyorum. Ben korku ve çaresiz bir öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyordum. Ella'yı özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki sanki Stourton kolumu veya bacağımı kesmişti. Bu nasıl olabilirdi? Onu bir haftadan fazla bir süredir tanımıyordum ve üstelik o bir kızdı.

“En iyi arkadaşlarımızı,” demişti bir keresinde annem bana, “genelde en zor zamanlarda buluruz, çünkü bize karanlıkta yardım ettiklerini hiçbir zaman unutmayız.”

Eminim ki annem bunu söylerken intikam ateşiyle dolu hayaletler tarafından kovalanılan zamanları kastetmiyordu. Ama birçok karanlık zaman çeşidi olduğunu düşünüyorum ve hepimiz onlardan birini yaşıyoruz. İşte o zaman Ella gibi birine ihtiyaç duyarsınız veya o karanlığın içinde kaybolursunuz.

Zelda'nın cep telefonu çaldığında banktan öyle bir hızla ayaklandım ki ayağım kaydı ve dizlerimle Hartgill isminin üzerine düştüm.

Sakallının vaftiz havuzuna yasladığı koltuk değneklerinden birini titrek ellerle kavradım. Kapıya doğru yürüyen Zelda'yı takip ederken, bana sanki tüm Hartgill'ler arkamızdan bize bakıyor ve ipek darağacı organının tamamlayamadığı şeyi başarmamızı umut ediyorlar gibi gelmişti: Hepsini Stourton'un esaretinden kurtarmak ve her şeyin başladığı o iki cinayetin intikamını almak! Ama tüm bunlar beni gerçekten ilgilendirmiyordu. Sadece Ella'yı geri istiyordum, Zelda'nın dediği gibi, saçının tek bir teline bile zarar gelmeden!

Soğuk bir geceydi. Mezar taşlarının arasında beyaz ve nemli bir sis vardı, sanki onu toprağın altındaki ölümler soluyordu ve sisin ortasında dört adam duruyordu. Normal olmadıklarını ilk bakışta anlamak mümkündü. Derileri onlara ait değil gibiydi ve yüzleri plastik maskeler kadar ifadesizdi. Sakallı haklıydı. Hayaletler ölü bedenleri kıyafet gibi üzerlerine giyebiliyorlardı. Ve Stourton sadece tek bir hizmetkârına değil hepsine böyle elbiseler temin etmişti. Kalbim üşümüştü, Zelda'nın değneğini daha sıkı kavrarırken korkudan zorlukla nefes alıyordum. Ama gözlerim mezar taşlarının arasında tek birini arıyordu.

“Torunum nerede?” diye çıkıştı Zelda bir zamanlar gerçek birer insan olan yaratıklara. Bir katilin ruhuna beden kıyafeti olmak imrenilecek bir kader değildi!

Zelda'nın sesi benim ellerim gibi titremiyordu ama tonundan onunda aynı korkuya sahip olduğunu anlamak beni hem teselli, hem de dehşete düşürmüştü.

Stourton'un hizmetkârları ona cevap vermedi. Ölümler konuşmakta zorlanıyor olmalıydılar. Ama içlerinden biri arkasını dönüp Ella'yı bir mezar taşının arkasından öne doğru çekiştirdi.

Çok solgun görünüyordu. Gözleri korkudan kocaman olmuştu ama içlerinde bir parça öfke de

gördüm. Dimdik duruyordu ve ölülerden biri uzun saçlarını kavradığında dizine tekme attı. Cesur Ella.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdım ve zaten ölü olan birine zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen koltuk değneğini üzerlerine doğru salladım.

Ella'nın solundaki, iğrenç bir tebessümle karşılık verdi ve Ella'nın saçlarını tekrar kavradı. Konuşması kulağa, sanki dili, yeni uzuvları gibi ağızına uygun değilmiş gibi geliyordu.

“İpek urganlı Lord gelene kadar kız arkadaşın burada kalacak,” dedi. “Şu anda yolda.”

“Bence beklemeye gerek yok!” dedi bana bakan Zelda hiddetle ama kol değneğini daha sıkı kavradığında, beni günler ve gecelerce korkutan soluk yüzlü şövalye mezarlık kapısında belirdi. Bu sefer etrafi Longspee'ye olduğu gibi ışıkla kuşatılmıştı ama onunki sisi tıpkı eski bir ekmeğin küfü gibi pis bir yeşile boyuyordu.

Yeni teninin içinde çok daha korkutucu görünüyordu. Kim bilir kaçınıcı, diye geçti zihnimin içinden ama cevabı öğrenemeyeceğime neredeyse emindim. Atı mezarların üstünü kazıyordu, sanki bu şekilde ölüleri uyandırmak istiyordu ama ipek urganlı Lord'un gözü benim üzerimdeydi. Yüzünde yanıyor gibi görünüyorlardı, sanki ruhu alevler içindeydi.

“İşte buradasın Hartgill!” diye hırladı. “Ne bekliyorsun? Buraya gel!” Benimle hizmetkârlarından veya emir erlerinden biri gibi konuşuyordu. Ama ben belki bir katil bile olsa hâlâ bir şövalyenin öğrencisiydim.

“Ella'yı bırakmadan olmaz!” diye bağırdım ve sesimin birinci sınıf öğrencisi gibi çıkmasına sebep olan korkuya lanet ettim.

Ama tüm bunlar karşısında Ella'nın da bir fikri vardı.

“Hiçbir yere gitmeyeceğim Jon Whitcroft!” diye bağırdı. “Bu canavarlar senin kafanı keserken veya kim bilir başka ne yaparken Zelda'yla huzur içinde eve döneceğimi falan mı sanıyorsun?”

Kafa kesmek mi... Yutkundum. Bazı şeyleri özetlemek adına değişik bir tarzı vardı.

“Ella!” diye seslendi Zelda. “Jon'un dediğini yap. Bana gel, her şey düzelecek.”

Ella tereddüt ediyordu ve daha söz dinlemesine fırsat vermeden arkasında duran hizmetkâr yine Ella'yı tuttu. Ella dirseğiyle onu itti ancak hizmetkâr ona vurmak için elini kaldırdığında Stourton onu sert bir tıslamayla durdurdu.

“Bırak gitsin!” dedi dişlerinin arasından. “Sadece çocuğu istiyorum! Sakın onu her şekilde alabileceğimi unutmayın!” diye ekledi iğrenç bir gülümsemeyle.

Eskisinden daha ölü görünüyordu. Dudaksız ağzının içindeki dişler o kadar çürüktü ki sanki onları mezarlardan bir tanesinden çalmıştı. Saçları gri değildi, artık beyazdı. Omuzlarının üzerinden aşağıya doğru dökülen cılız saçlar daha çok örümcek ağını andırıyordu. Ve yeni teni kemiklerinin üzerinde o kadar gergin duruyordu ki sanki kefeni iskeletinin üzerine dikilmiş gibi duruyordu. Adamlarının görüntüsü de iç açıcı değildi. Stourton'a yeni bedenleriyle de hayalet olduklarında ki gibi sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı. Şaşmamalıydı. Ne de olsa yüzyıllardır aynı şeyi yapıyorlar.

Ella, Stourton'un hizmetkârı nihayet onu pek nazik olmayan bir şekilde bize doğru itene kadar tereddüt etti. Attığı her adımda gözleriyle bize bir sonraki planın ne olduğunu soruyordu.

Gerçek bir plan değil Ella, diye düşündüm kemikli elini kılıcının üzerine koymuş olan Stourton'a doğru yola koyulurken. *Kılıcı sana hiçbir şey yapamaz Jon!* diye tekrarladım titrek her adımda. Hiçbir şey yapamaz, bunu unutma!

Ölü adamların yapabileceklerini düşünmemeye çalıştım.

Ella ve ben iki çocuk mezarın arasındaki yoldan geçiyorduk, bu pek cesaret verici değildi. *Hadi*

ama sakallı! diye düşündüm Ella'nın yanından, onun elinden tutabilecek kadar yakın geçerken, panikle annemin sürekli sakallının her yere geç kaldığından şikayetçi olduğunu anımsadım.

Atış sesi aynı anda geldi. Sakallı hizmetkârlardan birini sırtından vurmuş kendi ekseninde dönmesine sebep olmuştu.

“Koş Ella!” diye bağırdım ve onu Zelda'nın durduğu tarafa doğru ittim.

Bir sonraki atış sesi kapının yanındaki çalılıktan geldi ve Stourton'un eski moda berbat küfürler ettiğini duydum.

Etrafına bakma Jon! diye emrettim kendime, Ella'yla birlikte Zelda'ya ve açık kilise kapısına doğru koşarken. Zelda değneğini Zeus'un şimşegini savurduğu gibi sağa sola sallıyordu ama ben nal seslerini arkamda hissediyordum, kulağa hayal gibi hafif ama tehditkâr geliyordu. *Lanet olsun Jon etrafına bakma!* diye düşündüm bir daha. *Sana hiçbir şey yapamaz!* Aynı anda enseme buz gibi ama çok güçlü bir el hissettim.

Beni yere savurdu, çirkin bir yüz yukarıdan bana bakıyordu. Herhalde yaşarken bu kadar çirkin değildi ancak şimdi yüzü kötülük yüzünden deforme olmuştu.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Hartgill!” diye homurdandı Stourton'un hizmetkârı ve çamurlu çizmesiyle göğsüme bastırdı.

Ella'nın kök salmış gibi mezar taşlarının arasında durduğunu gördüm.

“Koş Ella!” diye bağırdım ama kımıldamadı ve başka bir ölü -kısa sarı saçlı zayıf bir herif- onu tuttu, bir diğeri ise düşe kalka Zelda'ya koşuyordu.

Zelda değneğini kel kafasının tam ortasına indirdi ama o sevimsiz sadece hafif bir hırıltı çıkarttı ve sopayı, sanki bebeğin elinden çingırağını alır gibi kolayca aldı. Sonra Zelda'yı korkunç efendisine doğru çekiştirmeye başladı.

Stourton kımıldamadan atının üzerinde oturuyordu ve ifadesiz bir yüzle hizmetkârlarının insanlardan oluşan ganimeti toplayışlarını seyrediyordu. Sakallıya baktım ve onun mezar taşlarının arasından yerde yattığını, yanında da av tüfeğini gördüm. Kısa bir anlığına onun için gerçekten endişelendim ama Stourton bu şaşırtıcı duygumu etraflıca incelememe fırsat vermedi.

“Çocukları kuleye getirin!” diye emretti.

Sesi, gerçek bir sesin kötü bir kopyası gibiydi, boş ve tınısız. Ama ardımda duyduğum ses çok daha korkunçtu. Zelda ağlıyordu. Hıçkırırken küfrediyordu ama yine de gözyaşları çok şey söylüyordu: Kaybetmiştik. Kurtuluş yoktu. Gösteri bitmişti.

“Seni öldüreceğim Stourton!” diye bağırdım, hizmetkârlarından ikisi beni kilise kapısına doğru götürürken. “Seni öldüreceğim pislik herif!”

“Peki bunu nasıl yapacaksın Hartgill?” diye karşılık verdi Stourton yavaş yavaş attan inerken. “Ben zaten ölüyüm, unuttun mu? Şövalye dostun bile bana bir şey yapamadı!”

Ella'ya baktım. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama hâlâ ağlamıyordu. Ben bile kendi gözyaşlarımdan o kadar emin değildim.

Kuleye çıkan merdivenlerin kapısı o kadar alçaktı ki sanki çocuklar için tasarlanmıştı. Bize eşlik eden hizmetkâr neredeyse geçemeyecekti. Yıpranmış merdivenlerde Ella'yı takip ederken o da ikide bir yumruğuyla sırtımı dürtüyordu. Yarı yolda hakkında bazı şeyler okuduğum penceresiz bir odanın önünden geçtik. William Hartgill Stourton'a yakalanmamak için orada saklanmıştı, bu esnada oğlu yardım getirmek için atla Londra'ya gitmişti. Hepsi boşunaydı. Sonunda Stourton onu öldürmüştü. Tıpkı senin gibi Jon, diye düşündüm. Ve bu sefer Hartgill laneti bir Littlejohn'un hayatına da mal olacaktı. Bu düşünce kendim için duyduğum endişeden çok daha beterd.

“Jon!” diye fısıldadı Ella, neredeyse tepeye varmıştık. “Longspee nerede?”

Tabii ki, ölü koristten ve bana anlattıklarından haberi yoktu. Evet neredeydi... Stourton mezarlığa geldiğinden beri onu çağırmak istiyordum ama belirsizlikten başka hiçbir şey hatırlamıyordum ve benden daha küçük bir çocuğu öldüren bir adama güvenmiş olduğum düşüncesi, parmaklarımı mührün üzerine kapatmamı engelliyordu.

“Koristi pencereden itmiş!” diye fısıldadım Ella’ya. “O da bir katil!”

Ella yine bana ‘Bu-nasıl-çocukça-bir aptallık?’ gözleriyle bakıyordu.

“Saçmalık!” diye fısıldadı. “Onu hemen çağır!”

Tanrım daha önce neredeydi? Her bir lafi taze rüzgâr gibi karanlık düşüncelerimin arasında geziyordu.

Kule damına çıkan alçak tahta kapıya ulaşmıştık. Hizmetkâr bizi dışarıya itti. Stourton onu takip ediyordu. Gecenin karanlığı soluk renkli uzuvlarını karaya boyuyordu ve yüzü o kadar saydamdı ki sanki en ufak rüzgârla birlikte kaybolacaktı. Yanındaki yaşayan ölünün bedeni Stourton ona baktığı anda önünde köpek gibi eğildi.

“Ne yazık ki seni kendi ellerimle aşağıya itmiyorum Hartgill!” dedi Stourton üzerindeki soluk renkli elbisesini eliyle düzeltirken. “Ama herhangi bir çiftçinin bedeninin içine girmeyi sevmem.”

Yanında duran ölü adam Ella’ya doğru bir adım attı.

Ella beni geri çekmeye çalışsa da korurcasına kendimi onun önüne attım.

“Acınacak durumda olan bir yalancısın!” diye kekeledim (titreyen dudaklarım daha fazlasını yapamıyordu). “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bugüne kadar birini öldürmeye cesaret edemediğini! Hep başkalarına yaptırdın!”

Parmaklarım Longspee’nin mührüne dokundu.

“Evet! İddiaya girerim, bu yüzden cehenneme gitmeye cesaret edemiyorsun!” diye bağırdım. “Çünkü sen...” Ella uyarırcasına kolumu kavradı ama ben çenemi kapatamayacak kadar öfkeliydim. “... çünkü sen lanet olası pis herif, vicdan azabı çekeceğin tek bir cinayet işlemedin!”

Stourton’un kırmızı gözleri kararmıştı. Saydam teninin altında iskeletini görüyordum, sanki cadılar bayramında berbat bir kostüm giymiş gibiydi.

“Öyle mi?” diye fısıldadı ve bana doğru bir adım attı. Sonra soluk renkli elini kalbime bastırdı.

Kan gördüm. Kıyafetlerime yapışmıştı. Stourton olmuştu ve karanlık bir arazide duruyordum. Önümde bağlı iki adam vardı. Yüzleri kan içindeydi ama hâlâ yaşıyorlardı. Hizmetkârlarımdan birine elimi uzattığımda elindeki sopayı aşağıya indirdi ve elime bir bıçak verdi. Sapı düz ve soğuktu. Bıçağına yanan bir meşalenin ışığı yansıyor. Ne yapacağımı biliyordum. Ve bunun için mutlu olduğumu da...

Korkunç bir histi. O ana kadar hissettiğim en kötü histi.

Ama birden bıçak kayboldu. Her şey yok olmuştu, karanlık arazi, iplerle bağlı adamlar... onun yerine Stourton’un soluk renkli eli ayaklarımın dibinde duruyordu, tam bileğinden kesilmişti.

“Gördüklerini unut Jon!” diyordu Longspee ve tam önümde durdu. “Unut, duyuyor musun?”

Kılıcı Stourton’un hayalet kanıyla parlıyordu.

Ella’nın elimi tuttuğunu hissettim. Beni kulenin duvarına kadar geri çekti. Yüksekliği neredeyse sadece omuzlarımıza kadar geliyordu ve ben enseme, ardındaki derinliğin soğukluğunu hissediyordum.

“Yo hayır, yine mi sen asil şövalye!” diye dalga geçti Stourton bir yandan kılıcını çekerken. “Yine bir tenimi daha mı keseceksin? Boşa uğraşma. Ne kadar savaşırsan savaş, bana hiçbir şey

yapamazsın. Yanlış bir soyadıyla beni cehenneme göndermeye çalışıyorsun!”

Bizimle birlikte kuleye tırmanmış olanlardan biri efendisinin yanına geçti. Ve ardında bizi kurtaracak olan merdivenin bulunduğu kapıda diğeri duruyordu. Öbür ikisi Zelda ve sakallının yanında kalmıştı.

“Yanlış soyadı mı?” diye sordu Longspee. “Hangi soyada ihtiyacım var?”

Stourton güldü. Longspee’nin kestiği el kule damında gitgide solup un ufak olurken, Stourton’un bileğinden yeni bir el şekilleniyordu, parmakları tıpkı et yiyen bir bitkinin yaprakları gibi uzuyordu.

“Sence ne, asil şövalye? Kulağımda hâlâ yaşlı adamın ölmeden önce ettiği lanet yankılanıyor. *Bir Hartgill seni cehenneme göndersin Stourton! Sadece bir Hartgill!* Ama onun yerine boynuma geçirilen ipek urgan intikamı yüzünden beş yüz yıldır ben onları cehenneme gönderiyorum. Bir tanesi bile yaşlı adamın lanetini gerçekleştirebilmek için geri dönmedi. Tıpkı koyunlar gibiler, tırıs tırıs mezbahaya gidiyorlar ve yok oluyorlar! Koruduğun çocuk da aynı yolu arşınlayacak, üstelik bu gece!”

Hizmetkârı bana doğru bir adım atmak istedi ama Longspee tehditkâr bir şekilde kılıcının ucunu gösterdi.

“Ölü bir bedenini seni koruyabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi.

“Kara kalbini öyle bir deleceğim ki, efendini cehennemin kapısında bekleyeceksin.”

Hizmetkâr tereddüt ediyordu, ölü yüzü korkuyla bozuldu.

“Ne bekliyorsun?” diye çıkıştı Stourton hizmetkârına. “Çocukları tut ve duvardan aşağıya it yoksa seni kendi ellerimle cehenneme gönderirim.”

Hizmetkâr bize doğru bir adım daha attı.

Ama Longspee’nin kılıcı bir alev kadar hızlıydı ve hizmetkâr kesik bir çuval gibi düştü. Havayı öyle iğrenç bir koku sardı ki sanki çürümüş ruhu gecenin içine yayılarak kaybolmuştu. Longspee o kadar aydınlanmıştı ki sanki bembeyaz bir ateş topuydu ve kule kapısındaki hizmetkâr da korkuyla kaçmaya niyetlendi ancak Stourton lanet ederek sırtına kılıcını sapladı. Sonra tekrar Longspee’ye döndü. Yüzünde en ufak bir insansı ifade yoktu, kemiklerinin üzerindeki deriler kumaş parçaları gibi dalgalanıyordu. Bedeni öfkeyle soyuluyor gibi görünüyordu.

“Jon merdivene koş!” diye bağırdı benim ve Ella’nın önüne siper olan Longspee.

Stourton’un gövdesi pis bir kırmızı rengine dönüştü, sanki uzuvları döktüğü kanları emiyordu. Ancak William beyaz bir alevin kalbi gibi aydınlıktı. Koristin anlattığı şey umurumda değildi. Sadece ışığı görüyordum ve ne yapmış olursa olsun, onu dünyada tutan her neyse, yine onun öğrencisiydim.

“Ella koş!” diye seslendim. “Ben onunla kalacağım!”

Ama tabii ki Ella kımıldamadı bile. Onu merdivene doğru çekiştirmeye çalıştım fakat bugün bile benden daha güçlüydü.

“Bırak beni!” diye azarladı. “Stourton’un ne dediğini duymadın mı? Onu SENİN öldürmen lazım! Onu cehenneme gönderecek olan Hartgill SENSİN!”

“Öyle mi?” dedim nefes nefese. “Peki bunu nasıl yapacaktım?”

Ella’nın da bir cevabı olmadığını görüyordum.

Stourton tıpkı köpekleri gibi çürük dişlerini gösterdi ama kılıcı Longspee’ninkinden daha hafifti, zahmetsizce savaşılabiliyordu.

“Hâlâ burada ne yapıyorsunuz? Defolun!” diye bağırdı Longspee bana, bir hamleyi daha savuştururken.

Ama biz kımıldamıyorduk.

Onu SENİN öldürmen lazım Jon.

Kavgaları sanki bir asır sürmüştü. İki hayaletin biri karanlık, biri aydınlıktı. Zaman diye bir şey yoktu. Ölmeyen iki adam, ben ve Ella vardık. Longspee Stourton'u en sonunda duvara kadar sürdü ve kılıcını kalbine sapladı. Ama ipek urganlı Lord soluk kozasından sıyrılıp, kemiklerinin üzerine kan kırmızısı yeni bir şekil daha aldı.

“Çok tenim var asil şövalye,” diye alay etti. “Ve döktüğüm kanlar onların daha dayanıklı olmalarını sağladı. Peki ya sen? Asil derini parçalayıp seni cehennemde hizmetkârım yapmadan mezarına dön. Yaşarken ne kadar soluksan hayalet olarak da aynısın. Çaresiz serseri! Kudretliler arasında bir kudretsiz!”

Kılıcını Longspee'nin kalkanına öylesine büyük bir öfkeyle vurdu ki William tökezledi ve Stourton'un kılıcı parlak omzunun derinliklerine girdi. Yaradan, buharlaşmış kan misali ışık yayılıyordu ve ben öfke çığlıklarıyla birlikte ikisinin üzerine tökezledim.

Bu sefer Longspee'nin izin vermesini beklemedim. Etimin onun eti olduğunu hissediyordum. İriyarı ve güçlüydüm, elimle kılıcın sapını kavradım. Ben Jon'dum, ben William'dım. Hem Longspee'ydim hem de Hartgill. Hem adam hem çocuktum. Şövalyeydim ve öğrenciydim. Korkuyordum, aynı anda korkusuzdum; gençtim ama neredeyse bin yaşındaydım. Hepsi bir aradaydı. Kalbimin onun göğsünde attığını hissediyordum. Onun anıları benim, benimkiler onundu ve ağzımı açtığımda Longspee'nin sesinden kendi kelimelerimi duydum.

“Şimdi doğru soyadı taşıyorum ipek urganlı Lord. Ve kanlı derilerin seni benden koruyamaz. Bir Hartgill seni Longspee'nin kılıcıyla cehenneme gönderecek!”

Stourton boğuk bir çığlıkla kılıcını kaldırdı ancak ben gözlerindeki korkuyu görüyordum. Ona Longspee'nin gücü ve kendi öfkemle saldırdım. Longspee'nin koluyla, ama ona ve hâlâ arkamızda duran, kaçıp saklanmayan Ella'ya duyduğum sevgiyle.

Stourton kılıcımı kenara savurdu ama ben onu adım adım, hamle hamle geriye doğru ittim. Sonra göğsüne öyle derin batırdım ki kılıç arkadaki duvara saplandı. Teni çirkin bir çiçek gibi soldu ve ateş gibi parlayan gözleri söndü. Ama ben tekrar geriye doğru gerinerek kafasını kemikli boynundan ayırdım. Beni ne tür bir nefretin sardığını bilmiyordum. Sadece benimki miydi yoksa Longspee'nin nefreti de var mıydı?

Ella'nın sesi beni kendime getirdi. “Jon!” Benim adımları söylüyordu ama Longspee'ninkini de. Stourton önümde un ufak olurken kılıcı aşağıya indirdim ve titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Benim ismim ve Longspee'nin ışığıyla tüm kozaları bir bir yok oluyordu. Ve aniden yine çocuk oldum, William Hartgill'in diz çöküp oğlunun, benim o anda öldürdüğüm adamdan kurtarmasını beklediği taş zemindeydim.

Ella bana sarıldı ve başımı yukarıya kaldırdığımda Longspee'nin duvara yaslandığını gördüm. Öyle canlı bir adam gibi görünüyordu ki, bir anlığına onun yüzyıllar önce öldüğüne inanamadım.

“Jon Whitcroft,” dedi. “Sanırım artık öğrenci değilsin.”

BİTTİ

Ella'yla birlikte kilise kapısından dışarıya çıktığımızda Zelda'yla sakallının başında nöbet tutan iki hizmetkâr endişeli gözlerle kuleye bakıyorlardı. Onları mezar taşlarına bağlamışlardı ve biri sakallının kullandığı tüfeği tutuyordu.

Zelda ne yazık ki görür görmez Ella'nın ismini bağırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve sakallının yara bere içindeki yüzünü neredeyse ikiye bölen tebessümü çok büyüktü. Ama ne yazık ki Stourton'un hizmetkârları da bizi görmüşlerdi. Öyle inanmaz gözlerle bakıyorlardı ki gözleri o an dışarıya fırlamış olsa şaşırmazdım.

“Kilisede kal Ella!” diye bağırdı Zelda, sakallı tüfeği tutan adama tekme atarken. Oltadaki balık gibi tüfeğe asılıyordu ve pek başarılı sayılmazdı ama denemesini bile saygıya değer bulmuştum.

“Ne bakıyorsunuz? Efendinizi cehenneme gönderdik, üstelik bu sefer sonsuza dek!” diye bağırdım hizmetkârlara. “Belki ona yetişebilirsiniz!”

Av tüfeğinin saçması yüzüme bir karış mesafede olan kapıya isabet etmişti ve Ella, bir sonrakinin burnumu kopartmaması için beni geriye doğru çekiştirdi.

“Delirdin mi?” dedi dişlerinin arşından. “Onları Longspee'ye bırak.”

Longspee. Bizimle birlikte kuleden inmişti ama şimdi neredeydi? Etrafa bakındım. Koridorda durmuş sunağa bakıyordu. Ella eliyle, gözlerini Stourton'un hizmetkârlarından ayırmadan ona doğru yürümemizi işaret etti. Neyse ki efendileri olmadan ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi görünüyorlardı.

“Nereye gitti?” Longspee yine neredeyse görünmez olmuştu, sanki kuledeki mücadelede tüm gücünü kullanmıştı. “Nereye gitti Jon? Cehennem var mı? Ölüm beni nihayetinde yakaladığında ben de mi oraya gideceğim?”

Ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Zihnimde koristin sesinin okul kilisesinde yankılanışını duydum. *Beni öldürdü!*

“Dışarıda,” dedim, “Stourton'un iki hizmetkârı daha var. Ella'nın büyükannesi ve... amcası ellerinde. Onlara yardım edebilir misin?”

Tabii ki edebilirdi. Longspee eski kilisenin duvarlarından geçtiğinde sakallı ona tıpkı ilk kez yılbaşı ağacı gören bir çocuk gibi hayran gözlerle bakıyordu.

Stourton'un hizmetkârlarının boş bakışlarından kaçmaya niyetlendikleri okunuyordu ama bunu yapmadılar. Belki hâlâ

efendilerinin kuleden inip onlara yardım edeceğini düşünüyorlardı. Biri Longspee'ye ateş etti, hayalet olarak bunun ne kadar budalaca olduğunu bilmeliydi. Diğer mezar taşlarının arasında, ıslak toprağa saplanmış olarak duran küreği aldı. Bu da pek akıllıca sayılmazdı. Sonra ikisi de Longspee'ye saldırdı ama ölü insan uzuvlarıyla kendilerini ona karşı koruyamadılar ve sonunda çaldıkları ölü bedenlerin içinden kirli sis şeklinde çıkıp tıpkı efendileri gibi gecenin içinde

kayboldular. Longspee kılıcını kınına soktuğunda Kilmington Mezarlığı rahat bir nefes almaya başlamış gibiydi. Mezarlar arasındaki sessizlik, tıpkı kuvvetli yağın yağmurdan sonraki hava kadar saftı.

“Şövalyelerden ne anlıyorsun?” demişti annem bana, beşinci doğum günümde dokuzuncuya kadar başka bir kostümü asla kabullenmediğimde. Evet, ne anlıyordum? Belki zırh ve kılıçla kötülüğü yenebileceğime inandığım için.

Ella Zelda’yı ve sakallıyı çözdü (ona annem gibi Matt diyordu).

“Beni neden daha önce çağırmadın Jon Whitcroft?”

Sonra sorusunu cevaplayamadan ortadan kayboldu.

LONGSPEE’NİN KARANLIĞI

Zelda o gece koltuğuna yatmam konusunda ısrar etti ve neredeyse Stourton’un hizmetkârları kadar ölü görünmesine rağmen sakallıyı Popplewell’lere gönderdi.

“Jon’u okuldan aldığını ve onları aramayı unutacak kadar keyifli vakit geçirdiğinizi anlat,” dedi onu kapının dışına iteklerken.

“Keyif mi? Keyifli vakit geçirmiş gibi görünüyor muyum?” diye itiraz etti sakallı ama gerçekten Popplewell’leri sakinleştirmeyi ve Ella’nın ondan istediği gibi, Zelda’da iki gece daha kalmama izin vermeye ikna etmeyi başardı. Sonra çoktan alarma geçirdikleri annemi arayıp bir saat konuştu. Doğruyu söyleyemeyince hayat zorlaşıyor. *Lütfen Jon Whitcroft’un yokluğunu hoş görün. En iyi kız arkadaşını kurtarmak ve eski bir*

aile lanetini ortadan kaldırmak zorundaydı. Zelda’nın böyle bir özür mektubu yazabilmesini çok isterdik.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda koltuğun kolluğunda oturan bir kurbağa bana bakıyordu ve etraf krep kokuyordu.

“Böyle bir geceden sonra okula gidilmez!” dedi Zelda mutfağa girdiğimde. “Bayan Tinker’i arayıp, Matthew’in getirdiği şekerlemeler yüzünden ikinizin de midesinin kötü olduğunu söyledim. Onun dışçı olduğunu bilmiyor.”

Sakallı bahane olarak kulağa hoş geliyordu. O mutfağa geldiğinde ben de gelecekte bunu nasıl kullanabileceğimi düşünüyordum. Yeteri kadar hırpalanmış görünüyordu ama onu neredeyse tanıyamayacak olmamın sebebi bu değildi. Tıraş olmuştu.

“Bu sabah kendimi farklı hissettim,” dedi krep kusursuz dişlerinin arasına iterken. “Sakal artık yakışmıyordu.”

Ella sinekkaydı yanağına bir öpücük kondurdu ama ben yüzünün böyle daha iyi görüldüğünden pek emin değildim, yine de ona bir süre daha sakallı demeye karar verdim (hâlâ daha öyle yapıyorum).

Ayrıca itiraf etmem lazım ki çenesindeki yara izi etkileyiciydi ve Stourton yüzümde belli bir yara izi bırakmadığı için biraz üzülüm.

Kahvaltı sonrası Ella’ya nihayet okul kilisesinde gördüğüm koristi anlattığımda, her zaman olduğu gibi o kadar ifadesiz dinledi ki, bu bile beni rahatlatmıştı.

“Bunu Longspee’ye anlatmalısın!” dedi “Her şeyi anlatacağına eminim.”

“Sonra?” diye cevapladım. “Onu pislik biri olduğunu düşündüğüm içi daha önce çağırmadığımı düşünecek!”

Karşılığında aldığım bakış bir ‘Jon-Whitcroft-artık-buna-katlanacaksın’ bakışıydı.

“Peki,” diye mırıldandım. “Onunla konuşurken yanımda olacak mısınız?”

“Tabii ki,” dedi. “Ne de olsa geçen akşam için teşekkür etmem lazım.”

Ella yine katedralde kilitli kalmak istiyordu ama bunu Zelda’ya söylediğinde sert bakışlarla

karşılaştı.

“Söz konusu bile olamaz. Bundan sonra ikinize gece kaçamakları yok,” dedi. “En azından size eşlik eden biri olmadıkça yok!” Ve katedral rehberlerinden birinden Dom avlusunun kapısının ve alanın yan kapısının anahtarlarını temin etti.

“O rehber Zelda’nın eski bir hayranı,” diye fısıldadı sakallı bize, Zelda anahtarları gururlu bir ifadeyle mutfak masasına attığında. “Söylenenlere göre ismini katedraldeki üç sütuna kazımış ve onun yüzünden hiç evlenmemiş!”

Ella büyükannesini en azından Longspee’yle yalnız konuşmamız için ikna etmeye çalıştı ama Zelda başını öyle hızla sağa sola salladı ki gözlüğü kaydı.

“Saçmalık!” dedi hepimiz arabaya doluşurken. “Ya gerçekten katilse ne olacak? Tartışmaya gerek yok! Söz veriyorum sadece yardıma ihtiyacınız olduğunda ortaya çıkacağım.”

Akşam ilahilerinden sonra yan kapıdan katedrale süzüldüğümüzde sanki eski bir dostla karşılaşmış gibi hissettik. Ella ve ben Longspee’nin lahtine giderken Zelda sütunlardan birinin arkasına saklandı.

Buraya ilk gelişimden bu yana çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyordum, sanki William’i yardım için başka bir çocuk çağırmişti.

Ne söyleyecektim? Onun bir katil olduğundan şüphelendikten sonra gözlerinin içine nasıl bakacaktım? Üstelik benden daha küçük bir çocuğun katili!

Sesini duymadan önce varlığını hissetmişim bile.

“Evet... Beni neden neredeyse iş işten geçtikten sonra çağırdın Jon?”

Beni bekliyormuş gibi sütunların arasından çıktı.

Başımı eğdim, ölü koristin sözleri dilimde zehir gibi bir tat bırakıyordu. William Longspee’yi seviyordum ama onun karanlık tarafını görmüştüm. Kilmington mezarlığındaki kilise kulesinde Stourton’la mücadele ederken insanın içindeki karanlığın ne kadar güçlü olabileceğini kendim tecrübe etmişim.

“Kalbini bulmasını istediğin koristle konuştum.” Kelimeleri neredeyse fısıldıyordum ama sesim geniş ve boş katedralde çınlıyordu.

“Anlıyorum.”

Sesinde büyük bir yorgunluk vardı. Ve saydam bedeninden katedral duvarlarını o kadar net görüyordum ki, sanki üzüntü ve suçluluk duygusu onu yiyip bitirmişti.

“Sana ne anlattı?”

Bu, Stourton’la savaştan daha fazla cesaret gerektiriyordu.

“Onu öldürenin sen olduğunu. Biliyorum,” diye ekledim, “ona güvenmemeliydim! Eminim her şey çok daha farklıydı...”

“Hayır Jon! Bu gerçek.”

O kadar ürperdim ki sanki Stourton kemikli elini kalbime bastırmıştı. Longspee karanlıkta neredeyse görünmüyordu ama sessizlikte yankılan her bir sözü sanki kalbimi oymak ister gibiydi.

“Ama... neden?” Ella yanıma gelmişti. İlk defa sesinin titrediğini duyuyordum.

William gözlerini sütunların üzerinde gezdirdi. “Bana kalbimi bulduğunu ve tek bir şartla onu bana vereceğini söyledi: Öğretmenini öldürürsem!”

Lahtinin üzerinde asil ve sakin bir ifadeyle yatan heykeline doğru yürüdü.

“Bana öğretmenin zaten yaşlı bir adam olduğunu söyledi,” diye devam etti William neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. “Herhalde kendini ona göstersen bile kalbi durur, dedi. ‘Neden onun ölmesini istiyorsun?’ diye sordum. Güldü. ‘Çünkü ondan hoşlanmıyorum!’ diye cevap

verdi. Bunu daha önce duymuştum... bir kraldan. John böyle şeyler söylerdi: ‘Onu ayağımın altından kaldır. Ondan hoşlanmıyorum.’ Ve her zaman arzusunu hemen yerine getirecek biri olurdu. Bazen bunu ben yapardım. Üzülüyordum. Ahlaksız bir çocuktan emirler aldığım için çok üzgündüm!”

Longspee elini uzattı ve kendininkinin aynısı olan taştan yüzüne dokundu. Parmakları içine girdi, sanki taş da tıpkı onun gibiydi.

“Ona şartını yerine getirmeyeceğimi ve kalbimi geri istediğimi söyledim. Bana güldü. ‘Hayır! Bu durumda onu tekrar gömeceğim’ dedi. ‘Umarım bu kararın seni öyle güçsüz ve mutsuz kılar ki, yeminini asla yerine getiremezsin! Ve karımı da bir daha asla göremeyeceksin. Zaten kalpsiz bir şövalyeyi ne yapsın?’

Longspee eliyle yüzünü sildi.

“Çaresizdim, öfkeyle kılıcımı çektim. Geriye tökezledi ve önünde durduğu pencereden sırtüstü aşağıya düştü. Boynunu kırdı. Çılgılığı alnıma ‘katil’ damgası vurdu ve ben karanlığın ruhumu sonsuza dek siyaha boyadığını hissettim. Biri eksik biri fazla William, dedim kendime. Sadece bir kişi daha eklendi! Çok kişiyi öldürdün ve bu gerçekten kötü biriydi. Ama karanlık bir daha benden gitmedi ve ben ruhumu temizleme umudumu kaybettim. Veya Ella’yı tekrar görebilme... William Longspee bir gölgeden başka bir şey değil. Bu dünyaya sonsuza dek kelepçelenmiş biri!”

Anıt mezarının ve diğer kutsal insanların, günahkârların, ona yukarıdan bakan tüm taş suratların önünde kendini dizlerinin üzerine bıraktı. Katedralin duvarları teselli sözcükleri fısıldıyor gibiydi ve sütunlar sanki şövalyenin suçunu omuzlamıştı. Ama dışarıdan hâlâ içeriye karanlık akıyordu ve Ella’nın el fenerinden cılız bir ışık yayılıyordu.

Ella onu kovacağından tereddüt edencesine Longspee’ye yaklaştı.

“Sen beni ve Jon’u kurtardın,” dedi. “Ve Zelda’yla Matt’i. Sanırım yeminin çoktan gerçekleşti ve karımı bir gün yine göreceksin! Çünkü Jon ve ben kalbini bulup onun ayakucuna gömeceğiz. Bunu sana ismimin Ella Littlejohn olduğu sürece söz veriyorum. Ve şimdi lütfen ayağa kalk!”

KORİSTLERİN ADASI

İtiraf ediyorum: Ella ertesi gün bir kez daha onun yardımına ihtiyacımız olduğunu söylediğinde sakallı kesinlikle can sıkıcı sorular sormadı. Ella'yla benim yukarıdaki okul kilisesine sızabilmemiz için anlaştığımız gibi derslerin bitmesine az kala gelip bizi denetleyen öğretmenimizi (Bayan Banegal, matematik ve kimya öğretmeni) diş sağlığı ile ilgili bir konuşmayla oyaladı.

Pis şantajcıyı iyice korkutup kendiliğinden kalbin nerede olduğunu söylemesini sağlamayı teklif ettim ama Ella alnını buruşturup bunu nasıl yapacağımı sordu. Elbette hiçbir fikrim yoktu, böylelikle onun yöntemini kullanmaya karar verdik: Ben bankların arasına saklandım ve on dakika sonra Ella kiliseye gelip sanki içeride kimsenin olmadığına emin olmak istercesine etrafa bakındı. (Oldukça iyi bir oyuncu olduğunu o gün anladım).

“Aleister! Aleister Jindrich!” dedi sessizliğin içine. (İsmi bize Longspee söylemişti.) “Neredesin? Seninle konuşmam lazım.”

Gelmesi uzun sürmemişti. Ella her zamanki gibi çok güzel görünüyordu ve şüphesiz ki böyle bir kızın onu çağırması Aleister'in kibrini okşuyordu.

Önce sunak merdivenlerinin önünde bir dalgalanmadan başka bir şey değildi. Sonra kafası belirmeye başladı. Yüzüne, *Alice Harikalar Diyarında* romanındaki kedinin gülümsemesi yayılmıştı ve en sonunda çocuğun tamamı Ella'nın karşısında duruyordu. Üzerinde Angus'un koro kostümünün soluk renklisi vardı.

“Şuna da bir bakın!” diye mırıldandı ve Ella'ya öyle kışkırtıcı bir ifadeyle güldü ki ona o anda temiz bir dayak atmaktan keyif alabilirdim. “Tanışıyor muyuz? Sanmam ama!”

Ella ona o kadar ifadesiz bakıyordu ki sanki dünyada ölü bir koriste bakmaktan daha doğal bir şey yoktu.

“Adım Ella Littlejohn,” dedi. “Büyükannem Salisbury'de hayalet turları düzenliyor. Bu yüzden buradayım.”

“Öyle mi?” Aleister, tıpkı kedinin süt tenceresinin etrafında gezindiği gibi Ella'nın çevresinde dönmeye başladı. “Daha ayrıntılı anlatır mısın?”

Ella kollarını göğsünde kavuşturdu. Sakallı bize bunun sözüm ona insanın içine girmesini engellediğini anlatmıştı. Diş doktoru olduğunu unuttuğunda gerçekten işe yarar bazı şeyler söylüyordu.

“Büyükanneme senden bahsettim,” dedi Ella. “Ne de olsa okulda herkes senin hakkında her şeyi biliyor. Ama Zelda turlarında, ev hasreti çektiği için pencereden aşağıya atlayacak kadar çocukça davranan ve o zamandan beri de hayalet olarak eski okuluna musallat olan bir oğlandan bahsetmek istemiyor.”

Mükemmel. Aleister bir çarşaf kadar beyaz olmuştu (normalde zaten çok renkli olduğundan değil ama bir fark olmuştu).

“Demek büyükannen bunu söylüyor?” diye tısladı. Gerçekten bir kediye çok benziyordu.

“Evet bunu söylüyor,” diye karşılık verdi Ella kımıldamadan. “Ama ben başka bir hikâye duydum.”

Konuşmasına etkileyici bir ara verdi ve kıyafetini eliyle düzeltti (kızların okul üniformasının pek heyecan verici olduğu söylenemez ama Ella onun içinde bile güzel görünüyordu).

“Benim sınıfımda bir çocuk,” diye devam etti, “katedralde bir şövalyenin hayaletinin dolaştığını, kalbini çaldığın için seni öldürdüğünü söylüyor. Bu tabii ki kulağa ev hasreti hikâyesinden daha iyi geliyor. Ama hangisi gerçek?”

“Gerçek bu işte! O lanet olası şövalye beni öldürdü!” Aleister Ella kadar uzun olabilmek için parmak uçlarına kalktı. Kendini beğenmiş küçük ucube! Cennetle cehennemin onu istememesine şaşmamalı.

Ella eliyle saçını düzeltti. “İspat et!”

“İspatlamak mı?” Aleister şaşkın bakıyordu. “Nasıl?”

“Bana kalbi göster!”

Bir anlığına neler döndüğünü anladığını sandım. Ancak, bir pencereden düşmüş olması ve yüzyıllarca bir hayalet olarak eski okuluna musallat olması hoşuna gitmemesinin dışında, ben de kibrini küçümsemiştim.

“Tamam,” dedi. “Ama onu sana gösterdiğimde seni öpmem lazım.”

Küçük pislik! Ella'nın yutkunduğunu ve göğsünde kavuşturduğu ellerini yumruk yaptığını görüyordum ama sesinden o nefret anlaşılıyordu.

“Tabii ki,” dedi tamamen sakın bir ses tonuyla. “Seni hep öpmek istemişimdir. Dışarıdaki resimde çok hoş görünüyorsun.”

Yutmuştu. Zavallı küçük şantajcı bunu, balığın oltadaki yemi yuttuğu gibi yutmuştu. Herhalde Aleister insanlara dokunamadığını tamamen unutmuştu. Ella kadar güzel olanlara bile.

“Kalbi güvenli bir yere gizledim!” diye fısıldadı Ella'ya. “Buradan uzakta değil.”

O halde onu yine Stonehenge'e gömmemişti. Ella ona yapacağı sürprizi ustaca gizlemeyi başarıyordu.

“Güzel. Göster onu bana.”

Aleister başını sağa sola salladı.

“Karanlık olmak zorunda. Tenim çok fazla gün ışığı gördüğünde korkunç kaşınıyor.”

Ella renkli kilise pencerelerine baktı.

“Ama bu saatler sürer,” dedi. “Neden bana nereye gizlediğini söylemiyorsun. Ben onu gidip alırım.”

İyi denemeydi ama Aleister o kadar da aptal değildi. Kurnaz gülümsemesi hemen kayboldu.

“Yo yo, onu sana kendim göstermek istiyorum güzelim!” diye mırıldandı. Hafif yankılanan sesi kulağa saçma geliyordu. “Karanlık olduğunda beni burada okulda bekle!”

“Peki.” Ella gerçekten beklenti dolu bir gülümseme sergilemeyi de başarmıştı. “Bir sorum daha var. O şövalyenin günün birinde buraya gelip kalbini geri isteyeceğinden korkmuyor musun?”

Aleister'in kahkahası o kadar haindi ki, ona uygun tek cevap gökyüzünden inecek bir şimşek olurdu ama herhalde gökyüzü adaleti bir kilisede bile bu tarz araçları kullanmıyordu.

“Zavallı köpek, katedrali ancak biri onu yardıma çağırdığında terk edebiliyor,” diye kıkırdadı. “Bunu kendi ettiği saçma yeminine borçlu.”

“Ne aptallık!” Ella'nın o pislik herife attığı bakış içindeki nefreti açıkça belli ediyordu ama anında Aleister'e yine o en tatlı Ella tarzıyla gülümsedi.

“Tamam!” dedi. “O zaman güneş battıktan sonra görüşüyoruz.”

Sakallı pek iyi zaman geçirmemişti (“Tanrım, şu öğretmen bütün arkadaşlarının çürük dişlerinden bahsetti!” diye söylendi, onunla tekrar okulda bulduğumuzda) ve ona hava kararır kararmaz tekrar okula gitmemiz gerektiğini söylediğimizde çok şaşırıldı. Zaman dolana kadar bize eşlik etmekte ısrarcıydı. Böylelikle High Caddesi’nde bize dondurma ısmarlamasına izin verdik ama nihayet karanlık olduğunda ve kilitli okul kapısına geldiğimizde Ella ona açık bir dille bundan sonrasını yalnız halletmemiz gerektiğini söyledi. Bize sözde baba rolleri oynayarak vaaz vermeye çalıştı. Ama nihayet, bu sefer neredeyse Ella’dan bir kafa boyu kadar kısa olan bir hayaletle buluşacağımız için karışmamayı kabul etti.

Piskopos sarayı ay ışığında gerçekten bir okul gibi görünmüyordu ve Ella’yla birlikte demir kapıdan diğer tarafa tırmanırken, Aleister’in geceleri boş koridorlarda nasıl gezindiğini ve çoktan ölmüş olan öğretmenlere ve öğrencilere ne tür soytarılıklar yaptığını düşünüyordum.

Okulun arkasında gündüzleri futbol ve ragbi oynadığımız çayır olağan çocuk kalabalığı olmayınca dolunay kadar yabancı görünüyordu.

“Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Ella bana, çimlerin üzerinde yanında durduğumda. “Seni görmeden saklanmalısın!”

Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. Ay aniden bir bulutun arkasında kayboldu ve gece zifiri karanlığa büründü. Ama Ella tabii ki haklıydı. Ben de kendime okulun önündeki çalılıklar arasında bir yer bulmaya çalıştım ve Aleister’in Ella’yı benim onları çaktırmadan takip edebileceğim bir yere götürmesini umut ettim.

Neyse ki pis herif Ella’yı görmeye pek meraklı olduğundan fazla bekletmedi. Okul duvarlarının içinden beyazımsı bir şekil süzüldüğünde Ella çimenler üzerinde bir yukarı bir aşağı yürüyordu. Evet hayaletler uçmuyorlar, yürüyorlar. Tuhaf bir görüntü, çünkü bunu çoğu kez yerden bir karış yukarıda yapıyorlar.

İkisinin ne konuştuğunu anlayamıyordum. Sadece Aleister’in soluk renkli bedeniyle Ella’ya çok yakınlaştığını görüyordum. Bunun için onu memnuniyetle tekrar pencereden aşağıya itebilirdim. Çimenlerin üzerinden çekip gittiklerinde gizlendiğim yerden fırlayıp peşlerinden koşmamak için kendimi zor tuttum. Ama kendimi anlaştığımız gibi Ella’yı nereye götürdüğü netleşene kadar beklemeye zorladım.

Neresi olduğu kısa süre sonra netleşti.

Aleister ‘adaya’ doğru gidiyordu.

İsim oldukça yanıltıcı. Ada, okul alanının içinden geçen bir derenin ortasında, çamur ve sığ suyla çevrelenmiş yassı bir tepeden başka hiçbir şey değil. Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri orada deniz kazazedeleri veya korsancılık oynuyorlardı, üçüncü sınıf öğrencileri ise zaman zaman onlara saldırı düzenlemek için dallardan ve ağaç parçalarından bir baraj inşa etmişlerdi. Ella dengesini sağlayarak adaya geçer geçmez saklandığım yerden çıktım ve kız kardeşlerimle yıllarca oynadığımız saklambaç oyununda olduğu gibi sessizce karanlık çimlerin üzerinden ilerledim. Ancak barajı geçmek neredeyse imkânsız bir işti. Dallar öyle büyük bir gürültüyle çatırdıyordu ki her adımda durmak zorunda kalıyordum, ancak Ella şüpheli sesleri bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu. Nihayet adadaydım ve Aleister’in soluk renkli şeklini çalılıkların arasından görüyordum.

“Kalp kavanozunu şuradaki taşların oraya gömdüm,” dediğini duydum. “O zaman buralar çok farklı görünüyordu ama nehrin orası olduğuna eminim.”

O zaman. Tabii ya! Ölümüne düşüktükten sonra onu bir daha çıkaramamıştı. Demek ki yüzyıllardır

gömüldüğü yerde duruyordu; bu arada onu kimse bulmadıysa elbette.

Çalılıkların arasından gözetliyorum ve Ella'nın ceketinin içinden, Stonehenge'e de getirdiği küreği çıkarttığını gördüm. Gerçekten her şeyi düşünüyordu.

“Kavanoz nasıl görünüyor?” diye sordu.

“Kapağında sihirli sembollerin olduğu kurşun bir kavanoz. Ama o bana ait, sakın bunu unutma!”

“Tabii ki!” dedi Ella ve kazmaya başladı.

Aleister tam arkasında duruyordu. Hayalet gözlerini Ella'ya dikmiş bakarken sakın kalmak çok zordu ama ona, pislik herif Ella'yı doğru yere götürdüğünde kendimi göstereceğime dair söz vermiştim.

Ona dokunma Aleister Jindrick! diye düşündüm. *Sakın!*

Ona dokunamaz aptal! diye itiraz ettim kendime. Ama pek yardımı olduğu söylenemezdi.

“Burada hiçbir şey göremiyorum. Burada olduğuna emin misin?” diye sordu Ella bir süre sonra.

“Evet kesinlikle. Orada olması lazım.”

Ella küreği tekrar yağmurla ıslanmış olan toprağa sapladı. Bana sanki saatlerdir kazıyor gibi gelmişti ama birden boğuk bir şangırtı duydum. Metal metale çarpmıştı. Ella küreği bıraktı ve elini kazdığı deliğe daldırdı.

“Onu hissediyorum!” diye bağırdı. “Bir kavanoz. Tıpkı söylediğin gibi.”

“Gördün mü?” Aleister tıpkı karanlıkta parlayan bir mantar gibi gururla ışıldamıştı. Sanki ölü bir adamın kalbini çalmak çok etkileyiciymiş gibi, “Eee?” dedi. “Öpücüğüm nerede?”

Ella şüpheli gözlerle baktı.

“Önce kalbi görmeliyim. Ya aşağıdaki şey bir kek kutusundan başka bir şey değilse?”

Aleister'in soluk renkli yüzü öfkeye boyanmıştı. “Orada kalp var ve sen beni öpeceksin! Şimdi!”

Ella ayağa kalktı. Hâlâ ondan uzundu.

“Öyle mi? Peki bu nasıl olacak? Sen bir hayaletsin. Ama etten kemikten de olsan büyükannemin kurbağalarını öpmeyi tercih ederdim!”

Ella'ya sarılmaya çalıştı ama kolları vücudunun içinden geçti. Ella'nın da onu itmeye çalışması hiçbir işe yaramamıştı.

“Onu rahat bırak pis, ölü hırsız!” diye bağırdım ve çalılıkların arasından öyle hızla fırladım ki ayağım dosdoğru yeni kazılmış deliğin içine girdi. İçinden çıkarmaya çalışırken de bileğimi burktum ama buna rağmen korurcasına Ella'nın önünde durmayı başardım. Bana öyle rahatlamış bir ifadeyle baktı ki kırık bir bileğe bile değerdi.

“Sen kalbi al!” dedim ona Aleister'den gözlerimi ayırmaksızın. “Bu küçük pislikle ben ilgilenirim.”

Kulağa güzel geliyordu ama ne yazık ki bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tabii ki Longspee'yi çağırabilirdim. Ama benden daha kısa olan bir hayaletle bile başa çıkamayacaksam, bir şövalyenin öğrencisi olduğumu nasıl söyleyebilirdim.

Aleister çürümüş portakal rengine dönmüştü ve öfkeden titriyordu.

“SEN burada ne arıyorsun?” diye çıkıştı bana, gözleri bir çift kor parçasına dönüşürken. “Yoksa o lanet olası şövalye mi gönderdi seni?”

“Öyleyse ne olacak?” diye cevap verdim. “Bu hâlâ onun kalbi değil mi?”

“Seni öldüreceğim!” diye feryat etti Aleister. Bu esnada başı cadılar bayramında yanan balkabakları gibi yanıyordu.

“İşte bunu yapamazsın!” dedim alay edercesine. “Ve inan bana ne söylediğimi biliyorum. Son

günlerde senin gibilerle yeterince uğraştım.”

O anda arkamdaki Ella keyif çılgılığı attı.

“Buldum onu Jon!” diye bağırdı.

Elinde tuttuğu kavanoz gri metaldendi, tıpkı Aleister’in söylediği gibi kurşundu ve üzerinde bir takım semboller vardı. Onlara bakınca Aleister’i tamamen unutmuştum. Tam üzerime atlayacakken Ella beni uyardı ama çok geçti. Soluk renkli bedeni benimkiyle iç içe geçti; kalbimi, zihnimi öfkesiyle ve birçok resimle, gürültüyle doldurdu. Öyle ki kendi adımları bile bilemez hale gelmişim.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdığımı duydum Ella’nın.

Korumak istercesine kollarını bana doladığını, Aleister’in soğukluğuyla onun sıcaklığının arasındaki farkı hissediyordum.

“Jon!” diye bağıırıyordu. “Jon!” Ve bana ismimi tekrar hatırlattı.

Aynı anda Aleister de bana saldırdığı gibi yok olmuştu ve ben titreyerek nemli zemine diz çöktüm. Kendimi kesinlikle bir şövalyenin öğrencisi olarak değerli görmüyordum.

“Bilmeliydim!” dedim öfkeyle kekeleyerek. “Yana atlamak zorundaydım veya kollarımı göğsümde kavuşturmak ya da...”

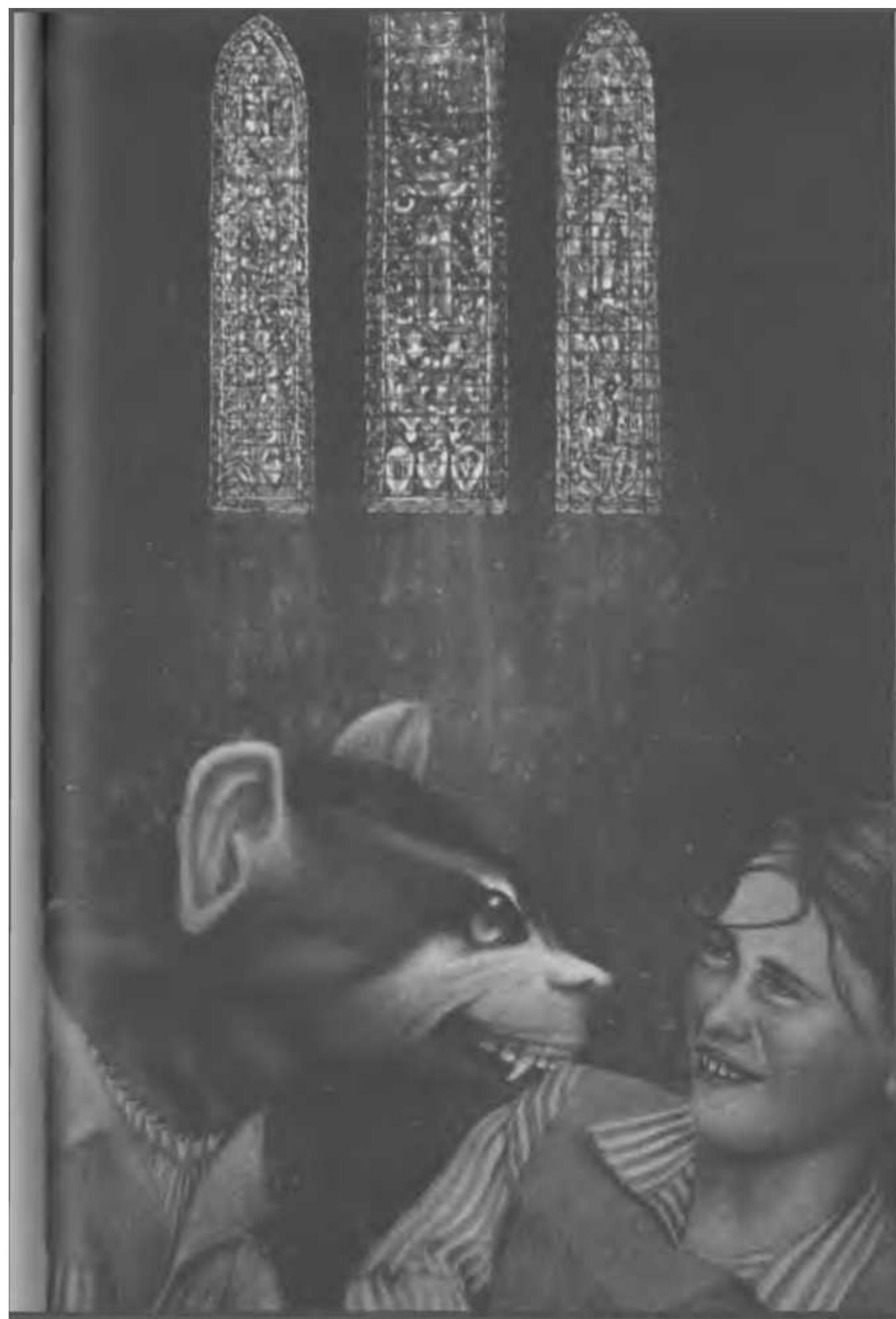
“Unut bunu!” dedi Ella ve ayağa kalkmama yardım etti. “Beni de gafil avladı. Adi, pis herifin teki ve umarım bir daha onu hiç görmeyiz.”

Kavanoz hâlâ, Ella’nın bana yardıma koştuğu anda elinden düşürdüğü yerde duruyordu. Tıpkı eski moda bir çiçek vazosuna benziyordu. Ella onu yerden alıp koluyla sildi. “Siyah büyü,” dedi ben sembollere bakarken. “Endişelenme. Zelda hep, ‘Sadece ona inandığından etki eder,’ der. Hadi kapıya geri gidelim, Matt bizim için endişelenmeye başlamıştır.”

Tabii ki sakallıyı tamamen unutmuştum. Piskopos sarayının önünden geçerken (ve gerçekten gece asla bir okula benzemiyordu) pencerelerden birinin ardında öfkeli bir dalgalanma gördüğümü sandım, zihnimin içindeyse camın parçalanma sesi yankılandı ve Aleister Jindrich’in soğuk kış günü ölümüne düşüşünü hissettim.

Bugün bile Aleister’in zihnimin içinde bıraktığı kocaman izlerden biri ansızın aklıma geliyor.

İnanın bana, hiç iyi bir his değil!

AKŞAM ŞARKISI

Kapıya geldiğimizde sakallı tıpkı kafesteki bir kaplan gibi sabırsızca aşağı yukarı yürüyordu.

“Ne kadar uzun sürdü?” diye kızdı. “Sizin orada bir hayaletle bulduğunuz ve benim uslu uslu kapının önünde beklediğimi öğrendiklerinde anneleriniz bana ne yapar haberiniz var mı? Üstelik bir de bana sakın kimsenin gelmediğini söylemeyin!”

“Annem benden hiçbir şey öğrenmeyecek!” diye cevap verdim büyük kapının üzerinden diğer tarafa geçerken. “Ayrıca saat daha on.”

“Kesinlikle,” dedi Ella ve bana kavanozu uzattı. “Sakin ol Matt. Her şeyin farkındayız.”

Bu elbette yalandı. Ama sakallı zaten Ella'nın söylediklerini duymamıştı, sadece kavanoza bakıyordu.

“Onu almışsınız!” dedi kekeleyerek.

Başımınla onayladım ve kavanozu göğsüme sıkı sıkı bastırdım. Her şey yolundaydı. Hâlâ kafam iğrenç bir biçimde Aleister'le meşgul olsa bile.

“Bunu Longspee'ye anlatmalıyız,” dedim sakallıya. “Ama bence burada bekleme. Belki Aleister peşimizden buraya gelir.”

Sonra Ella'yla birlikte katedrale yürümeye başladım.

O da elbette peşimizden geldi.

Durdum.

“Ne yapıyorsun? Sen gelemezsin!” Nazik olmak için çaba sarf ediyordum. Ne de olsa pek başarılı olamasa da Kilmington'da Ella'yı kurtarmaya çalışmıştı.

“Öyle mi? Neden peki?”

Çünkü Longspee bana ait, diye cevap vermek istedim. Ama elbette bunun ne kadar çocukça olduğunu biliyordum. Onun cevabı da şahane sayılmazdı.

“Ben de onu bir kez görmek istiyorum.”

“Neden? Eğer hayalet görmek istiyorsan geri dön ve Aleister'i gör.”

“O bir şövalye değil!” diye tersledi sakallı, o kadar kırmızı olmuştu ki karanlıkta bile belli oluyordu. “Kilmington'da ona bir kerecik bakabildim!”

“Ama gelmez ki, şayet sen...”

“Kesin şunu!” diye susturdu Ella bizi sabırsızca. “Matt'in gelmesinin bir önemi yok. Longspee zaten gelmeyecek.”

Bize katedral penceresini gösterdi. Camlardan dışarıya ışık süzülüyordu ve ben Angus'un koristlerin prova yaptığı bir konserden bahsettiğini hatırladım. Hayal kırıklığıyla kavanoza baktım, Ella kolumdan tuttu.

Yine de ona anlatacağız,” dedi. “Bizi bir şekilde duyacaktır.”

Prova yapan koristlerin bizi görmemesi için gizlice güney koridorundan içeriye süzüldük. Ella ve

ben taş kadar sessizdik ama sakallı bir türlü çenesini tutamıyordu.

“Şu sütunlara bakın!” diye fısıldadı. “Kule çok ağır olduğu için yukarı uçta bu sütunların eğildiğini biliyor musunuz?”

“Evet biliyoruz,” diye fısıldadım ama bu onun sessizliğe gömülmesine yeterli olmadı.

“Katedrali yapmak için bu yeri nasıl bulduklarını biliyor musun?” diye mırıldandı.

“Evet tabii ki,” diye fısıldadım ve kavanozu göğsüme sıkıca bastırdım. Sütunların ardında Longspee'nin anıt mezarı görüldü.

Ella heyecanla beni dürttü.

“Hadi git!” diye fısıldadı bana. “Kesinlikle seni duyacaktır.”

Koro sanki melek sürüsü gökyüzüne çıkıyormuşçasına şarkı söylüyordu. Bu seslerin Angus'un ağzından çıkıyor olmasına inanmak çok zordu. Longspee'nin heykeli öyle huzurlu yatıyordu ki sanki onu şarkılarıyla uyutmuşlardı. Sütunların arasından geçtim ve mezarın üstüne eğildim.

“Umarım beni duyuyorsundur,” diye fısıldadım. “Sanırım kalbini bulduk. Ve yarın onu karının ayakucuna gömmek için Lacock'a götüreceğiz. Kavanoz mühürlü bu sebeple onu açamadım ama...”

Bir ses ansızın susmama neden oldu.

“Hey Jon! Burada ne işin var?”

Koronun şarkı söylemeyi kestiğini fark etmemiştim. Koro salonundan heyecanlı bir kuş sürüsü gibi geliyorlardı. Angus da en yüksek sesli ve büyük olanıydı. İsmimi söylediğinde bütün gözler bana döndü, kavanozu göğsüme bastırdım ve hepsinin yok olmasını diledim.

“Neredeydin Whitcroft?” diye seslendi Angus koro yöneticisinin tasvip etmeyen bakışlarını görmezden gelerek ve köpek yavrusu gibi aceleci hareketlerle sıraların arasından kendisine yol açtı. “Stu ve ben senin için...”

Ella'yı arkamda görünce birden durdu.

“Hey bu...” dedi, bir yandan kekeleyordu, bir yandan kıpkırmızı kesilmişti. “... selam Ella.”

“Selam,” diye cevap verdi Ella ve ona öyle soğuk bir bakış attı ki, neredeyse ona acıdım. Ama Angus bakışını fark etmedi. Kavanozu görmüştü.

“Bu da ne?”

“Hiçbir şey!” diye cevap verdim, bir yandan kavanozu arkama sakladım. Ve sonra... Evet inkâr edemem, sakallı beni kurtardı.

“Merhaba,” dedi sütunların arasından çıkarken ve Angus'a elini uzattı. “Jon son günlerde benimleydi. Ben onun gelecekteki üvey babasıyım. Sanırım sen onun oda arkadaşısın.”

“Ah selam,” diye kekeleydi Angus, gergin gözlerle bana baktı. “Selam Bay Sakal... şey demek istediğim bay...”

“Littlejohn,” dedi sakallı, Angus'un kendi kendine çenesinde tek bir kıl izine rastlanmayan birine neden ‘sakallı’ dediğimi merak ettiğine emindim. “Ben Ella'nın amcasıyım ve ona az önce katedralde en sevdiğim anıt mezarı gösterdim. Bu anıt mezar orta çağ taş sanatının en etkileyici örneklerinden biri.”

“Evet bunu Bonap... demek istediğim Bay Rifkin de anlatmıştı,” diye mırıldandı Angus, tekrar Ella'ya bakarken.

Sakallı ortaçağ sanatını ve katedraldeki anıt mezarlar hakkında konuşmaya devam etti. Gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama ben Angus'un sadece bir şey düşündüğünü biliyorum: Stu'yu uyandırıp ona beni yine Ella Littlejohn'la gördüğünü söylemeyi.

Eee, ne olmuş Jon Whitcroft? diye düşündüm sakallı durmadan konuşurken. Angus'un Stu'ya

anlatacağı Şey seni neden ilgilendiriyor? Sen Longspee'nin kalbini buldun! Buna rağmen o gece yine Zelda'da kalacağım için mutluydum.

LACOCK MANASTIRI

Zelda, korist ve Longspee'nin kalbi hakkında her şeyi öğrenmeden uyumamıza izin vermedi ama ertesi gün bizi okula gönderdi. Fakat öncesinde kavanoza göz kulak olacağına ve acil bir durumda koltuk değnekleriyle onu koruyacağına söz verdi.

Okul. Matematik, tarih, İngilizce dilbilgisi. Son dönemde yaşadığım şeylerle karşılaştığımda tüm bunlar bana çok komik geliyordu. Sıramın üzerine çıkıp, 'Görmüyor musunuz? Neredeyse artık bir yetişkinim. Kilise kulesinde, bir şövalyenin bedenine girip, bir katille mücadele ettim! William Longspee'nin öğrencisi oldum ve onun çalınmış kalbini buldum! Tüm bunlardan sonra bana daha başka ne öğretebilirsiniz?' diye bağırarak istiyordum.

Ama elbette sandalyemde oturmaya devam ettim. İngilizce dersinde masama Ella'yla benim öpüştüğümü gösteren bir karalama notu uçtu ve ben tüm gün boyunca Aleister'in ortaya çıkıp kalbi geri isteyeceğini düşündüm. Sonunda gerçekten de tuvalette ortaya çıktı ama kalple ilgili bir şey söylemek yerine, benimle çarpıştığından bu yana matematik ödevlerinden ve Richard Löwenherz'in haçlı seferi stratejilerinden başka bir şey düşünemediğinden yakındı. Benimle çarpışmasının onda böyle bir etki uyandırmasına çok şaşırılmışım çünkü son günlerde okulu hiç düşünmemiştim ama onun kötü hissetmesi işime geliyordu. Ve onu, sonsuza dek yok olması fikrini vererek tek başına bıraktım.

O gün ev ödevlerimi Zelda'nın arabasının arka koltuğunda yaptım. Salisbury'den Lacock'a giden yol uzundu ve ön koltukta bu sefer içinde William'ın kalbi bulunan kavanoz vardı. Mühür kırılmıştı.

"Olmasını umut ettiğimiz şey gerçekten içinde mi diye bakmamız gerektiğini düşündüm," dedi Zelda benim şaşkın bakışlarımı görünce. "Ve cevabın evet olduğunu düşünüyorum. Yani en azından içindeki tam tahmin ettiğim gibi 800 yaşında bir kalbe benziyor. Ama inanın bana, Lacock'a eski bir ayakkabı bile gömsek önemli olan William Longspee'nin yine kendine güvenmeye başlaması ve kendi cesaretini kazanması. Bunu da size borçlu."

Ella bana, Lacock'a yine de eski bir ayakkabı gömmeyeceğimiz için mutlu olduğunu anlatan bir bakış attı.

"Longspee'nin karısını günün birinde tekrar görebileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı bana, Zelda yavaş gittiğini düşündüğü kamyon şoförüne küfrederken. "Cennet ve cehenneme inanıyor musun Jon?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım ben de. "Sadece Stourton'un ortadan yok olmuş olmasını veya benden sonsuza dek uzakta olacağı bir yere düşmüş olmasını umuyorum! Angus cennete kesinlikle inanıyor. Ama problem şu, eğer varsa oraya kim gidiyor?"

"Doğru!" diye fısıldadı Ella. "Mesela Zelda oraya gider mi?"

"Bunu duydum Ella Littlejohn!" dedi Zelda kamyonu tüyler ürpertici bir hızla sollarken. Zavallı, yaşlı arabasının, sarf ettiği çaba yüzünden dört tekerini kaybedeceğine neredeyse emindim. "Ve hayır,

sanırım beni cennete almazlar. Ama ben zaten cennete ve cehenneme inanmıyorum.”

Onun fikrine göre nereye gideceğimizi ve kurbağalarının da mı oraya geleceğini sormama fırsat olmadan Zelda, Lacock manastırının otoparkına girmişti bile.

Herhalde birilerinin kalbimi Lacock manastırına gömmesini umursamazdım. İnsan sonrasında gidilecek dünyanın buradan pek uzak olmadığı hissine kapılıyor... bu ne tür bir dünya olacaksa olsun.

“Müze mağazasında çalışan bir arkadaşım var,” dedi Zelda otoparkta topallarken (koltuk değneklerini hayaletlerle kavga etmenin dışında kullanmamak konusunda ısrarcıydı). “Margaret ve ben aynı okula gidiyorduk. Aptalın tekiyle evlendi ve kendisi de pek zeki sayılmaz ama bize yardımcı olacaktır.”

Margaret mağaza kasasının arkasında duruyordu. Oldukça uzun ve şişmandı, kıyafetinin içine dört tane Zelda sığardı. Su mavisi gözleri, ona şaşkınlık ifadesi verecek kadar pörtlekti. Zelda torunlarını sordu ve giriş biletlerimizin parasını verdi ama sonra hızla konuya geldi.

“Dinle Margaret!” diye fısıldadı masanın üzerinden. “Yardıma ihtiyacım var. Salisbury’li Ella’nın mezarına bir şey gömmemiz lazım.”

Margaret’in su mavisi gözleri yüzünden dışarıya fırlayacakmış gibi oldu.

“Bu ne tür bir delilik Zelda?” diye fısıldadı, bir yandan gerilmiş bir halde kartpostal standını yükselten iş arkadaşına doğru baktı. “Seninle çay içerken ayaklarımın üzerinden kurbağaların geçmesine alıştım ama daha fazlasını benden isteyemezsin!”

“Tanrı aşkına Margaret, okulda kopya çekmeme izin vermenden bu yana senden hiçbir şey istemedim,” dedi Zelda sessizce. “Böyle davranma! Salisbury’li Ella’nın kocasının kalbini buraya gömdüğünü biliyor olmalısın?”

Margaret alnını buruşturdu. “Oğlununki de buraya getirtmemiş miydi? Bilirsin hani Kudüs’te kıyıma uğrayan şu zavallı oğlan... yoksa o başka biri miydi?”

Zelda sabırsız bir tavırla başını salladı. “Bilmiyorum. Şu kalp gömme işi bir aralar çok sevilmiş. Ama hayır. Ama beni ilgilendiren kocası.” Zelda kasanın durduğu masaya dayandı. “Ella yanlış kalbi gömmüş Margaret! William Longspee’nin katili kalbini çalmış ve Ella’ya hizmetkârınıkini vermiş.”

Margaret elini kalbine bastırdı, sanki birilerinin onun da aynı kaderi yaşamasına sebep olmasından korkmuştu. “Yoo! Ama bu korkunç!”

“Sakin ol!” diye mırıldandı Zelda. “Doğru kalp bizde. Şimdi bize Ella’nın mezarını göster ve her şeyi düzeltelim.”

Margaret Ella’nın elinde tuttuğu torbaya baktı.

“Bunun içinde mi?” diye fısıldadı.

Ella alnını buruşturdu ve başıyla onayladı.

Margaret derin bir nefes aldı ve bir anlığına gerçekten gözleri yüzünden fırlayacak sandım.

“Ama bir mezarı yok ki!” diye çıkıverdi birden ağzından.

“Sadece revaklarda bir anıt taşı var ve onun altında yatıp yatmadığı kesin bile değil!”

Ella ve ben birbirimize endişeli gözlerle baktık ama böyle önemsiz bir şey Zelda’yı şaşırtmazdı.

“Ne olmuş yani?” diye söylendi. “O halde kalbi taşa mümkün olan en yakın yere gömeriz. Sence de Longspee böyle istemez miydi Jon?”

“Longspee mi?” Margaret su mavisi gözlerini benim üzerime dikti.

“William Longspee, Ella’nın kocası,” dedi Zelda. “Şimdi aptal aptal bakma Margaret. Longspee’nin dışında bize çalınan kalpten kim bahsetmiş olabilir?”

Bu elbette ki zavallıyı çileden çıkartmıştı. Bu yüzden Zelda’nın Margaret’i masanın arkasından

dışarıya çıkarabilmesi ve bizimle manastıra gelmek için ikna edebilmesi için tüm ikna kabiliyetini kullanması gerekmişti.

Lacock ana yolun çok uzağında kalıyordu. Sanki ziyaretçilerin çoktandır Ella Longspee gibi atla gelmediği bu dünyadan kaçmak için ağaçların arasına gizlenmişti. Margaret, 8. Heinrich tüm manastırları kapattığından beri içinde rahibelerin yaşamadığını anlattı. Ama ben, sanki yüzyıllardır bu kalbi bekleyen Longspee'nin karısını her pencerenin arkasında görür gibiydim.

Manastırın sonundaki revaklara giden yol üzerinde turist bir çifti takip ederken, "Sanırım benimle yine dalga geçiyorsun Zelda Littlejohn!" dedi Margaret alçak bir ses tonuyla. "Tıpkı çocukken bana bahçende periler olduğunu yutturmaya çalıştığın gibi."

"Tamam, peri hikâyesi doğru değildi," diye karşılık verdi Zelda. "Ama diğer hepsi tamamen gerçek!"

Margaret o kadar hüzünlü baktı ki, sanki günün birinde Zelda'nın bahçesinde gerçekten bir peri görmeyi umut etmişti. Ama hayal kırıklığını çabuk sindirdi.

"İki bekçi," dedi kısık sesle, "Salisbury'li Ella'yı revaklarda gördüklerini iddia ediyor!"

Ella ve ben hızla birbirimize baktık ama Zelda pek şaşırmamıştı.

"Evet, ben de öyle bir şey duymuştum," dedi.

"Nasıl? Neden bunu bize söylemedin?" dedim hayretler içinde.

"Söylentiden başka bir şey olmadığı için Jon Whitcroft!" diye karşılık verdi Zelda. "İnsanların ne kadar kolay hayalet gördüklerini sandıklarını biliyor musun? Bu manastırda düzinelerce hayalet görüldü, içlerinde 8. Heinrich ve karılarından üçü var, üstelik ikisinin kafası kolunun altındaymış."

"Ama belki..." diye kekeledim, "belki Ella, William'ı bekliyordur."

"Bir dakika!" Margaret kocaman gözlerle yine içinde kavanozun olduğu torbaya baktı. "Tanrım!"

Zelda ona tedirgin gözlerle bakıyordu.

"Belki," dedi. "Ama belki de beklemiyordur ve belki bekçiler sadece burada vebadan ölen mutsuz bir rahibenin hayaletini gördüler. Bu manastırda sadece Salisbury'li Ella değil birçok kadın öldü."

"Ama Longspee..." diye başladım, ancak Ella elini koluma koydu.

"Önce mezarı bulalım Jon," dedi. Ve yine her zamanki gibi haklıydı. Gerçekten Margaret'in söylediği gibi Ella'nın bir mezarı yoktu. Revaklardan birinde, üzerinde adı yazan bir anıt taşı vardı ve Ella'yla ben çaresizce o taşı çevreleyen zemine bakıyorduk.

"Peki," dedi alnını buruşturan Zelda. "Buraya olmaz. Ama şurası..." revaklar arasındaki çimenlik alana baktı. "...Longspee'nin de hoşuna gidecektir."

Margaret ona uyarıcı gözlerle baktı.

"Endişelenme," diye fısıldadı Zelda. "Kazmak için manastırın kapanmasını bekleyeceğiz. Bekçilerin bizi görmemesi için nerede saklanmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Açıkça görülüyordu ki bütün Littlejohn'lar kilitlemiş yerlerde kalmaktan hoşlanıyorlardı. Katedraller, manastırlar... Kendime acaba bir sonrasında bizi neyin beklediğini sordum. Ama Margaret iri kollarını göğsünde kavuşturdu ve hızla başını salladı.

"Zelda!" diye başladı ve önümüzden geçen Rus turistler gidene kadar sustu. "Hâlâ on yaşındaki bir çocuk gibi davranıyorsun!" diye devam etti ince bir sesle, Ruslar yan salonlardan birinde kaybolduğunda. "Seni kimya sınıfına kilitlemem için beni ikna ettiğinde neler olduğunu mutlaka hatırlıyorsundur. O zaman da başım büyük derde girmişti. Hayır!"

"O halde," diye cevap verdi Zelda şeker gibi bir tebessümle, "Jon, Longspee'nin hayaletine senin bize yardım etmek istemediğini anlatmak zorunda kalacak. Ama geceleri seni ziyaret etmeye"

başladığında sakın bizi suçlama. Daha önce hiç hayalet görmemiştin, öyle değil mi? Biraz rahatsız edici olabiliyor ve Jon'un da doğrulayacağı gibi Longspee pek de uysal sayılmaz." Margaret bana dehşet dolu gözlerle baktı.

"Yani," diye mırıldandım. "Oldukça öfkeli olabiliyor. Bir kılıcı var."

Margaret dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam Zelda!" dedi sonunda. "Ama size sadece Salisbury'li Ella'ya hayran olduğum için yardım edeceğim. Yıllar boyu sırf yanlış bir kalp gömdüğü için hayalet olarak kalmış olması korkunç!"

Zelda tabii ki bu kadar duygusallık karşısında gözlerini devirdi. Bu açıdan Ella ona benziyordu ama neyse ki Margaret bunu görmedi. Bizi götürdüğü oda, en meraklı turistlerin bile kesinlikle girmeyeceği karanlık bir delikten farksızdı.

"Çocukların benimle gelmemesi konusunda emin misin Zelda?" diye sordu gitmeden önce. "Karanlık olduğunda burada hayalet olmasa da korkudan öldürdüm!"

"Hayır, teşekkürler," dedi Ella Zelda'nın yerine. "Jon ve ben geceleri çok daha korkutucu yerlerde kaldık."

Margaret'in Zelda ya bakışı, ne kötü bir büyükanne olduğu konusundaki düşüncesini açıkça ortaya koyuyordu. Ama Zelda cevap olarak benim ve Ella'nın omzuna elini koydu ve gülümsedi.

"Ella haklı," dedi. "Bu ikisi artık hayaletler hakkında benden çok şey biliyorlar." Bu saptama Margaret'in nihayet mağaza kasasının arkasındaki yerine dönmesine sebep olmuştu.

Güneş battığında saklandığımız yer gerçekten de tıpkı bir mezar gibi karanlık olmuştu. Ama el fenerlerimizle revakların arasında dolaşırken Lacock manastırı tamamen bize aitti. Birkaç fare ve kuş dışında, ne turist, ne de rehber, tek bir nefes yoktu. (Ve örümcekler diye eklerdi Ella. Örümcekten, köpekten olduğunda daha çok korkar).

"Evet. Başlamanın zamanı geldi. Bunu tek başınıza yapmak istediğinizi düşünüyorum," dedi Zelda, Ella'nın anıt taşının başında durduğumuzda ve paltosunun içine sakladığı küreği elime tutuşturdu (Littlejohn'lar için saklanan kürekler ve el fenerleri de son derece normaldir). "Ben bitene kadar bahçede dolaşmaya gidiyorum. Sanırım buradaki tek hayaletler rahibeler ve onlar da çoğunlukla barışçıl varlıklar."

Sonra topallayarak uzaklaştı. Ben ve Ella revaklarla çimenlikli avluyu birbirinden ayıran alçak duvarın diğer tarafına geçtik. Son hafta yağın yağmur toprağı oldukça yumuşatmıştı, yine de yeterli büyüklükte bir delik açabilmek için epeyce uğraştım.

"İşte burada Ella Longspee!" diye fısıldadı Ella kavanozu deliğe yerleştirdiğinde. "Bunca zaman gerçek kalbi beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Çimlerin hiç kazılmamış gibi görünmesini sağlamak için elimizden geleni yaptık. Sonra dışarıda kalan gereksiz toprağı yanımızda getirdiğimiz torbaya doldurduk ve duvarın üzerinde atlayıp revaklara döndük. Ay gümüş bir madalyon gibi gökyüzüne asılı duruyordu ve Ella birden elimi tuttuğunda yine revak sütunlarının arasındaydık.

Avlunun diğer tarafında bir kadın duruyordu. Bedeninin içinden sanki onun bir parçasıymış gibi duran revak sütunları net olarak görünüyordu.

"Jon bu o!" diye fısıldadı Ella. "Gördün mü? Beklemiş! Yanlış kalbe sahip olduğunu biliyordu."

"William'ın Ella'sı olduğunu nereden biliyorsun?" diye cevap verdim fısıldayarak. "Zelda'nın ne söylediğini duydun. Herhangi bir rahibe olabilir."

Artık hayalet görmeye o kadar alışmıştım ki gördüğüm şey beni manastırın damında uyuklayan güvercinler kadar bile şaşırtmıyordu.

“Tabii ki o!” dedi Ella sabırsız bir tavırla. “Eğer bana inanmıyorsan William’ı çağır. Haydi!”

Ella ikna edici olabilirdi ama yine de tereddüt ettim. Longspee’nin bir yabancıyla karşılaşmasını istemiyordum. Ancak kadın çekinerek kalbi gömdüğümüz yere doğru yürümeye başladığında parmaklarımı aslan mührünün üzerine bastırdım. Sonra Ella’yla birlikte sütunlardan birinin arkasına saklandık ve beklemeye başladık.

William tam kavanozu gömdüğümüz yerde belirdi. Siluetiyle sanki onu buraya ay getirmiş gibi geceyi boyadı ve solgun kadın durdu. Bir zamanlar insan olan soluk renkli şekiller öylesine duruyordu. Öldüklerinde pek genç değillerdi. Ella yaşlı bir kadının hayaletiydi ama birbirlerine baktıklarında yine gençleştiler, sanki ay ışığı yüzlerine yansımış ve geçen yüzyılları silmişti. Longspee elini uzattı ve Ella da aynı şeyi yaptığında parmakları birbirinin içine geçti.

O manzarayı gördüğümde kalbim yine Longspee’nin kalbi gibi çarpıyordu ve birden dönüp bizim ardında gizlendiğimiz sütunlara baktı.

Ella beni sırtımdan itti ve ben tökezleyerek ay ışığının altına çıktım. Bana bakışını asla unutmayacağım.

Yumruğunu bir zamanlar kalbinin attığı yere bastırdı ve ben de aynısını yaptım. Bir aptal gibi görüldüğüme eminim ama hepimiz mutlu olduğumuzda aynı duruma düşeriz. Longspee hariç. O mutlu olduğunda da olağanüstü görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum ama Ella kolumu tutup beni oradan uzaklaştırdı. Tekrar arkamı döndüğümde William’ın karısıyla iç içe geçtiğini gördüm ve ağlamam mı yoksa gülmem mi gerektiğini bilemedim.

Zelda’yı manastır banklarından birinde bulduk. Adımlarımızı duyduğunda etrafına bakındı.

“Evet ne oldu?” diye sordu.

“Her şey yolunda,” dedi Ella, Longspee’nin kalbi için açtığımız delikten arta kalan toprağı torbadan boşaltırken. “William’ın Ella’sıydı, biz de onu çağırdık.”

“İşte mutlu son diye buna derim,” dedi Zelda ama özlem dolu gözlerle manastıra baktığımı görünce ayağa kalktı ve cılız elini omzuma koydu. Sanırım Zelda önceki hayatında bir kuştı. Oldukça küçük bir kuş.

“Bu son senin pek hoşuna gitmedi, öyle değil mi Jon?” diye sordu kısık sesle.

Yutkundum. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Yani... Şimdi ne olacak?” diye kekeledim. “... o...”

“... onunla gidecek mi?” diye tamamladı Zelda cümleyi. “Ve cevap evetse nereye? Bilmiyorum. Hiçbir zaman neden bazı hayaletlerin birden kaybolduğunu ve bazılarının burada kaldığını anlamamışımdır. Belki bunu kendim hayalet olduğum zaman öğrenirim. Umarım böyle bir şey olmaz!” diye ekledi. “Sadece ölmeyi tercih ederim. Ve artık yatmam lazım. Şu ayağım beni öldürecek. Belki onu testereyle kestirmem en doğrusu olacak.”

Bu kadardı.

Ella ve ben geri dönüş yolunda tek kelime etmedik ama yanımda oturduğunu hissetmek iyi geliyordu.

ARKADAŞLAR

Zelda beni Popplewell'lere bıraktığında saat onu on geçiyordu. "Yarın görüşürüz," dedi Ella ama ben sadece başımla yorgun bir onaylama hareketi yapabildim. Evet, biliyorum mutlu olmalıydım ama yüreğim kurşun gibi ağırdı. Arabadan inip katedrale baktığımda sadece tek bir şey düşünebiliyordum: Bundan sonra Longspee'yi orada bulamayacaktım.

Zelda bir gece daha onlarda kalmamı teklif etmişti ama ben artık Stu ve Angus'un yanına dönmem gerektiğini düşünmüştüm. Böylelikle Zelda Popplewell'leri arayıp yine biraz geç geleceğimi bildirmişti.

Alma kapıyı açtığında son derece sert bakıyordu.

"Jon!" dedi benimle birlikte merdivenlerden çıkarken.

"Böyle devam edemez. Littlejohn'larla iyi arkadaş olmana sevindim ama sen hâlâ bir yatılı okul öğrencisisin ve..."

"Bir daha olmayacak!" diye kestim lafını. "Gerçekten." Odaya o kadar yavaşça girdim ki ben bile kendimi duymadım ama yatağa girip örtüyü çeneme çektiğimde Stu ranza kenarından aşağıya sarkarak yüzüme el feneri tuttu.

"Ee?" diye sordu. "Bu kez neredeydin? Angus Ella'nın sana büyükannesinin aşk iksirini içirdiğine inanıyor. Ama ben senin bu gece gezmelerinin altında başka bir şey yattığına dair tüm şekerlemelerim üzerine iddiaya girdim. Seçme şansını senin; ne olduğunu kendin anlatabilirsin ya da Angus, gerçeği söyleyene kadar seni gıdıklar. Biliyorsun, bir melek gibi şarkı söylese de bu konularda iyidir."

"Öyle tabii!" dedi Angus.

Ama sorgulama sanatını ispat etmek zorunda kalmadı. Onlara her şeyi anlattım. Stourton'u, Longspee'yi ve kalbini, ölü koristi ve Lacock'u. Bunu yapana kadar onlara tüm olanları anlatmayı ne çok istediğimi bilmiyordum.

Ben anlatırken Stu el fenerini tıpkı deniz feneri gibi açtı kapadı, açtı kapadı, ve Angus'un ağzından da bir sürü 'vaaay' ve 'inanılmaz' kelimesi çıktı. Ama bana inandılar. İnanamıyordum.

"Gördün mü Angus?" dedi Stu ben anlatmayı bitirdiğimde. "Neymiş aşk iksiriymiş. Oyuncak kargan bana ait!"

"Nedenmiş? Sen Ella'nın amcasının bir suikastçı olduğunu iddia ettin!"

"Ne olmuş? O bir hayalet avcısı, neredeyse aynı şey." "Hayır, o bir diş doktoru Stu," dedim.

"Öyle mi, peki neden sakalını kesti?"

Stu kolay kolay pes etmeyecekti, suikastçı teorisini hayalet çetesinden daha heyecanlı bulduğu sesinden belli oluyordu. Angus ise bir süre oldukça sessizdi. Sonunda yatağından indi ve yerdeki pantolonunu aldı.

"Tamam, hadi katedrale gidelim," dedi kazağını giyerken. "Belki hâlâ oradadır. Göreceğim son şey

o olsa bile onu görmek istiyorum.”

“Angus, Longspee gitti!” dedim.

Angus’un çok inatçı olduğunu daha önce söylemiş miydim?

Ama ne benim, ne de gece yarısı katedrale girme fikrine hayran kalmış olan Stu’nun konuşmasına izin verdi.

Angus aşağıdaki kapının kilitli olduğunu ve anahtarın üzerinde olmadığını görünce (Popplewell’ler herhalde bir şeylerden şüphelenmişlerdi) birinci kattaki pencerelerden aşağıya inmeyi teklif etti. Neyse ki çok yüksek değildi ama pencere pervazına oturduğumda Stu, Edward Popplewell’in yatağının yanında bir tüfekte uyduğunu ve yarım yıl önce hırsız sandığı bir keçiyi damda vurduğunu anlatmaya başladı.

Angus bunun bir Stu saçmalığı olduğunu söyledi ama ben, biz aşağıya inerken Popplewell’lerin penceresi karanlık olduğu için mutluydum.

Katedrale tırmanmadan girdik. Angus’a, bizi nasıl içeriye soktuğunu kimseye söylemeyeceğime dair yemin etmem gerekti ve şu anda da bu yemine sadık kalacağım. Angus korist olarak sıklıkla akşamları katedralde oluyordu ancak ne o, ne de Stu içerisi ıssız olduğunda, ışıklandırmadığında ve sadece ölümlere ait olduğunda ayak basmışlardı. Duvarlarının arasındaki sessizlik o kadar kusursuzdu ki, sanki taşlar soluyordu. Stu’nun el fenerinden zemindeki taşların üzerine cılız bir ışık huzmesi yansırken sadece ayak seslerimiz duyuluyordu. Bir anlığına güney kanadındaki sütunlar arasında grili kadını gördüğümü sandım.

“Şuradaki, öyle değil mi?” diye fısıldadı Angus Longspee’nin anıt mezarının önünde durduğumuzda.

Başımınla onayladım. William’ın Ella’yla gittiğine emindim. Yüzyıllar boyunca hayalet olduktan sonra nereye gidiliyorsa... Ve onu özlememe, kalbimin yaralanmasına rağmen kendime bininci kez böylesinin daha iyi olduğunu söyledim.

Stu, Edward Popplewell’in namlusunun ucundaki tavşan gibi huzursuz bir ifadeyle Longspee’nin heykeline gözlerini dikmişken, “Onu nasıl çağırıyorsun?” diye sordu Angus.

“İsmi söyleyorsun ve yardım istiyorsun,” dedim.

Yine, “Lütfen!” dediğimi duydum. “Lütfen William Longspee, bana yardım et!” O geceden sonra sanki yıllar geçmişti.

Angus ve Stu, Longspee’nin taştan yüzüne bakıyor ve tek kelime etmiyordu.

“Yeminini ciddiye alan biri gibi görünüyor,” diye mırıldandı Angus en sonunda. “Belki gerçekten yardıma ihtiyacımız olmadığı halde çağırdığımız için öfkelenir.”

“Olabilir,” diye fısıldadı Stu. “Bence geri dönelim. Alma gece yarısı olmadan bir tur daha atıyor. Ya bizim yokluğumuzu fark ederse?”

Beni sorumlu tutacak, diye düşündüm. Başka kimi olabilir? Geceleri serserilik yapan Whitcroft’u!

Angus arkasını döndü ve diğer anıt mezarları inceledi. “Başka birini çağırmayı deneyebiliriz?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Stu haklı, geri dönelim.”

Ama Angus beni dikkate almıyordu.

“Şuradaki nasıl?” dedi ve Sör John Cheney’in anıt mezarına işaret etti. Söylediğim gibi kafasına bir şey koyduğu zaman Angus oldukça inatçı olabiliyor. Ve o gece bir hayalet görmeyi kafasına koymuştu.

“Bonapart bize Cheney’den bahsetmişti,” dedi Angus. “Bilmem kaçınıcı Edward’ın muhafızıymış ve Bosworth savaşında 7. Heinrich’in sancaktarıymış.”

Stu bana telaşlı gözlerle baktı.

“7. Heinrich mi?” diyerek Angus’u oyalamaya çalıştım. “Onu dikenli bir çalının içinde ölü bulmamışlar mıydı?”

“Hayır o 3. Richard,” dedi ve Cheney’in anıt mezarına doğru yürüdü. “Cheney’e ‘dev’ lakabını takmışlar,” diye mırıldandı saygıyla.

“Dev mi?” diye fısıldadı Stu. “Neden?”

“İskeletin kemiklerini ölçmüşler,” diye cevap verdi Angus, “ve en az iki metre boyunda olduğunu anlamışlar. O zamana göre oldukça uzun.”

Stu’nun boyunda birine göre hâlâ öyleydi. “Kulağa onunla tanışmak için yeterli değilmiş gibi geliyor,” dedi Stu ve Angus’u anıt mezardan uzaklaştırmaya çalıştı. “Gel. Eğer bir hayalet çağırmak istiyorsan o zaman bizim boylarımızda birini bulalım! Hani Bonapart bize şu çocuk piskoposunu anlatmıştı...”

Ama Angus onu itti. “Hayır!” dedi. “Herhangi bir hayalet görmek istemiyorum, bir şövalye olmalı.”

Hafifçe öksürdü ve ellerini Cheney’in su mermerinden göğsüne bastırdı. “Şey. Merhaba. Demek istediğim... Lütfen Lord Cheney...”

“Sadece alnına madeni para koyduğunda gelir,” dedi bir ses arkamızdan.

Angus ve Stu, Cheney’in su mermeri yüzü kadar beyaz olmuşlardı ama ben sesi tanımıştım ve mutluluktan başım dönmüştü.

Longspee anıt mezarının yanında duruyordu ve sanki katedraldeki tüm mumlar ona ışığını vermiş gibi parlıyordu.

Onu daha önce bu kadar net görmemiştim. Ve mutlu görünüyordu, çok mutlu.

“Beni görmelerini istemiştin, değil mi Jon?” diye sordu Longspee, Angus’la Stu’nun gözleri ve ağzı, katedralin ön cephesindeki su canavarı heykeli gibi açıktı.

“Önemli değil!” diye mırıldandım. Onu bir daha göremeyeceğime çok emindim. Kalbim mutlulukla doluydu. “Neden hâlâ buradasın?”

“Belki yardımına ihtiyacı olan son kişi sen değilsindir diye,” dedi.

“Ama Ella’ya ne oldu?”

“Sen benim kalbimi ona götürdükten sonra istediği zaman beni çağırabilir.” Longspee Angus’la Stu’ya döndü. İstemsizce geriye bir adım attıklarında gülümsedi.

“Eğer benden korkuyorsanız Cheney’i hiç çağırmamalısınız,” dedi. “Oldukça sert olabiliyor.”

Stu ağzını açtı ama dudaklarından herhangi bir ses dökülmedi. Angus ise, ilk kez bir hayaletle konuşmasına rağmen, kendini başarılı bir şekilde tutuyordu.

“Zaten yanımda madeni para yok,” diye mırıldandı.

“Yalnız bu şövalyeyi çağırmanın başka bir yolu daha var,” dedi Longspee. “Çağırmak istediğine emin misin?”

Stu aceleyle başını sağa sola salladı ama Angus öylesine bir heyecanla onayladı ki Longspee Cheney’in anıt mezarına gitti.

Kılıcını çektiğinde hepimiz geriye kaçtık. Onu Cheney’in heykelinin mermer göğsüne sapladı ve mezardan, bize ceza olarak kütüphanede geçireceğimiz sayısız ek saate mal olabilecek bir küfür yükseldi.

“Lanet olası Longspee! Kurnaz köpek!” diye yankılanıyordu karanlık katedralin içinde ve bir anlığına sanki Cheney’in heykeli ayaklanır gibi oldu. Ama taşın içinden sıyrılan sadece hayaletiydi.

Bacaklarını mermer kaideden aşağıya savurdu ve Longspee'nin yanında iki bacağının üzerinde dimdik durdu. Onu bir kafa boyu kadar geçiyordu.

“Ne oldu kraliyet serserisi?” diye hırlıyordu dişlerinin arasından ve tüm bedeni gibi gümüş grisi olan uzun saçını geriye attı. Beni neden uyandırdın? Niyetin benimle revaklar arasında savaşmak mı?”

“Bu gece değil,” diye cevapladı William. “Öğrencimin arkadaşlarını seninle tanıştırmak istiyorum.”

Cheney bize döndüğünde Stu, Angus'a iyice yanaştı. “Öğrencin mi?” diye sordu ve tıknaz boynunu kaşdı. Hayaletler bile kaçınabiliyordu. “Hangisi?”

Elimi kaldırdım. “Ben, Jon Whitcroft.” Annem tarafından Hartgill diye ekleyecektim neredeyse, Longspee'nin yanına geçerken. Ama kendisi için bunun bir önemi olan hayalet yok olmuş ve unutulmuştu.

Cheney beni baştan aşağı süzdü ve yumruğuyla William'ın göğsüne hafifçe vurdu. “Bu senin bir öğrencin olduğu ve benim olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Ben sizin öğrenciniz olabilirim!” dedi Angus ve o kadar hızla üzerine doğru koştu ki ayakları birbirine dolandı ve düştü.

Cheney soluk renkli eliyle burnunu sıvazladı ve Angus'a baktı. “Senin İskoç olduğundan şüpheleniyorum!” dedi küçümseyerek. “Ve herkes onların öğrenci olabilmek için fazla asi olduklarını bilir. Diğer taraftan...” derken bakışlarını Stu'ya çevirdi. “...Sen arkadaşından daha iyi görünüyorsun. O kadar zayıfsın ki en azından mızrak ucu olarak kullanılırsın.”

“Aman ne komik!” dedi Stu alınmış bir ses tonuyla. Kızgınlığı tüm korkusunu unutturmuşsa benziyordu. “Jon'dan öğrendiğim kadarıyla bırak mızrağı sizler tüy bile kaldıramıyormuşsunuz!”

“Sanırım sana biraz saygı aşılmalıyım cılız velet!” dedi Cheney hırlamasına ve tehdit edercesine Stu'nun üzerine yürüdü ama Longspee önüne geçti.

“Git uyumaya devam et John!” dedi. “Gece yarısından önce gerçekten çekilmez oluyorsun.”

Cheney cevap olarak esnedi, gırtlığından neredeyse tüm katedral görünüyordu.

“Buradaki tek hayaletler siz misiniz?” diye sordu Angus. İskoçlar hakkında yaptığı eleştiriye rağmen devi sevmiş gibi görünüyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Longspee. “Katedral birçok hayaleti barındırıyor ama bazıları kendilerini sadece kendi gibi olanlara gösterir.”

“... ve çoğu zaman inilti çıkararak meşgul olurlar,” dedi Cheney küçümser bir tavırla. “Ben uyumaya gidiyorum. Umarım bir dahaki sefere bir şövalyenin kendisini göstermesine degecek kadar bedel ödeyen biri beni uyandırır!”

Angus Cheney'in hayaleti mezarına girdiğinde ardından, bir köpeğin sahibine baktığı gibi bakıyordu. Benimse gözüm Longspee'deydi. Onunda görüntüsü soluklaşıyordu.

“Dur!” diye seslendim arkasından. “Seni bir daha nasıl göreceğim?”

“Sen benim öğrencimsin Jon Whitcroft,” diye cevap verdi. “Beni her zaman çağırabilirsin, ben de seni.”

Bu bugüne kadar gerçek oldu. Ben onu hiç bekletmedim, o da beni. Ve avucumdaki mühür hâlâ duruyor.

Belki o gece dolunay katedraldeki tüm hayaletlerin huzursuz uyumasına sebep olmuştu. Revaklardan birinde Ella'nın anlattığı taş ustası çırağı olan çocuğun hayaletine rastladık. Bizden büyük değildi ama o kadar hüznle doluydu ki onu sadece bir gölge gibi hissediyorduk ve Stu o gece

yeteri kadar hayalet gördüğünü söyledi.

Birinci katın penceresine tırmanırken Edward Popplewell'in tüfeğini görmedik, hâlâ daha bunun Stu'nun hayali olup olmadığını bilmiyorum. Gece yarısını çoktan geçmişti ama hiçbirimizin uykusu yoktu. Bu sebeple el fenerlerimizin ışığında Stu'nun yatağında iskambil oynadık. Sanırım o gecenin bitmesini istemiyorduk çünkü gün ışığıyla birlikte yaşadıklarımız tıpkı Longspee'nin hayaleti gibi belirsizleşecekti.

O KADAR DA KÖTÜ BİR YER DEĞİL

Üç gün sonra annem Salisbury'ye geldi. Sabah dişlerimi fırçalarken yüzüme yine ustaca becerebildiğim o huysuz yüz ifadesini takınmaya çalıştım ama birden aynada Aleister Jindrich'in kırgın yüz ifadesini görür gibi oldum.

“Evet Jon Whitcroft, itiraf et!” diye fısıldadım aynadaki aksime, yanımda sahte dövmelelerinden birini teninden çıkartmaya uğraşan Stu'nun bana tedirgin bakışlarını yakalamama rağmen. “Şeytan köpekleri tarafından neredeyse paramparça edilecek olsan da, az kalsın kilise kulesinden aşağıya itilecek olsan da burayı seviyorsun.”

Tabii ki bunu anneme söylemeye niyetim yoktu.

Beni okuldan aldı ve çarşıda, Angus'un bazen rüyasında bile bahsettiği, pastaların harika olduğu kafeye gittik. O da benim kadar gergindi. Bunu, sakallının nişanlanırken anneme hediye ettiği zevksiz çantanın kayışını sıkıca tutmasından anladım. Tıpkı sözleştiğimiz gibi onsuz gelmişti ama Angus ve Stu'nun önünde beni öpüp, sarıp sarmalamayı ihmal etmedi. Neyse ki onlarında anneleri vardı ve gerçek dostların yapması gerektiği gibi bunu görmezden geldiler. Okul kapısına doğru yürürken Ella'nın iki arkadaşıyla birlikte önümüzden yürüdüklerini gördüm ama arkasından seslenmeye cesaret edemedim, çünkü arkadaşları korkunç dedikoducuydular. *Ella seni annemle tanıştırmak istiyorum* demek onlara haftalarca kıkırdama ve gevezelik etme malzemesi olurdu. Yine de arkasından baktım. Koyu renk saçları sırtından aşağıya dökülüyordu, tıpkı Salisbury'li Ella'nın fularının Lacock'ta yaptığı gibi.

“Neyin var?” Annem elini omzuma koydu.

Ella caddenin sonundaki ağaçların arasında kaybolurken, “Hiç,” diye mırıldandım. Ona Longspee'nin hâlâ katedralde olduğunu söylemişim. Yine onunla birlikte koyun otlakları arasından Zelda'nın evine yürümek ve hem her şeyden konuşmak hem de bazen susmak istiyordum. Bu Ella'nın dışında kimseyle olmuyordu.

“Hiç mi?” dedi annem. “Başka bir şey düşündüğünü görebiliyorum.”

Eyvah! Bu oldukça zor olacaktı. Onunla ne konuşacaktım? Okul mu? Öğretmenler mi? İnsanın gönlünde yatan şeyleri anlatmaktan kaçınması biriyle sohbet etmesini zorlaştırıyordu. Ama ben hâlâ anneme Stourton'dan veya Longspee'den bahsetmemeye kararlıydım.

“Jon,” diye başladı yine. Bu ciddi olduğu anlamına geliyordu. “Buraya seninle konuşmaya geldim.”

Yo, hayır!

“Anne!” diye böldüm hızla. “Konuşmamız gerekmiyor. Gerçekten.”

Bu, bütün High Caddesi boyunca derin bir sessizliğe gömülmesine sebep olmuştu, ta ki konunun dışına çıkıp en küçük kız kardeşimin eve bacağı kırık bir kuş getirdiğini anlatana kadar.

Çarşıdaki kafe doluydu, biz de çaylarını yudumlayan ve pencere kenarındaki masamıza otururken bize meraklı gözlerle bakan birkaç yaşlı kadının bulunduğu birinci kata çıktık, ikinci eklerimi ısırarak

üzereydin ki annem hafifçe öksürerek peçetesine düğümler atmaya başladı (bunu kâğıt peçetelerde yapabilmek bir sanattır).

“Jon!” dedi tekrar. “Buraya eve dönebileceğini söylemek için geldim.”

Kola boğazıma kaçtı. Biliyorum, tüm o köpüklerin burnumdan çıkması ve annemin panikle sırtıma vurması çok utanç vericiydi. Tekrar nefes alabildiğimde, okul müdürüyle bile konuştuğunu gururla anlattı. Ben kazanmıştım! Gerçekten kazanmıştım! Ama tek düşünebildiğim şey artık Ella'nın olmayacağıydı, Angus ve Stu olmayacaktı. Zelda'nın bahçesindeki kurbağalar artık olmayacaktı, Alma ve lavanta kokusu da öyle. Popplewell'ler, piskopos sarayı, okul koridorlarındaki koro kıyafetleri, Tinkerbelle'in sabah selamlaşmaları (Merhaba Jon, ne harika bir gün öyle değil mi?) olmayacaktı. Bonapart'ı bile özleyeceğime emindim ve ölü Aleister'i de... Longspee'yi söylemeye gerek bile yoktu.

“...yanı sıra,” dedi annem. “Bunu duyduğunda sevineceğine eminim ama Matthew'in de benim için doğru adam olup olmadığına pek emin değilim..”

“Ne?”

Ona öyle donakalmış bakıyordum ki, masa örtüsü kadar kırmızı oldu.

“Birkaç gün önce annesine gitti. Ben onu bir kez görmüştüm. Biraz tuhaf biriydi. Evde kurbağa beslediğini sana söylemiş miydin bilmiyorum? Neyse... Matthew bir aile toplantısı için onu ziyarete gitti ve döndüğünden beri garip davranıyor. Sakalını kesmiş, iyi de olmuş çünkü hiç hoşuma gitmiyordu ama bana acayip sorular soruyor. Hayaletlere inanıp inanmadığımı, şövalyeler hakkında ne düşündüğümü ve...” hızla kahvesinden bir yudum içti, “...o öldükten sonra bahçeye kalbini gömüp gömmeyeceğimi sordu. Ben... ben ondan hoşlanmadığımı biliyorum ve sanırım sana neden diye sormalıyım. Yani onunla evlenmeyeceğim.”

Gözlerinin dolduğunu görüyordum ama benden kesinlikle sevinç çığlıkları bekliyordu. Onun yerinde eklerden yapış yapış olan parmaklarımla oturmuş, sakallının Zelda'nın tüfeğiyle Kilmington mezarlığındaki çalılıkların arasına nasıl saklandığını düşünüyordum.

“Sanırım bu aptalca bir fikir anne,” dediğimi duydum. Dilimi koparabilirdim.

Annem peçeteyle gözyaşlarını sildi ve rimelini bulaştırdı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, gerçekten!” dedim alçak bir ses tonuyla (üç yaşlı kadın bize bakıyordu). “Ve sana sorduğu şu sorular... ben... bence güzel sorular.”

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Longspee asil tarafımı öne mi çıkartmıştı? *Geri zekâlı! Sonsuza dek sakallıdan kurtulabilirsin!* diye tısladı hiç de asil olmayan tarafım. *Haydi saldır!* Ama asil tarafım kurnazca fısıldadı: *Öyle mi? Bu Ella'yı hayatında istemediğin anlamına mı geliyor? Sonuçta o onun lanet olası amcası!*

Annem hâlâ bana inanamaz gözlerle bakıyordu.

“Gerçekten güzel sorular!” dedi.

Yanlış konu Jon! Haydi yap ve onun dikkatini başka tarafa çek!

“Anne,” dedim ve eklerimden konuşmamı zorlaştıracak kadar büyük bir ısırık aldım. “Aslında... aslında eve dönmek istemiyorum. Burayı seviyorum. O halde sen de neden sakallıyla evlenmiyorsun? Ben de iki haftada bir, hafta sonları ziyaretinize gelirim.”

Annem, “Ah Jon!” diye kekeledi ve gözyaşlarına boğuldu.

Yaşlar fişkırıyordu ve yaşlı kadınlardan biri gelip ona bir mendil uzattı (üzerinde gül işlemeleri olan, uçları pembe dantelli oldukça iğrenç bir mendil). Bana bakışından benden ve genelde çocuklardan pek hoşlanmadığı açıkça görülüyordu. Ama annem gül işlemeli mendili siyah rimeliyle

boyadı ve kıkırdamaya başladı. Üç yaşlı kadının birbirlerine bakışı, kıkırdayan annelerden de pek hoşlanmadıklarının göstergesiydi.

“Anne!” diye fısıldadım masanın üzerinden. “Her şey yolunda! Her hafta sonu da gelebilirim!”

“Jon!” diye fısıldadı ve gözlerini yine hızla sildi. Sonra beni kendine doğru çekti ve kendine öyle sıkıca bastırdı ki beni bir daha asla bırakmayacağını sandım. Ama sonunda bıraktığında oldukça mutlu görünüyordu. Hatta yaşlı kadınlara doğru gülümsedi. Sonra siyah lekeli, ıslak mendili geri verdi ve merdivenlerden inip eklerle kahvenin parasını ödedik.

Salisbury’de daha önce görmediğim kadar sıcak bir gündü ve kız kardeşlerim hakkında konuştuk. Annem köpeğimizden ve sakallının onun tüyelerine alerjisi olduğundan bahsetti. Bir süre sonra da kendimizi Dom meydanında bulduk.

“Gel katedrali gezelim. En son babanla gelmişim,” dedi annem.

Revaklarda neredeyse hiç insan yoktu ve katedral de boştu. Ana girişten yürüdük, ta ki annem ansızın durana kadar. Longspee’nin mezarının önünde.

“Baban bu anıt mezarı çok severdi,” dedi. “Bu şövalye hakkında her şeyi bilirdi. Adını hatırlıyorum..”

“Longspee,” dedim. “William Longspee.”

“Evet! Adı buydu. Bu okulda sana çok şey öğretiyorlar. Baban ona hayrandı. Bir seferinde beni Old Sarum’a götürmüştü, sırf Longspee’nin öldüğü yeri bana göstermek için. Biliyor musun birinin onu zehirlendiği söyleniyor.”

“Evet,” dedim. “Ve karısına âşıktı.”

“Öyle mi?”

“Anne, babam sana Longspee’yle görüşüğünü söyledi mi?” “Görüşmek mi? Ne demek istiyorsun?”

Bana boş gözlerle bakıyordu. Demek ki hayır. Ya da ona anlatmamıştı. Tıpkı benim gibi.

“Hayaletlere inanıyor musun anne?”

Longspee’nin mermer yüzünü inceledi ve gözlerini sütunlar arasında uyuyan diğer ölmüşlerin heykelleri üzerinde gezindirdi.

“Hayır,” dedi sonra. “Hayır inanmıyorum. Çünkü eğer hayaletler olsaydı baban öldükten sonra beni ziyaret ederdi.” Elini çantasının içine soktu. “Yaşlı kadına o iğrenç mendili neden geri verdim ki?” diye mırıldandı ağlamaklı bir ses tonuyla. “Ona ihtiyacım olacağını tahmin etmeliydim.

Elini tuttum. “Geri gelmemesi güzel anne,” dedim alçak sesle. “Bu onun gittiği yerde mutlu olduğunu ispat ediyor. Hayaletler mutlu değil, biliyor musun?”

Bana, beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. “Ne zamandan beri hayaletleri düşünüyorsun Jon? Herkes birden hayaletlerden bahsetmeye başladı. Yoksa bu fikirleri aklına Matthew mi soktu?”

“Hayır!” diye cevap verdim. “Okulda bunun hakkında konuştuk.” Katedralde yalan söylemek hoş bir duygu değildi ama annem o gün bütün Stourton-Longspee hikâyesini kaldırabileceği gibi görünmüyordu. Sakallıyla ben ona yıllar sonra anlattık ama hâlâ bize inanıp inanmadığı konusunda emin değilim.

“Okulda mı?” diye sordu annem inanamaz gözlerle. “Sizinle hayaletler hakkında mı konuşuyorlar? Hangi derste?”

“Ah., şey... İngilizcede,” diye kekeledim. “Bilirsin Shakespeare falan.”

“Öyle mi?” dedi. “Tabii öyledir.” Sonra hafifçe elimi sıkıp saçımı okşadı (on bir yaşında biri için utanç vericiydi) “Ölü şövalyeye vedalaşıp yemeye gitmeye ne dersin?”

“Güzel fikir,” diye mırıldandım ve Longspee’yi bir anlığına sütunların arasında gülümserken gördüğümü sandım. Birkaç hafta sonra ona, yaklaşık 35 yıl önce Laurence Whitcroft diye bir adamla tanışıp tanışmadığını sordum. Ama babam onu hiç çağırmamıştı, belki sadece o zamanlar mutlu olduğu içindi.

“Arkadaşların nasıllar?” diye sordu annem yan yana katedralin önündeki çimlerin üzerinden yürürken. “En yakın arkadaşların okulda gördüğümüz o iki çocuk mu?”

“Angus ve Stu mu?” diye sordum. “Evet. Gerçi... hayır, aslında değil.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu annem.

Akşam güneşi etraftaki eski evlere vuruyordu ve Stourton’un beni yakaladığı, Bonapart’ın ise yerden topladığı noktada durduğumuzu fark ettim.

“En iyi arkadaşım bir kız,” dedim. “Ve sen onun amcasını tanıyorsun. Hatta onunla evleneceksin.”

Sözlük

Akitanya'lı Eleonore: 1122 Poitiers'de doğdu. Fransa kralı VII. Ludwig'le evlendi. 15 yıl sonra evliliği bitince, Eleonore tekrar evlendi, ikinci kocası İngiltere kralı II. Heinrich'ti. Akitanya'lı Eleonore iki ayrı ülkenin kraliçesi ve iki kez anne oldu. Ortaçağın en nüfuzlu kadınlarından biri olarak şairleri, müzisyenleri ve sanatçıları destekledi. 1 Nisan 1204'te Fransa'daki Fontevrault manastırında öldü.

Richard Beauchamp: 15. yy da İngiltere'de yaşadı. 1450 yılında Salisbury piskoposu oldu. 1481 yılında öldü ve Salisbury katedraline gömüldü.

Napoleon Bonaparte: 15 Ağustos 1769'da doğdu. 1804'te Fransa kralı olmadan önce 1799'da hükümet darbesiyle Fransa konsolosu oldu. Napolyon bir sürü savaş yönetti. 1814 Rusya seferindeki yenilgisi yüzünden sürgüne gönderildi. Sadece yüz günlüğüne eski gücüne kavuştu ama sonunda Waterloo savaşında yenildi. Son yıllarını sürgüne gönderildiği St. Helena adasında geçirdi. 5 Mayıs 1821'de öldü.

Hubert de Burg: 1165'te doğdu. 1. Kent kontu idi, İngiltere ve İrlanda başbakanı oldu. İngiltere'nin en nüfuzlu asillerinden sayılıyordu. 2 Mayıs 1243'te öldü.

Lord John Cheney: 1447'de doğdu. Kral IV. Eduard'ın muhafızları arasında şövalye öğrencisi, emir eri ve kaptandı. Baron William Stourton'un dul karısıyla evlendi ve Lord Stourton unvanını aldı. III. Richard'ın taç giymesinden sonra Heinrich Tudor'un safına geçti ve krala başkaldırdı. 1486 yılında Hosenbandorden'lerin şövalyesi unvanını aldı. Taht kavgası Heinrich Tudor'un lehine sonuçlanınca Falstone Cheney'in Lord Cheney'i oldu. Parlamentoda yer aldı ve avam kamarasında sözcülük yaptı. 1499 yılında öldüğü sanılıyor. Portresini Salisbury katedralinde görmek mümkün.

Hamlet: William Shakespeare'in aynı isimli trajedisindeki Danimarka prensi. Tiyatro oyununda Hamlet babasının hayaletinden, Hamlet'in amcası Claudius tarafından öldürüldüğünü öğrenir. Hamlet babasının intikamını almak için pusuda bekler ve yanlışlıkla baş danışmanını öldürür. Onun oğlu Laertes'i de düelloya davet eder. Hamlet yaralı bir halde yener, amcasını öldürür ve en sonunda kendi de ölür.

William Hartgill: İngiltere Kilmington'da yaşadı. 1543 yılından itibaren Stourton ailesinin servetinin avukatlığını yaptı. Lord Charles Stourton'la tuttuğu bir kavga sonrası Stourton onu Kilmington kulesine kapattı, aşağıladı ve her şeyini çaldı. Mahkemeyi devreye sokan Hartgill 1556'da Stourton ve adamları tarafından öldürüldü. Bu cinayete oğlu John Hartgill'de kurban gitti.

II. Heinrich: 5 Mart 1133'te Le Mans'da doğdu. 1154'ten sonra İngiltere kralı oldu. Hep kısa pelerinlerle gezdiği için 'Kısa pelerin' olarak anılırdı. II. Heinrich, kendine 'İngiltere kralı' diyen ilk kişiydi. Selefleri 'İngilizlerin kralı' unvanına sahipti. 6 Temmuz 1189'da Chinon'da öldü.

VII. Heinrich: 28 Ocak 1457'de Galler'de doğdu. Kendisinin de geldiği Tudor hanedanı ile III. Richard'ın York hanedanının arasında o zamanlar Güller savaşı vardı ve bu bir kraliyet unvanı mücadelesiydi. Bu yüzden VII. Heinrich Bretonya'ya kaçmak zorunda kaldı. Sonra güçlü bir orduyla İngiltere'ye döndü ve 1485 yılında Bosworth arazisinde III. Richard'ı yendi. VII. Heinrich 1485'ten öldüğü güne kadar (21 Nisan 1509) İngiltere kralıydı. Tudor hanedanının kurucusu olarak görülüyordu.

VIII. Heinrich: VII. Heinrich'in oğlu olarak 28 Haziran 1491 yılında Greenwich'te doğdu. Babasının ölümünden sonra 1509'da İngiltere kralı olarak taç giydi. Altı kez evlenmesiyle meşhur oldu. Bu Rum-Katolik kilisesinin çökmesine neden oldu, kendi kilisesini kurdu ve yönetici olarak başına geçti. 28 Ocak 1547'de Londra'da öldü.

Robin Hood: İngiliz kahraman. En eski kaynaklarda din adamlarına ve asillere saldıran tehlikeli bir hırsız olarak tanımlanır. Daha sonra pozitif bir izlenim uyandırır: Zenginden alıp fakire veren sosyal adaletin asili ve savaşıdır. Yol arkadaşlarıyla birlikte Sherwood ve Barnsdale ormanında yaşar. Bugün dahi Robin Hood efsanesi popülerdir. Varlığı, tarihte yaşamış gerçek bir figür olarak devam etmektedir.

II. Jakob: 10 Ekim 1633'te İngiltere'de doğdu ve 23 Nisan 1685'te İngiltere tacını giydi. Katoliktik kraliyete geri götüreceği ve mutlakiyetçi bir hükümdarlık kurmaya çalıştığı iddia edildi. 1688'de ki görkemli devrimden sonra rakiplerine yenildi. Kızı II. Maria kocasıyla birlikte tahta geçti. 16 Eylül 1701'de Saint German en Laye'de öldü.

Lalock Abbey: 13.yy da Lacock kasabasında bir rahibe manastırındır. 1229'da Ela Longspee tarafından kurulmuştur.

Ela Longspee: Amesbury'de doğdu. Doğum tarihi belli değildir. Ela çocukken annesi tarafından Fransa'ya kaçırıldı. Orada, kendisini bulması için Richard Löwenherz'in gönderdiği halk ozanı kostümü giymiş bir şövalye tarafından bulundu. Salisbury düşesiydi ve 1197-98 yılında William Longspee ile evlendi. Onun ölümünden sonra Lacock manastırını kurdu ve oraya rahibe olarak girdi. 1241'de başrahibe oldu. Ela Longspee 1261 'de öldü ve Lacock manastırına gömüldü.

William Longspee: 1175 ile 1180 yılları arasında bir tarihte İngiliz kralı II. Heinrich'in gayrimeşru çocuğu olarak doğdu. Takma adı olan Longspee'yi uzun kılıçlara olan sevgisi sayesinde aldı (Longespée). Üvey kardeşi Richard Löwenherz'in vesile olmasıyla Salisbury'li kontes Ela ile evlendi ve Salisbury kontu oldu. 1220 yılında karısıyla birlikte Salisbury katedralinin temel atma töreninde bulundu. 7 Mart 1226'da öldü ve Salisbury'nin yeni katedraline ilk gömülen kişi oldu.

Richard Löwenherz: 8 Eylül 1157'de Oxford'da doğdu. 1189 yılında babası kral II. Heinrich'i tahttan feragat etmeye zorladı ve tahta çıktı. Richard Löwenherz literatürde bilgeliğin ve iyiliğin kralı olarak geçmiştir. Yaşarken bile hakkında, gerçekte alakası olmayan bir sürü efsane anlatılırdı. Kendini ideal şövalye ilan etmişti ve askeri becerileri olağanüstü bir biçimde abartılırdı. 6 Nisan 1199'da Châlus'ta öldü.

Angus MacNisse: Connor'un ilk piskoposuydu ve Kell manastırının kurucusu olarak görülür. Doğum tarihi belli değil ve muhtemelen 514 yılında ölmüştür.

Magna Carta: Tercümesi 'Büyük Ferman'. 1215 yılında imzalanmış bir İngiliz belgesidir. Bu belge ile kral ilk kez yetkilerini kısıtlamış halka bazı hak ve özgürlükler tanımıştır. Aslen Kral John ve baronları arasında, kralın yetkileri hususunu karara bağlamak amacıyla imzalanmıştır. Kralın bazı yetkilerinden feragat etmesini, kanunlara uygun davranmasını ve hukukun kralın arzu ve isteklerinden daha üstün olduğunu kabul etmesini zorunlu kılıyordu. Magna Carta'nın altındaki dört el yazısı hâlâ korunmaktadır. En iyi kopyalarını Salisbury katedralinin kütüphanesinde görmek mümkündür.

Johann Ohneland: 24 Aralık 1167'de Oxford'da doğmuştur. Kral II. Heinrich'in en küçük oğludur ve 1199'dan itibaren İngiliz kralı olmuştur. Ohneland (yersiz yurtsuz) takma adını, babası miras dağılımı yaparken küçük bölgeleri verdiği için almıştır. 19 Ekim 1216 Nottinghamshire'da ölmüştür.

Old Sarum: Salisbury'nin en eski yerleşim bölgesi. Büyük bir ihtimalle milattan 3000 yıl önce de vardı. Old Sarum modern Salisbury'nin kuzey bölgesinde bir tepededir.

Wilhelm von Oranien: 14 Kasım 1650'de Den Haag'ta doğdu. 1672'den itibaren Hollanda valisiydi. Sonra tahta karısı II. Maria geçti. Wilhelm Oranien karısıyla birlikte 1689'dan itibaren İngiltere kralı olarak hükümdarlık yaptı.

Ragbi: İngiltere kökenli bir top sporu şekli. 15'er kişilik takımlar halinde iki takım, ve oval bir topla oynanır. Her takım rakibinden daha fazla sayı yapmaya çalışır. Top sadece şut çekerek ve taşınarak sürülür.

Salisbury: İngiltere'de Wiltshire kontluğuna bağlı bir şehridir. Avon ve Wiley nehrinin birleştiği yerdedir.

Salisbury Katedral Okulu: Salisbury katedralindedir. Okul 1091 yılında piskopos Osmund tarafından Old Sarum'da kurulmuştur ve 150 yıl sonra Salisbury katedraline taşınmıştır. 1947'den beri dersler eski piskopos sarayının bulunduğu katedral alanında yapılmaktadır.

Bouvines savaşı: 27 Temmuz 1214'de Fransa'nın Bouvines köyüne yakın yerde gerçekleşmiştir. Bu savaşta Fransız kralı II. Phillip'in orduları ve kral IV. Otto'nun orduları karşı karşıya gelmiştir. Fransızların galibiyetiyle sona ermiştir. Galibiyetin Fransa'ya, İngiltere'ye ve kutsal Roma İmparatorluğuna gelişim açısından olumlu etkisi olmuştur.

Stonehenge: Stonehenge adı eski İngilizceden gelen 'asılı taşlar' anlamına gelir. Neolitik taş devri çağından gelen bu yapıt Salisbury'nin kuzey bölgesindedir. Devasa, çember şeklinde konuşlandırılmış tamamen taş bloklardan oluşmuş yapı iç içe geçmiş daireler şeklinde bir mezarlık türüdür. Taş çemberler, tüm taşların aynı merkeze sahip olacağı şekilde inşa edilmiştir ama çapları farklılık göstermektedir. Stonehenge'in yapılışı hakkında çeşitli rivayetler anlatılır. Örneğin,

sihirbaz Merlin'in sırf bu anıtı yapabilmek için taşları sihirle İrlanda'dan getirdiği miti yaygındır.

Lord Charles Stourton: 1521 yılında İngiltere'nin Wiltshire şehrinde doğdu. Stourton ve dört hizmetkârı, William Hartgill ve oğlunu öldürdü. Stourton William Hartgill'i öldürmek sebebiyle ölümlle cezalandırıldı ve Mart 1557 yılında Salisbury'nin pazar alanında idam edildi. Olması gerektiği gibi başı kesilmedi ama asıldı. Lord Charles Stourton Salisbury katedraline gömüldü.

Sussex: İngiltere'nin güneyinde, bir sahil kasabası olan Brighton'u çevreleyen yerleşim bölgesi.

Wellington Dükü: İngiliz asalet unvanı. Bu unvan 1814'te Arthur Wellesley tarafından verilmiştir. Kendisi Napolyon döneminin en önemli ordu komutanıydı. En büyük başarısı Waterloo savaşıdır. Daha sonra iki kez İngiltere başbakanı olmuştur.

SONSÖZ VE TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazma fikri seneler önce İngiliz yayıncım Barry Cunningham'ı Frome'da ziyaret etmek istediğimde ve ailemle birlikte oraya giderken yolumuzun üzerindeki Salisbury'de inmemle doğdu.

Katedrale ayak basar basmaz, bu unutulmaz ve insana sayısız hikâyeler anlatan yere daha önce geldiğimi biliyordum. Rehberler eşliğinde katedralde gezdik ve ben ilk defa William Longspee ile tanıştım. Tohumlar ekilmişti!

Katedral okulunu görmek için yine gittim, çünkü kahramanım olacak çocuğun orada yatılı okula gitmesi gerektiğini biliyordum. Çocuklarla hayalet hikâyeleri hakkında konuştum, beni gezdirmelerini ve okul alanında en sevdikleri yerlere götürmelerini istedim. 'Ada'yı öğrendim ve sizin de okul kilisesinde tanıştığımız koristin resmini gördüm. Yardımseverlik inanılmazdı. Ve umarım öğrenciler ve öğretmenler hikâyeyi oluştururken birkaç kez özgür davranmış olmama kızmazlar. Eminim ki günlük okul döngüsü benim yazdığımdan çok daha farklı işliyordur. Jon'un yaptığı gibi okuldan kaçan çocuklar olduğunu sanmıyorum. Bonapart diye biri yok, aksine son derece sevecen öğretmenler var.

Elbette yatılı okulu da ziyaret ettim. Orada Popplewell'ler yok, onlar benim buluşum. Pencere altında hayaletler de yok. Ama günün birinde Salisbury'ye giderseniz, yazdığım şeylerin birçoğunu orada tekrar göreceksiniz.

Katedral dekanı June Osborne -Büyük Britanya'da, ortaçağdan kalma bir katedralde böyle bir görev yapan tek kadın- her an yardım için yanımda bulundu. Akşam duası ve paskalya için ziyaret ettiğimde onu görevinin başında hayranlıkla izleme fırsatı buldum.

Kilminster ve Lacock manastırında da aynı yardımseverlikle karşılaştım. William Hartgill'in Stourton'dan saklandığı kuleye çıktım. Muhtemelen Hartgill'lerin tutuklu bulunduğu zindanı gördüm ve Lacock manastırında Ella Longspee'nin izlerine rastladım.

Bir de şu diğer Ella'ya gelirsek. İngiliz yayıncım kitabı ilk kez okuduğunda bana telefon açtı ve bu harika küçük kız karakterini nereden bulduğumu sordu. "Onu çaldım!" diye cevap verdim. Çünkü Ella Littlejohn aslında Ella Wigram; yıllardır üçleme romanım üzerine birlikte çalıştığım Lionel Wigram'ın en büyük kızı. Araştırmamı yapıp kahramanım William Longspee'nin meşhur Salisbury'li Ela'yla evlendiğini öğrenince kendi kendime: "Bir dakika Cornelia!" dedim. "Neden şövalyeye karısını hatırlatacak Ella adında bir kız kullanmıyorsun?" Lionel'in kızının adıyla aynı olması harikaydı ve bu figür için daha iyi bir ilham perisi düşünemezdim. Ella hikâyenin birkaç tane versiyonunu okudu ve tabii ki onu kitabıma dahil etmeden kendisinden izin aldım.

Hikâyenin içinde örnek olan bir karakter daha var: Wellington, Stonehenge'de dikkatleri dağıtan köpek kız arkadaşım Elinor Bagenal'in sadık köpeği ve elbette kitaba koymadan önce onun da iznini aldım.

Son olarak, Salisbury'de gerçekten hayalet turları var! Yoksa Ella'nın büyükannesinin böyle bir şey yapacağı fikrini nasıl bulurdum?

En içten teşekkürümü, hikâyeyi, bir yazarın olarak hayalini kurduğu ama asla beceremediği resimlerle donatan Friedrich Hechelmann'a etmek isterim.

Bu kitap İngiltere'de karşılaştığım olağanüstü yardımseverlik olmasaydı hayat bulamazdı. En içten teşekkürlerimi hikâyemi yazmamda yardımcı olan Salisbury, Kilminster ve Lacock'taki insanlara etmek isterim. Özellikle anmak istediğim isimler: Peter Smith, Tim Tatten Brown ve katedral dekanı June Osborne. Ayrıca tüm araştırmalarda bana yardımcı olan ve beni Wellington'la tanıştıran Elinor

Bagenal'e teŖekkür ederim. Bana olağanüstü bir örneğ olduğu için tekrar gerçek Ella'ya teŖekkür etmek istiyorum ve Jon'a gelirsek... Amerikalı editörüm, onun benim edebiyat danışmanım Andrew Nurnberg'in gençliğine benzediğini söylüyor. Bilerek yapmadım ama düşününce... Bazı benzerlikler göz ardı edilecek gibi değil Andrew!

Los Angeles'ten sevgilerle
Cornelia Funke